

Giới thiệu Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class

Bạn đang đọc truyện Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class của tác giả ChIpI122. Truyện thuộc thể loại truyện teen hay với các nhân vật chính sau đây:

– (Rin)Phạm Chiêu Xuân:17 tuổi lạnh lợi, trẻ con, thông minh xinh đẹp:(con lai) cao 1m67. mắt xanh (biển) , tóc nâu đỏ xõa dài đến giữa lưng, kiểu mái chạm mi làm cho đôi mắt thêm phần nổi bật, da trắng mịn, môi nhỏ như một cánh hoa, hàm răng trắng đều. mũi dọc dừa. Gia đình giàu có. Tiểu thư của 1 gia tộc lớn.

– (Yuko)Lê Trúc Anh: (con lai) 17 tuổi thông minh chính chắn, giỏi ứng xử nhưng đôi khi sợ nhiều thứ xinh đẹp: cao 1m68, mắt tím nhạt huyền ảo, tóc vàng để mái xéo, da trắng mịn, môi hồng tự nhiên, mũi cao. gia đình giàu có

–(Rina)Phan Thục Vy:17 tuổi thông minh hậu đậu đáng yêu cao 1m64, mắt to nâu đầy vẻ ngây thơ đáng yêu. Mái xéo, tóc nâu rất dễ thương, da trắng, môi hồng hào, mũi dọc dừa,, hơi bạo lực nhưng đôi khi rất “mít ướt” rất dễ đỏ mặt. Gia đình cực giàu có

–(Yu)Nguyễn Gia Lam Tường: 17 tuổi, quậy phá, nghịch ngợm, thông minh.Gia đình giàu có. Xinh đẹp cao 1m68. Mắt nâu kì lạ và quỳên rũ được che đầy dưới lớp kính cận. Mái tóc đen có chút tím (hàng thật nhá) dài đến giữa lưng, tóc mái chạm mi khiến đôi mắt trở nên xinh đẹp đến khó tin, da trắng môi mỏng như cánh hoa, mũi dọc dừa

Còn một số nhân vật sẽ được giới thiệu sau khi đọc truyện online nha. Sau khi thưởng thức tựa truyện đậm chất trường học này thì 12 Chòm Sao – 12 Cung Hoàng Đạo sẽ là luồng gió mới cho những ai yêu thể loại truyện teen này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Kế Hoạch Trốn Khỏi Nhà

– Ba, oiiiiiiiiii , cho con đi đi maaaaaaaa – Yu nhõng nhẽo với ba

– Không được. – ba của Yu kiên quyết, dù rất muốn chiều con nhưng ông vẫn không chịu

– Hu hu hu ... ba hết thương con rồi – Yu vẫn chưa chịu bỏ cuộc

– áy áy... không phải, con là con gái mới mười mấy tuổi đầu chưa thể tự lập được, cuộc sống rất khó khăn, ta không muốn con phải chịu vất vả sớm như vậy – ông vội vàng giải thích

– Con chịu được mà, và lại có phải chỉ có mình con không đâu, còn có Rin, Rina, Yuko nữa mà baaaa... – Yu lại nhõng nhẽo

– không được! – lần này không chỉ có ba Yu mà mẹ của Yu cũng không chấp nhận chuyện này. Thế là Yu với vẻ mặt buồn hiu về phòng , hai ông bà lác đầu nhìn theo Yu :”thế nào nó cũng sẽ giở trò nữa cho mà xem”

3 phút sau :

– RẦM!!!! – một âm thanh phát ra từ phòng Yu khiến khói đen bay mịt mù

– LAM TƯỜNG !!!!!!! TA ĐÃ CẤM CON KHÔNG ĐƯỢC PHA CHẾ THUỐC NỔ RỒI MÀ!!- cả ba và mẹ YU hét toáng lên vì đứa con quậy phá của mình

– thưa ba, thưa mẹ, con đi nha! – Yu cuối đầu chào ba mẹ trong làn khói đen rồi xách balo và vali của mình phóng nhanh ra khỏi cửa

.....

biệt thự nhà Rin :

– Cố lên, xui nữa là qua gò... cố... lên – Rin đang... leo rào nhà mình. đáng Rin lúc này rất ư là “chuẩn” một chân dưới đất, một chân đang cố với tới song sắt ngang gần nhất (2 mét à “gần” lắm)

– Grrr... Gấu gấu... – tiếng chó sủa vang lên từ đằng sau Rin

– á, La La... là tao mà, La La... – Rin hoảng hồn nhìn chú chó lai sói mà ba mới mua về hôm qua

– Grrr... – La La (chủ chó nhà Rin) gầm gừ trong họng. Đôi mắt nhìn Rin như con mồi

– á – Rin hoảng loạn chạy toán lên nhưng không dám la lớn (sợ người giúp việc trong nhà nghe thấy đó mà. Còn ba mẹ Rin đi làm rồi), còn La La thì rượt đằng sau

trong biệt thự thì:

– Cô chủ thiệt là dễ thương quá ha... chơi với thú cưng nữa. Nghe nói con này hơi dữ á vậy mà cô chủ tiếp xúc được a -dù không la lớn nhưng người giúp việc trong nhà đương nhiên là thấy và tưởng cô chủ của mình đang chơi đùa với thú cưng

trong khi đó ngoài sân thì:

– La La, ngoan... ngoan n... nào nhá – Rin vừa chạy vừa quay phía sau dụ nó (vô ích)

– á á á – Rin vừa quay qua thì thấy trước mắt là cửa sắt thì hốt hoảng la lớn hơn nữa và...

– ơ, cửa không khóa... TRỜI A! vậy mà nãy giờ đi leo tường rồi còn bị chó rượt nữa, đũa nào vậy? đũa nào mà không khóa cửa vậy? để cửa mở vậy rồi ăn trộm vô thì sao?... trời ạ, cũng may là hôm nay bốn cô nương ta trốn nhà đi mới biết cái cửa này không khóa đấy – Rin thoát ra được thì đứng trước nhà chủ (đáng lẽ phải cảm ơn người không khóa cửa chứ ta?) – biết thế ta đã trốn nhà từ sớm rồi, lần sau ta sẽ trốn dài dài – Rin chửi xong thì xách balo vali rồi phóng đi

....

biệt thự nhà Yuko:

có một cô gái nhỏ cầm vali và balo đứng trên bức tường cao nhẹ nhàng nhảy xuống đất, nhìn lại căn biệt thự, Yuko mỉm cười thật tươi:

– tạm biệt! – Yuko xoay người bước đi.

....

biệt thự nhà Rina:

– Con chào bà – Rina lễ phép thưa bà quản gia nhà mình

– cô chủ định đi đâu thế? – bà quản gia mặt nghiêm nghị nhìn Rina.

– Dạ, con đi mua sắm một chút chung với Yuko, Rin, Yu đó mà – Rina nói dối không chớp mắt (tập gần cả tháng trời vì một câu nói dối đó mọi người)

– Chừng nào cô về? – bà quản gia dò xét biểu hiện của Rina. Nhỏ phải rùng mình trước ánh mắt đa nghi của bà

– dạ chắc khoảng tới chiều lặn ạ, tụi con sẽ ăn trưa ở nhà hàng nào đó, cho nên bà không cần phải chờ cơm – Rina vừa nói xong thì cô cũng chạy biến đi mất nếu ở lại thêm phút giây nào nữa Rina không nghĩ mình sẽ an toàn “chuồn” khỏi nhà – thưa bà con đi!

– haiz... con bé đã đi rồi – bà quản gia nhìn Rina “chuồn” khỏi nhà, bà đương nhiên biết là Rina muốn tự lập nhưng ba mẹ lại không cho Rina cơ hội. Còn bà thì khác, bà muốn Rina tự quyết định con đường mà mình đi. Tuy chỉ là thân phận của một quản gia nhưng bà cũng là người nuôi nấng, bên cạnh Rina suốt 17 năm chẳng lẽ bà không hiểu Rina muốn gì. Bà đã quyết định để cho Rina rời đi.

...

Thế là họ đã chuồn đi thành công, hẹn gặp nhau tại một nhà hàng tại trung tâm thành phố:

– Rina! bên này – Rin thấy Rina bước vào nhà hàng thì ra hiệu cho Rina

– Hi hi, kế hoạch thành công. Có vẻ bà quản gia không nghi ngờ tởm lắm – Rina cười tươi rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Yu – WOAAA... đồ ăn nhìn ngon quá – Rina thấy thức ăn là mắt sáng rực, nhanh chóng cầm muỗng đĩa lên và gắp.

– Cậu đó, thấy đồ ăn là quên hết hà – Yu nhéo yêu chiếc mũi của Rina. Rina thì suýt xoa cho cái mũi nhưng rồi lại tiếp tục ăn (bó tay)

– vào Nam thôi, tớ có một căn nhà ở đó. Với lại hình như các cậu cũng nhận được học bổng toàn phần của World Class phải không? vào đó học cho tiện – Yuko đưa ý kiến của mình xong thì cả đám không có lời phản đối. Đó là lựa chọn thích hợp nhất bây giờ.

Trưa hôm đó, tụi nó đã vào nam. Cuộc vui chỉ mới bắt đầu

Chương 2: Đụng Độ Hoàng Tử (1)

Tại sân bay lúc này có sự hiện diện của 4 cô nàng xinh đẹp khiến cho không khí có vẻ náo loạn:

- Trời ơi, mấy người đó đẹp quá à!
- hình như là sao Hàn qua Việt Nam á
- da mấy chị đó trắng quá ha, đúng là người Hàn có khác
- ...
- Trời ơi, thời tiết ở đây sao nóng quá ta? – Rina vừa bước ra cảm thấy khó chịu khi thay đổi thời tiết
- Phía nam mà – Yuko nói có vẻ am hiểu nhưng Yuko cũng cảm thấy rất nóng
- Ô mặt tui mình có dính gì hả ta? sao mấy người kia cứ nhìn hoài thế? – Rin lấy khăn, lau mặt
- Xi, hơi đâu để ý làm gì? – Yu ngó nghiêng ngó dọc rồi hỏi – ê đứng đây làm gì vậy?
- Ồ đứng đây chi? – Rin và Rina đồng thanh nhìn sang Yuko
- Sao tự nhiên nhìn tớ? – Yuko hỏi ngược lại, nãy giờ là Yuko theo đi theo 3 người kia thôi chứ có biết đi đâu đâu.
- Cậu bảo có căn nhà ở đây mà, nãy giờ tui này theo cậu đó – Rin, Rina và cả Yu đồng thanh
- Ô cái đó thì...- Yuko ngái đầu ngược- mình... không nhớ ở đâu hết – Yuko vừa nói xong thì cả đám suýt ngã nhào
- CẬU NÓI GÌ ?!!!!!!! – Rin, Rina và Yu đồng loạt hét lớn khiến mọi người trong sân bay đều tập trung ánh nhìn về 4 đứa
- Đồ điên!
- Trời ơi, tội nghiệp đẹp mà bị điên, khi không tự nhiên la...
- Mấy cô này chắc muốn gây sự chú ý đây mà...
- ...

– Các cậu bình tĩnh đi... chưa nghe tớ nói hết mà đã – Yuko không thèm để ý đến đám người xung quanh chỉ muốn cố giải thích hiểu lầm với ba cô bạn thân – Còn nhớ Kevin chứ? Thắng nhóc đó đang sống ở đây nè... kêu nó cho mình địa chỉ.

- ờ... – cả ba đứa lơ ngơ
- ừ, giờ đi được chưa? – Yuko kéo vali của mình đi được hai bước thì bị ba đứa bạn chặn lại
- Đi đâu?
- Bar
- ....

6h30 tại quán bar trung tâm thành phố. Đây là địa điểm để xả stress, ăn chơi, thư giãn ưa thích của mọi giới trẻ. Đó luôn là nơi ồn ào và đông đúc và hôm nay sự ồn ào và đông đúc đó không hề sụt giảm khi có sự hiện diện của 4 đại mỹ nữ. (T/g :không biết đường về nhà nhưng lại biết đường đi chơi bar hen. Yuko: nhờ ông tài xế chở đó má!. T/g : Ô thế à?. tui nó : Ừ thế đấy!)

Rin đi cùng với Yuko vào đầu : Rin chọn cho mình phong cách trẻ trung có chút nghịch ngợm với quần jean rách cùng áo crop top. điểm nhấn là phụ kiện với đôi giày ánh bạc. Mái tóc nâu đỏ được xõa ra và hơi uốn phần đuôi. Đôi mắt to, xanh trẻ con, tinh nghịch

Yuko mặc một chiếc áo vest dáng dài kết hợp với áo sơ mi dài trùm gần kín chiếc quần sóc đen khoe đôi chân thon dài gợi cảm kết hợp với đôi giày cao đen cá tính cùng với những phụ kiện lấp lánh. Mái tóc vàng búi cao hơi lệch. Đôi mắt nâu nghiêm nghị, chín chắn

Rina đi cùng với Yu. Rina chọn cho mình một chiếc váy ngắn màu trắng khoác mỏng bên ngoài một cái áo vải voan màu đen kết hợp với đôi giày cao cùng một chiếc vòng bạc lấp lánh, nhẹ nhàng và gợi cảm. Mái tóc nâu xõa ra, đôi mắt to nâu long lanh đầy vẻ nữ tính, ngây thơ

Yu mặc áo vạt ngắn (crop top) màu trắng khoác ngoài một chiếc áo vest dáng dài kết hợp với chiếc quần sequin ngắn nổi bật khoe vùng eo và đôi chân gợi cảm với đôi giày boot gót cao, cổ ngắn cá tính. Phụ kiện là một chiếc vòng cổ bạc lấp lánh. Mái tóc đen buộc cao, chiếc kính cận thường ngày được cất đi chỉ còn một đôi mắt nâu long lanh khó đoán, cá tính

họ vừa vào đã thu hút rất nhiều ánh mắt trong bar. Cả 4 bước đến quầy rượu:

– một Vodka, một Gin, một Whisky, một Brandy – Yu lạnh lùng cất tiếng khiến người phục vụ rượu giật mình vì giọng nói quen thuộc

– Chị – tên phục vụ ngạc nhiên quay lại nhìn Yu rồi nhìn 4 đứa cả lượt – Yu, Rin, Rina, Yuko sao mọi người lại ở đây?

– Bình tĩnh nào, Kevin – Rina nở một nụ cười quyến rũ khiến cho Kevin ngượng đỏ cả mặt

– Tôi thăm cậu, sẵn tiện hỏi cậu địa chỉ nhà của tôi ở đây, lâu quá nên quên rồi- Yuko vào thẳng vấn đề chính

– Dạ – Kevin nhanh chóng ghi số ra một tờ giấy nhỏ, rồi đưa cho Yuko – mà mọi người định ở đây bao lâu? Có còn định hoạt động nữa không? – Kevin tò mò

– ở bao lâu thì chưa biết. Còn hoạt động lại thì để tính sau – Rin trả lời

– cậu... sao không đi lấy rượu? – Yu ngược mắt nhìn Kevin, đôi mắt xinh đẹp như muốn hút hồn đối phương

– ơ... ơ... dạ – Kevin đơ người một lúc vì đôi mắt đó, ấp úng tìm lí do – Nhưng những loại rượu chị kêu lúc nãy đều rất mạnh, em nghĩ chị không nên uống thì tốt hơn...

–... vậy thì thôi – Yu hơi cau mày rồi ngừng nguẩy bỏ đi lên sàn nhảy

Rin thấy vậy thì cũng bỏ đi theo Yu, tìm trò vui.

Còn Rina và Yuko thì chỉ ngồi đó nhìn hai cô bạn quậy phá của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đụng Độ Hoàng Tử (2)

trên sàn nhảy lúc này thu hút rất nhiều người đặc biệt là có sự hiện diện của Yu và Rin. Cả hai như hòa mình vào điệu nhảy. Sự quyến rũ, phong cách và sành điệu của Yu và Rin đã khiến cho những tên hám sắc chú ý và mê mẩn.

– Em gái xinh đẹp, đi chơi với anh không? – một tên dê xồm đã tiến đến sau lưng và chạm vào vùng eo của Yu.

Không hề có chút hoảng sợ, Yu nhẹ nhàng xoay người đưa đôi mắt nhìn thẳng vào tên dê xồm kia và cười- một nụ cười ma mị- khiến hắn ta ngây người vì vẻ đẹp đó và đột nhiên hắn ngã khụy xuống. Yu dịu hắn vào bàn giống như là hắn đang say. Những người xung quanh thôi không để ý gì đến nữa. Yu nhếch mép khinh bỉ rồi bước đi chỗ khác, tiếp tục cuộc vui.

– Yu, cậu lại dùng độc à?- Rin mỉm cười thích thú

– Ừ, tớ ghét bàn tay dơ bẩn của những thứ đó chạm vào người- Yu cũng đáp lại bằng một nụ cười tinh nghịch

– Vậy là hắn chết rồi à? – một giọng nói con trai xen vào cuộc nói chuyện của Rin và Yu

cả hai cau mày nhìn tên con trai trước mặt... à không... 2 mỹ nam đứng trước mặt. (Ken và Bin á)

– Có vấn đề gì sao? – Yu chất vấn

– một chút, hắn là thuộc hạ của tôi... – Bin trả lời

– À, ra là vậy, anh nên dạy dỗ lại thuộc hạ của mình... đừng để chủ nào tởn nẩy – Yu nói móc Bin khiến cho anh tức giận, còn Rin thì cười. Nhỏ rất thích xem những lúc Yu đấu võ mồm với người khác,... có rất nhiều thứ rất vui. Nhưng nụ cười của Rin đã vô tình khiến tim ai đó lỡ nhịp.

– Cô... hừ – Bin bí thế, vốn định đến đây làm quen 2 mỹ nữ xinh đẹp không ngờ bị chơi một vỏ đầu nặng nề.

– Cô sao con? đơ họng rồi à? – Yu cười đều, chọc tức Bin. Sau đó lại lạnh lùng – Giờ thì bye – Yu nói rồi kéo tay Rin đi.

Rin đang cười vui vẻ thì bị kéo đi, hơi bị mất thăng bằng, còn Yu thì bỗng nhiên bị trượt tay Rin ra. Rin bị mất chỗ dựa cứ tưởng là sẽ đổ sà nhưng may mắn là có người đã kịp giữ nhỏ lại.

hai mắt Rin mở to nhìn người trước mặt. Đôi mắt đen sâu như nhìn xoáy vào đôi mắt xanh của Rin, họ khá gần nhau Rin còn có thể cảm nhận được hơi thở nam tính của Ken. một ma lực vô hình khiến cho Ken từ từ tiến sát vào gương mặt đó. một cảm giác ngọt ngào xuất hiện trên môi của cả hai. trước con mắt ngạc nhiên của những người xung quanh đặc biệt là từ Yu và Bin. Ken đã hôn Rin. Nhưng một điều ngạc nhiên là Rin không hề chống trả cũng không tiếp nhận nụ hôn đó.

1s, 2s, 3s,... đến lúc Rin có cảm giác không thể thở được Ken mới luyến tiếc rời đôi môi ngọt ngào đó.

– Chát!! – một âm thanh vang lên. Gương mặt điển trai của Ken đã in dấu vết của một bàn tay của Rin

-Rin/Ken- Yu và Bin đồng thanh. Nhanh chóng Yu/Bin nắm lấy tay Rin/Ken kéo đi hai hướng khác nhau để tránh bất kì điều gì khôn lường khác sắp xảy đến.

...

tại quầy rượu: nơi có 2 người con gái đang nhâm nháp những ly rượu vang nhẹ.

– Yuko, đây có thể là lần cuối mình đến đây trước khi bắt đầu cuộc sống mới phải không? – Rina mơ hồ nhìn vào ly rượu đang cầm trên tay, lòng không khỏi suy nghĩ về những việc sắp tới mỉm cười thích thú

– Có thể là như vậy... – Yuko cũng không nói gì nữa, Yuko hiểu mình cũng giống như Rina, Rin và Yu có lẽ họ đã quá chán nản với cuộc sống hào nhoáng trước kia rồi. Họ không muốn bị cái thế giới giả tạo đó điều khiển như những con rối chỉ vì những mục đích cá nhân... à không là vì tiền. Có lẽ tiền đã tạo ra cái thế giới đó, chính nó đã làm lí trí trở nên tham lam, tình cảm là thứ dễ lợi dụng.

– Tôi có thể uống cùng cô em đây một ly rượu không? – một chàng trai cầm ly rượu của mình đến mời Rina. (Ren đó bà con) (có Ron đằng sau nữa nhưng anh không nói gì hết)

– ok – Rina nói rồi uống cạn ly rượu trên tay sau đó quay sang Ren – Hết rồi – Rina cầm ly rượu không chứng tỏ cho lời nói của mình, giọng điệu thoắt ngay cùng với nét dễ thương trong hành động khiến Ren phì cười

– cười gì chứ? – Rina nhú mày hỏi ” bộ tôi đáng cười lắm à?”

– không có gì... cô bạn rất dễ thương – Ren nở nụ cười “sát” gái. Lúc đầu ý định của anh chỉ là muốn làm quen với Rina nhưng giờ đây dường như anh muốn Rina là của anh.

– Bỏ ngay cái nụ cười quái gở của anh đi – Rina bắt đầu khó chịu với Ren, đúng là anh chàng đẹp trai thật đó nhưng... Rina có phải loại gái hám trai hám tiền đâu cơ chứ? anh ta xem thường Rina khiến nhỏ tức giận. Một ý nghĩ nhanh chóng xuất hiện thế là Rina giờ trở – Yuko à tụi mình đi về nha, ở đây chán quá – Rina giờ giọng ngọt ngào tựa mình vào người của Yuko giống như một cặp đồng tính.

Yuko thoáng ngạc nhiên nhưng rồi hiểu ra ý định của Rina nên cũng ra tay giúp đỡ:

– ngoan nào có phải tên này làm em bức mình phải không? – Yuko hướng mắt về Ren bằng một ánh mắt lạnh lùng. Rina khẽ gật đầu mừng nụ

– Đóng kịch vui đấy nhưng 2 người định lừa con nít hả? – Ren chau mày lại, đây là lần đầu tiên có người không bị nụ cười của cậu quyến rũ, đã vậy còn giả vờ làm người đồng tính để đuổi anh đi như vậy chẳng khác nào nói ”tôi thà làm người đồng tính chứ không muốn gặp anh sao?” Còn Ron mỉm cười thích thú

– Hừm, đã biết người khác muốn đuổi đi mà còn làm mặt dày à? gương mặt này đi trăm đường chắc còn đủ chỗ cho xe chạy nhỉ? – Yuko lạnh lùng chọc tức Ren. Ron không có ý định chen vào nhưng Ren dùng ánh mắt cầu cứu để mong anh giúp đỡ thì sao mà lại không giúp?

– nếu không thích thì cứ việc nói thẳng, hai người giả đồng tính như thế thì chẳng khác nào muốn sỉ nhục chúng tôi? – Ron lên tiếng thay cho Ren

– anh... – Yuko đuối lý với Ron và đó là lần đầu tiên. đến cả Rina cũng ngạc nhiên không kém, nhỏ chưa bao giờ thấy Yuko áp ứng như vậy khi nói về lí lẽ, và ứng xử đến cả Yu còn phải dừng đến những lí lẽ cùn nhất mới mong thắng nổi Yuko. Ngay lúc đó, Yuko thấy Yu và Rin quay trở lại thì nhanh chóng kéo tay Rina, Yu, Rin đi ra cửa luôn. Để lại hai chàng trai với một nụ cười thú vị

Chương 4: Oan Gia Gặp Lại (1)

cả 4 về nhà khi trời tối, căn nhà của Yuko không quá nhỏ cũng không quá rộng, đầy đủ tiện nghi.

– um căn nhà này có tận 6 phòng đó, 4 phòng lầu 1 và 2 phòng tầng trệt. tui mình ở 4 phòng lầu 1 nha. – Yuko đề nghị.

– Mà này chừng nào nhập học thế? – Rina hỏi

– Là thứ hai, hình như là ngày mốt đó – Rin tính số ngày

– ê, mà các cậu đem bao nhiêu tiền thế? – Yu giờ mới nhớ đến tài khoản hiện nay của tui nó

– của tớ là khoảng 3 triệu tiền mặt, còn thẻ thì chắc là ổn- Rina nở nụ cười tươi rói tay cầm cái thẻ vàng xinh xinh

– tớ thì 4 triệu cùng với thẻ – Rin cũng cười, rút ra một cái thẻ nho nhỏ đáng yêu, tài khoản trong thẻ của của nhỏ chưa bao giờ dưới 50 triệu đâu

– hi hi tớ chỉ có 2 triệu với thẻ thôi – Yu cũng cười vì suy nghĩ cũng giống Rin và Rina, tay mân mê cái thẻ như kho báu

– Các cậu quên là chúng ta đang trốn khỏi nhà á? – Yuko nhớ ra vấn đề quan trọng

– thì sao? – Rin, Rina, Yu ngây ngô hỏi

– nghĩa là có thể tài khoản trong thẻ của chúng ta giờ đây đã bị ba mẹ quản lý, những cái thẻ vàng của các cậu giờ đây giống như một tờ giấy trắng KHÔNG HỀ CÓ GIÁ TRỊ... – Yuko nhấn mạnh. còn Rin, Rina, Yu vừa nghe Yuko giảng giải xong thì lập tức những cái thẻ rút xuống đất không thương tiếc và suy nghĩ của họ là ” KHÔNG HỀ CÓ GIÁ TRỊ... KHÔNG CÓ GIÁ TRỊ...KHÔNG GIÁ TRỊ...”- vì vậy ngày mai chúng ta phải đi kiếm việc làm còn số tiền mặt bây giờ có thể sẽ gom lại chia đều cho nhau – Yuko nói rồi lấy số tiền mặt mà mình có ra thở dài trong khi 3 đứa bạn vẫn còn đứng hình sau những câu nói của mình

– của tớ là 5 triệu, Rina là 3, Rin là 4, Yu là 2,... mỗi người sẽ được 3 triệu trong những ngày sắp tới, ai xài hết thì nhin, còn 2 triệu là tiền đồ ăn trong tháng nếu cần thì sẽ trích thêm tiền của mỗi người ra- Yuko nói rồi đi đến chỗ từng đứa thu tiền

– huhuhu, tiền ơi ~sao mày bỏ tao mà đi?~ Rina than thầm

– à việc nấu nướng Rina và tớ chịu trách nhiệm, còn việc lau chùi gì đó là do 2 cậu nha – Yuko nói thêm để tránh trường hợp 2 cô nàng Rin và Yu xuống bếp. Yu thì là người thích pha chế...bom, thuốc nổ và độc nên khi Yu xuống bếp sẽ có 2 trường hợp xảy ra thứ nhất là nhà bếp bị nổ thứ hai là cả 4 đứa sẽ vào bệnh viện vì bị ngộ độc. còn Rin thì vào bếp sẽ có 3 trường hợp thứ nhất tui nó sẽ bị chết đói, thứ hai dao, đĩa, chén, đĩa sẽ cùng nhau trở về với cát bụi, cuối cùng là căn nhà sẽ bị nổ tung thôi à...

ngồi nói chuyện một lúc thì cả đám về phòng và ngủ say.

...

sáng hôm sau tui nó bắt đầu rẽ ra đi xin việc làm: bắt đầu với Rina nha

Rina đi khắp các con đường gần đó rồi bước vào một nhà hàng, may mắn mỉm cười với Rina ngay từ lần đầu tiên xin việc. Rina được nhận với vai trò là một đầu bếp, vì nhỏ nấu ăn rất ngon có thể nói là ngang ngửa với một đầu bếp nhà hàng năm sao. Tuy vậy như lương của Rina không được cao lắm so với một đầu bếp bình thường vì thời gian làm của Rina không nhiều. Vậy nhưng nhỏ cảm thấy vui vì số tiền đó đã vừa đủ cho nhỏ chi tiêu và nhỏ nghĩ nếu mình có năng lực nhất định sẽ được khách hàng boa thêm và được tăng lương, sợ gì chứ. Rina bước ra khỏi nhà hàng với nụ cười không thể tươi hơn (cá tươi đây). có lẽ vì vui quá nên nhỏ đã vấp một cục đá đáng yêu may mắn là có người đã giữ Rina lại, và đó chính là Ren.

– cô bạn không sao chứ? – Ren thấy Rina thì tỏ ra bình thường vì có nhớ cô là ai đâu. Hôm qua Rina là một cô gái xinh đẹp với vẻ quyền rũ sắc xảo thì hôm nay Rina lại xinh đẹp với vẻ thơ ngây, dễ thương. nữ tính cùng với bộ váy hoa xòe màu hồng nhẹ nhàng điểm nhấn là một sợi dây thắt lưng màu trắng kết hợp với một đôi giày búp bê trắng mái tóc nâu xòa ra cùng với một chiếc băng đô vải xinh xắn trông Rina đúng chất một tiểu thư.

– bỏ tôi ra, – Rina thì lại nhớ, rất nhớ lại là khác nhưng là kiểu nhớ căm thù không hề có chút ẩn tượng tốt về Ren – một tên có nụ cười đều cang và đáng ghét (T/g: ặc nụ cười như vậy mà là nụ cười đều cang... thế mà có hàng trăm cô nàng xếp hàng dài mà chỉ để nhìn ngắm nụ cười đó thôi á.)

– cô bạn sao vậy? tôi có làm gì đâu? – Ren còn đang khó hiểu về thái độ kì lạ của Rina thì lập tức bị Rina dùng đập một cái thật mạnh vào bàn chân đau đốn.

– cái tên dê xồm mặt dày kia... lần sau có dê thì chừa cái mặt của ta ra hiểu chưa? đừng có ở đó mà giờ trò sàm sỡ người khác nếu còn lần sau thì cú đập đó sẽ không còn nhắm đến bàn chân nữa đâu. – Rina đe dọa trong lòng không khỏi cảm thán bản thân. Còn Ren nhất thời tức giận vì bị người khác đặc biệt là con gái đe dọa – những thứ mà trước đây hắn coi là đồ chơi. nhất thời đã nắm lại bàn tay của Rina lại định hỏi tại sao lại có thái độ đó với cậu

thì...

-aaa... – tiếng hét đó chính là của Ren lí do thì như lời Rina đã nói “nếu còn lần sau thì cú đạp đó sẽ không còn nhắm đến bàn chân nữa đâu” và lần này e rằng Ren có nguy cơ không thể trở lại làm con trai. (đùa đấy)

– anh có s... à không... tôi... tôi đã bảo rồi không nghe... Đáng đời – Rina nói xong thì chuồn đi luôn (đảm bảo lần sau gặp lại là cái bản mặt của Rina sẽ in nguyên dồ trong đầu Ren luôn)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Oan Gia Gặp Lại (2)

Tiếp theo là Yu. Yu nghĩ mình sẽ chọn công việc gì đó liên quan đến rượu(T/g nói một chút về sở thích của mấy nàng này nha, Rina mê vẽ và bánh ngọt. Yuko mê truyện, sách và nghe nhạc. Rina mê đồ ăn. Yu mê rượu và tốc độ). Nên bước vào một quán bar và xin việc. May mắn như Rina, Yu được nhận và có thể là người pha chế rượu giỏi nhất ở bar nên số tiền lương cũng ngang ngửa một nhân viên làm nhiều năm. Sau đó, Yu ra khỏi bar trong lòng cảm thấy hào hứng đi trên chiếc moto (mới trăn lột của bà Yuko xong đấy) dạo mấy vòng trên phố sau đó Yu muốn ra ngoài ô chơi một chút, nghĩ là làm Yu tăng tốc lên đường đi chơi.

Yu chạy ngày càng xa thành phố, những con đường cũng dần thưa bớt người . Lúc này Yu mới dám chạy hết tốc lực của xe. Đột nhiên:

– Keeeeét RẦM!!!! – âm thanh phát ra khi 2 chiếc xe chạm vào nhau và rồi ngã xuống. May mắn là cả hai chỉ đều bị xây sát nhẹ. chiếc xe của Yu đã trở thành phế liệu (ai...ve chai hem?)

– aaaaaa, kính, kính đâu rồi ? – Yu loay hoay tìm kính (thông cảm Yu bị cận 7 độ – bẩm sinh luôn, không có kính hay kính áp tròng thì Yu sẽ không thấy được nhiều. Bù lại Yu có tài phóng âm khí rất giỏi và đôi mắt của Yu có thể hút hồn bất cứ tên con trai nào. Gia đình Yu định chuẩn bị đến khi Yu 18 tuổi rồi sang nước ngoài phẫu thuật)

– cộp – lại một âm thanh không được mong được khác vang lên. lần này là một thứ bằng thủy tinh vô tình bị đạp vỡ không thương tiếc.

nghe được âm thanh quen thuộc Yu quay sang phía phát ra âm thanh nhận thấy có một thứ bị đè, vỡ tan tành – chiếc kính của cô

– anh... đang đạp lên kính của tôi!!!! – Yu hét lên dù không biết tên xấu số trước mặt mình là ai. (dạ chính là Bin)

– Cô biết điếc tai không?... ơ lại là cô sao? – Bin cũng hét lên nhưng khi nhìn kĩ lại thì nhớ ra Yu

– Bộ tôi có quen anh sao? – Yu ngậy mặt ra cố gắng nhìn rõ khuôn mặt kẻ đối diện

– Tôi là người ở bar tối qua, tôi đã... – Bin đang nói một nửa thì Yu nhảy vào

– À, người là tên biến thái đó á??? Không thể nào, tối tối hôm nay người mới có thể tỉnh dậy cơ mà, có bị ối mửa, buồn nôn, đau bụng thèm chua gì không? thuốc của ta chưa bao giờ hết hiệu quả nhanh như thế(T/g ta nhớ đó là triệu chứng của phụ nữ khi mang thai mà, chị Yu định làm cho tên đó thành giới tính thứ 3 luôn á) – Yu nói như bắn súng liên thanh

– Stopppppp... cô nói đủ chưa hả? tôi là người lần sau, không phải tên đó được chưa?- Bin hét lên khiến Yu im bật

– thôi! cơ mà trả kính cho ta, cả xe nữa ! – Yu nhớ ra chuyện quan trọng: Không có kính, Yu không thể về. Và không có xe, Yuko sẽ giết Yu => không có nhà

– Ủa cô bị cận hả? hôm qua tôi nhớ cô đâu có mang kính đâu, hay là cô muốn gây sự chú ý tới tôi? – Bin cười gian manh định trêu chọc Yu một chút nhưng đã khiến nhỏ giận.

– Gây sự chú ý hả? cái đầu nhà anh! anh tông vào xe tôi, tôi bảo bồi thường anh bảo gây sự chú ý á? nào anh chứa đất à? hôm qua tôi mang kính áp tròng thì làm sao mà anh biết tôi bị cận cơ chứ? đồ biến thái! mau bồi thường cho tôi – Yu rất tức giận, tại sao anh lại đi so sánh cô với cái lũ con gái mà hay gây sự chú ý để lấy lòng người khác chứ

– Cô... – Bin bắt đầu cảm thấy tức, anh chưa bao giờ nhục nhã như vậy ít nhất là trước mặt con gái.

“bạn thân ơi vui quá là vui, bao ước mơ cùng túi thần kì...” tiếng nhạc quen thuộc (Doraemon) vang lên và đó là của ...Bin. khi nghe tiếng nhạc thì mọi tức giận của cả hai đều bay đi hết, Yu thì cười khúc khích còn Bin thì ngượng.

– alo – Bin bắt máy trong khi gương mặt đỏ hơn quả gấc

“...”

– ok đợi một chút – Bin cúp máy rồi nhấn một dãy số khác

– mang cho tôi 1 chiếc honda, một cặp kính cận... – Bin nói đến đây thì nhìn Yu. Yu hiểu ý giờ 7 ngón tay của mình lên -... 7 độ. Tôi cho ông 10 phút địa điểm khu ngoại ô phía nam đường XXX người nhận là một cô gái 17 tuổi tên... Đồ ngốc – không đợi người bên kia kịp nói câu nào, Bin nhanh chóng tắt máy. Còn Yu thì ngây người

– cô đã nghe rồi đó, 10 phút nữa sẽ có người mang xe và kính đến. Cô sẽ nhận được nó nếu như cô là ... “Đồ ngốc” – Bin cười đều sau đó nhanh chóng nhảy lên xe, để lại Yu tức điên người.

...

Rin đi đến một quán cà phê có bảng tuyển nhân viên: trong lòng cảm thấy có chút hào hứng. Mở cửa quán, âm thanh của chuông gió vang lên và bên trong là một khung cảnh ấm cúng, dễ chịu. Rin bước chân đến chỗ của quầy nước để xin việc.

– Em chào chị! – Rin nở một nụ cười với chị chủ quán – em muốn xin việc làm ở đây ạ

– Ô, em chỉ cần điền thông tin và kí vào đây... công việc ở đây khá nhẹ nhàng cho nên không cần thủ tục gì nhiều – chị chủ quán cũng nở nụ cười với Rin. Rin vui vẻ nhận lấy rồi điền đầy đủ vào. sau đó, cả 2 người trò chuyện với nhau (nhiều chuyện quá, may là trong quán ít khách + toàn khách quen biết thôi) một lúc thì tiếng chuông gió lại vang lên lần nữa và người bước vào quán là một tên con trai. Rin sững sờ trước tên đó, bởi hai lý do : 1.hắn rất đẹp (=), 2. hắn là người đã hôn Rin tối hôm qua – kẻ đã cướp đi nụ hôn đầu của Rin – Ken.

Ken vừa bước vào thấy Rin ở đó thì thoáng ngạc nhiên rồi bình thần đi tiếp như chẳng có gì xảy ra. Còn Rin thì tức điên người. “Hôm qua anh mới cướp đi nụ hôn đầu của tôi xong mà hôm nay chẳng ngó ngang đến tôi lấy một cái, mặc dù cả hai chẳng ai quen biết nhau nhưng làm vậy giống như là anh không hề xem trọng tôi cũng như nụ hôn đó... anh coi nó là thứ rẻ tiền nhưng tôi thì khác...” Rin thầm rửa Ken trong đầu

– Em làm sao thế? Cậu ta chỉ là khách thôi mà – chị chủ quán thấy biểu hiện lạ của Rin thì thắc mắc

– em có sao đâu – Rin chợt nhớ ra còn bà chị này ở bên cạnh chứ không thôi là định lao vào cho Ken 6 phát đạn rồi

– Cơ mà cậu ta đẹp thật đấy – Chị chủ quán nói giọng mơ màng ánh mắt nhìn chăm chú về phía Ken, Rin có chút khó chịu. Bỗng nhiên có gì đó bay vào mắt Rin, cay cay. Rin dụi mắt nhưng không ăn thua, bắt đầu có những giọt nước mắt rơi xuống. Chị chủ quán vừa quay sang nhìn Rin thì hốt hoảng khi thấy Rin khóc.

– em sao vậy?

– em không biết nữa, có gì đó bay vào mắt em khiến em chảy nước mắt- Rin vừa nói vừa lau nước mắt – em đi vệ sinh một chút – Rin nói rồi chạy vào nhà vệ sinh, rửa kĩ mắt với nước. Cảm thấy đã đỡ hơn Rin bước ra ngoài thì gặp Ken.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Oan Gia Gặp Lại (3)

– cậu... – Rin bất ngờ khi thấy Ken... đứng trước nhà vệ sinh... nữ

– Cô bình tĩnh... tôi... tôi...m.u...muốn...x...xin l...lỗi cô vì đêm hôm qua... – Ken nói giọng tuy lạnh lùng nhưng có gì đó rất chân thành. Lúc này khi bước vào quán và thấy Rin, Ken thực sự rất ngạc nhiên và ngỡ ngàng nhưng cậu đã học cách kiềm chế cảm xúc rất tốt. Khi thấy Rin khóc và chạy vội vào nhà vệ sinh, Ken cảm thấy khó chịu. Một cảm giác đau nhói ở tim. Thế là Ken đi theo để xem Rin thế nào.

– ok, giờ thì tránh ra – Rin có vẻ vội vàng né tránh anh nhưng cốt yếu là Rin đang muốn về nhà và xem phim, bộ phim cô rất thích. Nhưng Ken thì lại nghĩ khác... Ken sợ Rin vẫn chưa tha thứ cho mình... Nhưng... “xin lỗi”, “giải thích”, “tha thứ” những từ đó có trong từ điển của Ken từ lúc nào vậy chứ? Ken chưa bao giờ cư xử như vậy. Những điều này chỉ xảy ra với người con gái trước mặt cậu bây giờ. Nhanh chóng nắm lấy tay của Rin và kéo lại. Còn Rin khi có người nắm lấy tay mình kéo giật và phản xạ của Rin là xoay người lại. Điều đó khiến cả hai chạm mặt nhau theo nghĩa đen luôn, và cái gì cần chạm thì nó sẽ chạm, Rin và Ken hôn nhau (again). nụ hôn lần này kéo dài trong 5s thì Ken vội vàng buông Rin ra. Rin lấy lại được hồn của mình thì nhanh chóng chạy ra khỏi quán. gương mặt nhò đỏ ửng lên, bất giác Rin đưa tay lên chạm môi của mình cảm giác ngọt ngào đó vẫn còn ở đây, một tay khác đặt lên ngực, tìm Rin như đánh trống liên hồi... vì hắn sao?

...

Yuko có vẻ nhàn nhã hơn 3 cô bạn của mình, nhờ chọn một quán cà phê gần nhà rồi lôi laptop ra tìm việc trên mạng (khôn ghê). Tách capuchino bên cạnh bốc khói nghi ngút. Tai đeo headphone âm lượng mức trung bình. mọi người hầu hết đều chú ý đến Yuko nhưng nhờ không quan tâm và bỏ ngoài tai tất cả.

bỗng cảm thấy có gì đó kì lạ, Yuko ngược mắt lên: một người con trai đang ở ngay trước mặt Yuko với một nụ cười mà Yuko cho đó là đùa.- Ron

– Quá ra là anh, thế mà tôi cứ tưởng sinh vật lạ xuống trái đất đang nhìn tôi nên mọi người mới chú ý đến chỗ này chứ – Yuko nói lời đã kích.

– có cần phải nói lời công kích đó không? – Ron nhún mày

– Với anh không bao giờ là thừa – Yuko mắt nhìn máy tính, giọng đều đều- Sao lại làm phiền tôi?

Lời nói Yuko vừa thốt ra khiến Ron ngẹn khoai, biết bao nhiêu cô gái muốn được ngồi cạnh cậu thế này mà Yuko lại bảo là phiền.

– Rất tiếc, tôi không phải những dạng con gái mà cậu đang nghĩ tới – lời nói này của Yuko khiến Ron ngạc nhiên hơn, “cô đọc được suy nghĩ của tôi sao?”

– tôi không có khả năng đó, nhưng đối với loại người đầu óc đơn giản như anh, người có IQ cao chắc chắn sẽ biết được anh đang suy nghĩ gì qua nét mặt của anh – Yuko vẫn giọng đều đều, bình thản, nhưng thực sự Yuko đang rất khoái chí vì có thể trả thù sau vụ tối qua. (T/g: Chị Yuko thù dai gớm nhỉ? Yuko: Quân tử trả thù ngàn năm chưa muộn)

gương mặt của Ron tối đi thấy rõ. Từ trước đến giờ chưa ai có thể đã kích được anh nhiều như vậy (nói đúng hơn là có hứng thú muốn trêu chọc ai đâu). Chỗ của Yuko ngồi chính là chỗ Ron thường ngồi ở đây. vừa bước vào thấy có người dành chỗ với mình mà lại có dáng vẻ là con gái nên nghĩ chỉ cần cười một cái rồi nhờ đổi chỗ nhưng không ngờ lại gặp Yuko. Không hiểu sao Ron lại chỉ muốn nhìn ngắm Yuko và ý định ban đầu đã bay về phương trời xa xôi nào đó, không ngờ khi Yuko phát hiện lại đã kích Ron như thế khiến cậu bất ngờ không biết đáp trả thế nào.

– anh ngồi đây vui vẻ nhá! – Yuko tắt máy, đóng laptop, cho vào balo lại nhìn Ron nở nụ cười miễn cưỡng (mới trả thù xong nên vui là phải). Sau đó, Yuko đứng dậy không quên cầm theo balo rồi bước đi. bỏ lại Ron với nỗi tức tối trong lòng.

...

chiều hôm đó. Tại nhà của tụi nó

– Ủa? Yu... xe của cậu mới mua hả? kính cũng mới toanh luôn nè... bộ nhận được việc làm lương cao lắm à? – Rina ra mở cửa cho Yu. Nghe những lời hỏi thăm của con bạn thân khiến Yu càng ừ ừ, dắt xe vào nhà xong cả đám bay xuống sân nằm (đã được trải nệm). Có 4 đứa: 2 đứa cười như điên còn hai đứa như mất hết của

-hai cậu tìm được việc chưa? sao mà mặt như đưa đám vậy? – Yuko lên tiếng hỏi Rin và Yu phá tan cái không khí kì dị này

– rồi! Nhưng mà... – cả 2 người Rin, Yu đồng thanh

– sao vậy? – Yuko và Rina tròn xoe mắt, có việc gì mà Rin với Yu đều buồn chán thế cơ chứ, tụi nó mà có gấn boom lên người cũng chỉ cười toe toét cái miệng thôi. Cả hai đứa nhìn nhau thờ dãi rồi bắt đầu kể chuyện từ tối đi bar và cả câu chuyện đi xin việc làm sáng nay khiến cho Yuko và Rina lăn ra mà cười, nhưng rồi nhận thấy sự trùng hợp kì lạ:

– cơ mà, tớ và Rina cũng gặp một tên đấy! nhưng khác với hai cậu là đã trả thù được... Phải không? – Yuko đá mắt với Rina.

– Đúng vậy ! – Rina cười tí mắt nhớ lại cảnh Ren đau đớn (ặc)

– lần sau gặp nhất định tớ phải cho hấn ta một cú đá mà cậu đã dạy – Rin nhìn Yuko nhanh chóng lấy lại nụ cười, rồi bồi thêm một câu – À phải học luôn tuyệt chiêu của Kakashi* : Thôn đến tận rốn mới được!

*Kakashi nhân vật trong bộ truyện tranh Nhật bản Naruto.

– Xì, tớ không cười nổi như cậu... Haizz nhất định phải kiếm tiền trả lại hấn mới được – Yu mặt cười méo mó.

– Khoan đã, chiếc xe hơi sáng của tớ bây giờ... – Yuko lúc này mới nhớ ra chiếc xe của nhỏ

– À, nó bị tông vào cột đèn, giờ trở thành phế liệu rồi – Yu nói tỉnh bơ, tay bóc miếng bánh snack của Rina bỏ vào miệng nhai, không hề để ý đến đầu Yuko và Rina đang bốc khói

– y.u...yu à mình nghĩ cậu không nên ở đây – Rin nhìn Yu đỏ mặt hỏi

– sao vậy? – Yu lại vô tư bóc thêm miếng bánh nữa rồi thả vào họng

– ..Y..YU.YUUUU đó là chiếc xe mà mẹ tớ thiết kế tặng ba tớ đấy! – Yuko

– YUUUUUU bánh này của tớ mà... – Rina cũng hét lên. Ngay lập tức, Yu hiểu rõ tình trạng của mình hiện tại bắt đầu “co dờ” mà chạy, còn Rina và Yuko đuổi theo sau. Đột nhiên:

– Xoảng!- âm thanh phát ra khi một chiếc ly thủy tinh được chạm khắc tinh tế rơi xuống tại phòng khách, bốn đứa chết đứng một lúc rồi:

– LAM TƯỜNG (Yu) ĐÓ LÀ LY THỦY TINH CỦA TỚ !!!!!!!- lần này là Rin hét toáng lên và trận chiến lúc này là 1 chọi 3. Cả 4 đứa rượt nhau đến khi mệt rồi trở về phòng ngủ.

...

tối đó tại nhà của bọn hắn (mấy tên này thì thuộc dạng được phép ra ở riêng chứ không phải khổ sở như tụi nó)

– Mày đi đâu mà để chân tay như thế này á? – Ron nhìn Bin chau mày. Ron vừa mới giúp Bin băng bó lại vết thương (tác giả quên nói: Bin có vẻ bị thương nặng hơn Yu)

– Bị xe nó đè – Bin nói xong khiến cả một đám ngạc nhiên đến cả Ken lạnh lùng mà cũng muốn nghe tiếp phần sau của câu chuyện. Bin là người lái xe cừ nhất trong 4 đứa bọn hắn.

– Ha ha, mày là vua tốc độ mà cũng có ngày bị xe đè nửa cơ – Ren chọc Bin

– tại con nhỏ 4 mắt đó thôi – Bin lăm bằm

– mày nói gì 4 mắt thế? – Ron nửa nghe nửa không nên thắc mắc

– chuyện là vậy...#@\$%^&* – Bin kể ra hết tất cả mọi thứ

– oh mày giống tao, nhưng đỡ hơn tao. Tao gặp phải một con heo tổ chẳng luân – Lần này là Ren, cậu nhớ đến lúc bị Rina... nên tức nói bừa

– sao lại trùng hợp nhỉ? – Ken cũng lên tiếng, Ron cũng gật gù khiến Bin, Ren ngạc nhiên về sự trùng hợp kì lạ

– Thôi ngủ sớm đi, mai chúng ta sẽ đi học – Ron tuyên bố rồi mỗi người về phòng của mình. NGÀY MAI SẼ LÀ MỘT NGÀY ĐẶC BIỆT

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đi Học (1)

Ánh sáng chiếu vào phòng của Yuko, khiến nó tỉnh giấc. Đó giống như một thói quen của Yuko. Sau khi thay đồ, làm vệ sinh cá nhân, Yuko bước ra với một bộ đồng phục xinh xắn: váy dài gần đến đầu gối, màu xanh dương nhã nhặn áo trắng, viền xanh dương, thắt nơ. tóc xõa ngang trông Yuko đã xinh nay còn dễ thương hơn. 7h00 Yuko nhìn lên đồng hồ:

– Sao giờ này còn chưa xuống nhỉ? Chắc “nướng” chưa “khét” nên chưa chịu dậy đây mà. – nói rồi Yuko lên phòng từng người mà kêu. Phòng Yu

– Yu à! dậy đi sắp trễ giờ học rồi đó – Yuko lay người Yu đang ngủ say

– Um... ơ 5' nữa tớ sẽ xuống – Yu ngồi dậy dụi dụi mắt rồi nói với Yuko

– Được rồi “cạch” – Yuko đóng cửa lại thì

“Phịch” Yu lại lăn ra ngủ tiếp

...

Phòng Rina:

– Rina à dậy đi học nè

– Bà quản gia ơi cháu muốn ngủ một chút nữa – Rina nói mớ trong khi chưa nhìn kĩ người trước mặt là ai

– mình không phải là bà quản gia nhà cậu – Yuko lên tiếng nhắc nhở

– Ai cũng được mà... cho ngủ xiu nữa đi

-5 ‘ nữa cậu phải xuống đó! – yuko nghiêm giọng rồi đóng cửa đi ra

-Ơ... ờ...- Rina lại tiếp tục ngủ

...

Phòng Rin:

– Rin à... Dậy... đi... học...- Yuko kéo dài và to âm lượng của mình vì cô nàng này là khó kêu dậy nhất

– Yes, Madam- Rin đưa tay lên kiểu chào trong quân đội. Yuko mỉm cười hài lòng bước ra. Nàng Rin lăn ra ngủ tiếp

...

Yuko chuẩn bị bữa ăn sáng với trứng xong mà không chưa thấy đám bạn của mình xuống:

– Được rồi!... – Yuko búng tay, sau đó hét toáng lên- Á Á Á Á CHÁY NHÀ BÀ CON CÔ BÁC ƠI CHÁY NHÀ KIA CHẠY ĐI... – lời nói quá nhiên có hiệu quả ngay lập tức 3 con “heo” ngủ “nướng”chạy nhanh xuống nhà

– Trời ơi cháy rồi chạy đi mọi người. Gom theo tiền bạc đồ quý giá đi luôn – Rina còn hét theo để phụ họa

– Cái này cần, cái này không cần... -Rin đang gom đồ đặc quý giá của mình

– Trời ơi... cháy lớn quá... mà... cháy đâu?- Yu giờ mới cảm thấy lạ, vừa nói xong thì cũng biết mình lớ (có đám cháy nào đâu mà lớn nữa chả biết). còn Yuko thì đang che miệng cười khiến cho Rin, Rina, Yu đàn mặt ra mình bị gạt

– YUKOOO!!!!!!- cả ba đứa hét lên, định bay vào cho Yuko một trận thì may mắn nhỏ kịp thanh minh:

– tại mấy cậu ngủ “nướng” quá. “nướng” xem “cháy” nhà nên tớ mới nói là cháy- Yuko nói xỏ tội nó nhưng giọng nũng nịu, hối lỗi khiến tội nó không thể giận được vì... nôi da gà – Thôi thay đồ rồi đi học. 8h phải có mặt ở trường đó – Yuko cố gắng nhin cười, nghiêm giọng nói.

....

tại trường World Class, cảnh vật vô cùng xinh đẹp và xinh đẹp hơn khi có 4 đứa con gái đứng trước cổng trường mà gương mặt sa sầm thấy rõ

– Trời ạ, trễ học rồi...- Rin chán nản nói rồi nhìn mấy cái song sắt trước mặt nói- Vâng ơ mở ra đi nào (=.=)

– Rin à, đừng có đem truyện cổ tích của cậu vào đây nữa – Yu vừa nói với Rin vừa khởi động tay, chân. Yuko cũng vậy khiến cho Rina và Rin thắc mắc

– Hai người làm gì thế ?- Rina và Rin đồng thanh tập 1

-khởi động – Yu với Yuko đồng thanh tập 2

– Chỉ? – Rin và Rina đồng thanh tập 3

– Leo rào – Yu với Yuko đồng thanh tập 4 (làm gì đồng thanh ghê thế? như đọc thoại ý, hay có thần giao cách “củm”?) Rin và Rina giờ hiểu ra vấn đề cũng bắt chước Yu và yuko.

Yuko lấy cặp của mình thấy qua rào trước, sau đó Yuko leo qua một cách dễ dàng. Yu cũng vậy nhưng Rin và Rina thì không.

– Trời ạ sao mà nó cao thế – Rina khóc rống khi đã leo lên được nửa chặn đường lần này chỉ còn nhảy xuống nữa thôi nhưng... Rina bị sợ độ cao.

Còn Rin thì không biết leo (các bạn có nhớ phần ” kế hoạch trốn khỏi nhà” không? Tình trạng của Rin bây giờ y chang như thế)

– Oái, xây rào làm chi thế không biết – Rin giận dỗi đá vào song sắt thì tự nhiên của chính mở toang chào đón tội nó (Ặc giờ mới mở: thật ra không phải tội nó đi trễ mà là đi rất sớm). Lúc này mới có vài học sinh bước vào trường

Rin thấy cổng mở thì te te đi vào luôn... chỉ còn Rina... là đang ở trên (may mắn nha, chỗ Rina leo có nhiều cây xanh đã che bớt tầm nhìn của học sinh bên dưới nên chẳng ai thấy chứ không là Rina trở thành “tặc-răng” rồi)

– Yu, Yuko, giúp tớ xuống đi. – Rina cố gắng nói nhỏ để không gây ra sự chú ý.

– cậu nhảy xuống đi tội này sẽ đỡ cho – Yuko và Yu chuẩn bị tư thế để đỡ Rina. thế nhưng khi Rina nhảy xuống thì chỉ có Yuko đỡ thôi còn Yu thì:

– WOA... có 4 lá nè... -Yu thấy trên bãi cỏ là loại 4 lá may mắn mà mình yêu thích thì quên luôn cả Rina

– Rầm!!!-Rina đã rơi xuống, tình trạng bây giờ là Rina đang nằm đè lên Yuko

– Hai người làm gì vậy – Rin lúc này mới đi tới thấy cảnh tượng lạ lùng thì không khỏi thắc mắc. – Lên phòng hiệu trưởng thôi – Sau đó, Rin kéo tay Yu, Rina và Yuko đi.

...

Phòng hiệu trưởng

“Cộc, cộc, cộc”

– Vào đi – Được lệnh cho phép, cả 4 đứa xông vô không ngần ngại:

– Nhoc à, có cho chị học ở đây không? Đặc biệt phải che giấu thân phận của chị, không được cho ba mẹ chị biết nếu em lắc đầu thì chị e rằng em sẽ không còn đầu để mà lắc đầu cơ đấy- Rina bay vào bật miệng của người trên chiếc ghế hiệu trưởng thái dương của hấn là một khẩu súng đã được lên đạn của Rin. Một con dao đang kề cổ anh của Yuko, Bên trái là một ống tiêm của Yu. (Ặc Ặc,...tụi nó đi xin nhập học hay là đi khủng bố vậy trời?) Khiến hấn ta chỉ biết gật gật theo quán tính. Thấy vậy, cả bọn thu lại vũ khí của mình ra khỏi người tên hiệu trưởng xấu số – Phan Anh Quân (25 tuổi), em họ của Rina (vì ba của Rina là anh ruột của ba Quân nên dù 25 tuổi vẫn bị Rina ăn hiếp)

– Trời ạ quá ra là mấy đứa, thế mà anh cứ tưởng lũ khủng bố ở Ấn Độ chứ – Quân vừa thốt ra lời nói thì lập tức não anh như có điện xẹt qua, và nguồn điện được xuất phát từ ánh mắt viên đạn của bốn đứa tụi nó (Đạn sao lại có điện nhỉ?)

– anh biết không, nếu muốn tụi em có thể làm ra một vụ khủng bố tại đây và có thể lớn ngang ngửa một trận khủng bố ở Mumbai gì đó đấy – Yuko nói giọng đều đều, tay cầm con dao mài bút chì, chỉ cần lưỡi con dao đó vừa lướt qua thì cả một khúc bút chì rơi xuống đất đến khi chỉ còn một mảnh nhỏ trên tay, Yuko ngược lên nhìn Quân với ánh mắt vui đùa của một con hổ đang vờn mồi như muốn nói:” tiếp theo sẽ là anh”

– Ừc – Quân nuốt nước bọt rồi gật đầu lia lịa – ok... ok các em có thể đến đây học, anh hứa sẽ giữ bí mật về chuyện này, có điều đừng làm sập trường anh.

– Cảm ơn anh – 4 đứa nó cười rạng rỡ

– mấy đứa học 11a nhá... đi ra khỏi phòng này rẽ trái đi hai mươi bước sẽ có người dẫn mấy đứa về lớp đó – Quân dừng lại một chút rồi nhắc nhở – mà này cẩn thận một chút... trường này có nhiều đứa... không phải dạng vừa đâu đó... – nhưng Quân chưa kịp nhắc nhở xong thì cái ” rầm” khi cánh cửa đóng lại đã vang lên

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đi Học (2)

– Ngày này, anh Quân bảo rẽ trái đi hai mươi bước – Rin nhớ lại lời của Quân- Cơ mà có nhất thiết phải là hai mươi bước không? Không lẽ vừa đi vừa đếm?

– Kìa chắc là chị đó đấy – Rina nhìn về phía trước thấy một cô gái trẻ khá xinh đẹp. Nhanh chóng cả bốn đứa tiến đến chỗ người đó. Sau đó, nhờ sự hướng dẫn của cô gái đó mà tụi nó đã vào được cái lớp 11a cũng như biết thêm được nhiều nội qui của trường này

...

tại lớp 11a giờ đây đang trong tiết anh của cô giáo chủ nhiệm:

– các em trật tự, lớp ta có một số bạn mới – cô giáo mỉm cười mời tụi nó vào – các em vào đi!

Giáo viên vừa nói xong thì 4 đứa tụi nó vào lớp, cố gắng mỉm cười thật tươi để lấy lòng + kiểm bạn...

– Chào các bạn mình là Chiêu Xuân có thể gọi là Rin

– Mình là Trúc Anh có thể gọi là Yuko

– Còn mình là Thục Vy gọi thân mật là Rina

– Minh là Lam Tường gọi bằng Yu

– RẤT MONG ĐƯỢC LÀM QUEN VỚI MỌI NGƯỜI – tui nó cuối chào và chót một câu khuyến mãi thêm 4 nụ cười xinh đẹp khiến cho trai gái gì cũng phải ngờ ngàng trước vẻ đẹp đó.

nhưng kế hoạch kết thêm bạn của tui nó bất thành, nụ cười của tui nó kéo dài được 3s thì bị dập tắt sau câu nói của bà cô:

– Lớp ta còn đúng 4 chỗ trống ở chỗ của Toàn (Ken- ai quên thì ta nhắc cho nè), Huy (Ron), Hùng (Ren), Minh (Bin) – Bà cô vừa nhắc tên, thì tui hấn ngẩng mặt lên nhìn (nãy giờ ngủ á) thì nhận thấy 4 con người quen thuộc.

– TRỜI Ạ!!!! SAO LẠI LÀ ANH/CÔ?- tui nó và hấn đồng thanh hét lớn mặc kệ xung quanh là lớp học.

– Các em quen nhau à? – lần này bà cô thấy tò mò nên hỏi (nhiều chuyện)

– KHÔNG! – đồng thanh tập 2 – SAO CỨ BẮT CHUỐC TÔI HOÀI VẬY? – đồng thanh tập 3

– Rầm!- bà cô gõ cây thước xuống bàn khiến tui nó im bật – Im lặng chút để cô xếp chỗ. Xuân, em ngồi với Toàn. Trúc Anh, ngồi với Huy. Thực Vy, ngồi với Hùng còn Lam Tường, em ngồi với Minh. Còn bây giờ cô không muốn nghe bất kì ý kiến nào về chuyện này nữa – bà cô hít một hơi thật sâu rồi bảo tui nó – các em về chỗ đi.

nghe xong câu đó, giống như có một tiếng sét xẹt qua đầu tui nó. Từ từ về chỗ ngồi và cất cặp. Xung quanh có bao nhiêu con mắt nhìn tui nó: ganh tị, căm thù, ghen ghét,... Khiến trong đầu tui nó không ngừng nghĩ về những “trò” mà mình sẽ được toàn bộ nữ sinh trong trường này “đón tiếp” nên úp mặt xuống bàn mà ủ rũ, trong lòng không khỏi chửi rủa cái tên ngồi bên cạnh.

Còn tui hấn mới đầu có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi mỉm cười thích thú. Suốt buổi học chẳng ai chú ý nghe bài giảng: 8 đứa tui nó thì ngồi cãi nhau những người còn lại thì nhìn.

Thời gian qua mau nhanh chóng, qua luôn giờ ra chơi bước vào buổi học tiếp theo tui nó nhận được một đồng thư hăm dọa + thư tình

– Xi viết gì mà kín hết cả giấy trắng thì làm sao ta làm giấy nháp đây chứ? – Yu nhẩn mặt nhìn một đồng thư ở trong học bàn

– Cô không sợ à? – Bin ngồi kế tay chống cằm nhìn vào mớ giấy lộn xộn trên tay Yu thắc mắc

– Anh sợ hả? – Yu hỏi ngược lại Bin giọng đầy thách thức, đôi mắt xoáy sâu vào đôi mắt của Bin

– Những lá thư đó đâu gửi cho tôi – Bin hơi choáng trước đôi mắt kì bí của Yu, ghé sát tai của Yu, Bin nói nhỏ – Lần sau đừng dùng cái giọng và đôi mắt đó nhìn tôi... – Bin nói đến đây thì ngừng lại

– nếu tôi không nghe thì sao? – Yu cứng đầu thì thầm vào tai Bin.

Còn Bin thì chỉ nhún vai vì anh không thể nói “Vì nếu em dùng đôi mắt đó tôi sẽ không thể biết được mình sẽ làm gì tiếp theo”. Những tiếp xúc thân mật của 2 người này đã khiến cho tất cả người trong căn phòng đó kinh ngạc vì tưởng 2 người đó hôn nhau. trừ 6 đứa kia vì có biết gì đâu... đang cãi nhau mà (tại vì Bin và Yu ngồi sát góc tường lại ngồi gần nhau nên nhìn góc độ nào cũng có thể nghĩ họ đang hôn)

Trong khi đó Rin với Ken thì

-♪ một với một là hai~ hai với hai là bốn ~ bốn với một là năm ~ năm ngón tay sạch đều ♪ – giọng hát trong trẻo và dễ thương của Rin (hát vừa đủ nghe thôi à) cất lên nhưng không hề khiến Ken tức giận mà anh còn ngồi yên lặng nghe. Đôi mắt Ken nhắm lại thấy rõ hàng mi dài, mái tóc đen bóng bênh, làn da trắng hơn cả da con gái, chiếc mũi cao, đôi môi anh đào. Trông Ken như một thiên thần đang ngủ chứ không phải một ác quỷ – về bề ngoài mà Ken muốn tạo ra.

Rin không hát nữa mà mơ màng nhìn Ken. Ken không nghe được tiếng của Rin thì liền mở mắt ra cứ như là sợ Rin biến mất nhưng anh phải phì cười vì cái vẻ mặt đáng yêu của Rin lúc này. Còn Rin thì ngượng đỏ mặt.

Rina và Ren thì:

Rina đang ngồi ăn bánh chớp chớp (ăn hoài vậy má?) Còn Ren thì đang tìm mọi cách để trả thù cô nàng

– Im lặng giùm cái coi, con gái gì đâu ăn uống mà cứ chớp chớp cái miệng – Ren

– Rồi sao? vấn đề gì à? Không được ăn nên tức á? – Rina gỡ cái giọng thách thức với Ren khiến cậu tức ói máu.

– Cô bộ 3 ngàn năm rồi chưa ăn á? nhịn ăn là chết à?

– Anh có não không thế? tôi ở trên trái đất này mới 17 năm thôi đâu ra 3 ngàn năm? hơn nữa nếu tôi nhịn ăn 3 ngàn năm thì giờ này tôi đã trở thành một hồn ma đói đến lúc đó tôi sẽ... – Miệng Rina bị khóa lại bởi một nụ hôn... của Ren. Tim của Rina và Ren đập loạn xạ cả lên. Nụ hôn kéo dài được 10s thì Ren lưu luyến rời khỏi đôi môi của Rina. Anh cười khoái chí khi thấy vẻ mặt đỏ ửng của Rina.

– cô thử nói từ nào nữa xem – Ren thì thâm vào tai của Rina. Hơi thở của Ren càng khiến Rina đỏ mặt. Rina úp mặt xuống bàn che đi cái mặt đỏ ửng ” Ôi my first kiss. Tên đáng ghét, ta phải bắt người trả giá”

Yuko và Ron thì có vẻ yên tĩnh hơn so với những cặp kia vì Yuko thì ngủ và nghe nhạc còn Ron thì đọc sách đôi lúc nhìn lên sang Yuko rồi nhoen miệng cười.

Tan học, tụi nó về nhà rồi đi làm sau đó về nhà rồi kết thúc một ngày của mình. Nhưng tụi nó đâu biết rằng có người đang theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hợp Đồng Yêu

Vừa mới vào trường tụi nó đã được chào đón rất nồng nhiệt bằng đủ loại ánh mắt. Đa phần là muốn “ăn tươi nuốt sống” tụi nó.

Bỗng nhiên, điện thoại của Yuko rung nhẹ. Một tin nhắn ”lên sân thượng đi, cùng mấy người bạn của cô nữa. Thư tiểu thư nhà họ Lê.” Yuko kinh ngạc nhìn lại tin nhắn một lần nữa. Số lạ (tất nhiên) nhưng người này sao có thể biết được thân thế của Yuko cơ chứ? Nhanh chóng yuko ra đầu với Rin, Rina và Yu đi cùng. Chuông vào tiết cũng đã vang lên nên học sinh cũng không ai để ý đến tụi nó nữa như vậy càng tốt tụi nó không bị theo dõi và dòm ngó

...

Sân thượng của World Class là nơi khá yên tĩnh, nơi đây giống như một khu vườn nhưng hầu hết không ai lên đây vì bọn hấn đã chiếm rồi.

– cách – cánh cửa mở ra trước mắt tụi nó là một khu vườn xinh đẹp với rất nhiều loài cây, hoa.

– Đẹp quá – Rin thốt lên rồi lon ton đến gần một chậu cây có loài hoa màu tím. Chậu hoa này được những chậu cây khác che đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy vì có một cành hoa của chúng nhô ra ngoài. Rin đưa tay chạm vào.

– RIN!!!! ĐỪNG CHẠM VÀO CHÚNG – Yuko hét lớn khi thấy Rin đang chạm vào loài hoa phụ tử. (bạn nào không biết thì google thẳng tiến nhé ^^) Nhưng điều đó có lẽ sẽ không ngăn được bàn tay Rin chạm vào loài hoa độc tính kia... nếu không có Ken kịp giữ Rin lại.

– Cẩn thận hơn đi, không phải cái gì cũng có thể chạm vào được đâu! – Ken lạnh lùng nhắc nhở Rin. Còn Rin thì ngẩn ra vì chẳng biết chuyện gì cả chỉ thấy tay nhỏ đang nằm gọn trong tay Ken thì mặt đỏ ửng

– Rin, cậu không sao chứ? – Yuko, Rina và Yu đến thì Ken vội vàng bỏ tay mình ra khỏi tay Rin

– Đó là loài phụ tử, chỉ cần chạm thôi là cũng có thể gây ngộ độc đấy. Trong khu vườn này tuy xinh đẹp nhưng có khá nhiều loài nguy hiểm – Yuko nhắc nhở rồi quay sang Ken nhiu mày – cậu gọi tụi này lên đây?

– Là tôi – Ron, Ren, Bin từ phía sau đi tới. Trên tay Ron là một chiếc điện thoại đang để chế độ gọi và điện thoại của Yuko rung lên

– Xin chào tiểu thư nhà họ Lê, nếu cô muốn trốn nhà đi chơi thì ra cũng đừng ở nhà của ba, mẹ chứ? – Ron nói giọng đều đều nhưng cũng khiến cho tụi nó thấy có sự thách thức

– À để tôi đoán nhé các anh muốn có cuộc trao đổi phải không? – Yu lên tiếng sau đó nháy mắt với Yuko ra hiệu.” để mình ứng phó trước, cậu suy nghĩ mình cần phải làm gì tiếp theo

– xem nào tụi này phải làm gì đó cho các anh nói đúng hơn là ký một bản hợp đồng thì các anh mới không nói thân thế của tụi này ra đúng không? – Rin cũng giúp đỡ một tay. Nhò nhoen miệng cười ranh

– hợp đồng gì nhĩ? Osin hả? hay bạn gái? hay cả hai? hình như hai cái đó rất phổ biến trong truyện teen phải không Rin? – Rina tỏ vẻ đang suy nghĩ, hai má phồng lên rất đáng yêu.

– các cô cũng ranh nhĩ? nhưng hợp đồng của tụi này là hợp đồng người yêu già – Bin đưa 4 bản hợp đồng cho tụi nó đọc.

sơ lược nội dung của hợp đồng một chút nè:

Bên A: (bọn hấn)

Bên B:(tụi nó)

Điều 1: bên B phải luôn có mặt khi bên A cần

Điều 2: bên B phải phối hợp ăn ý với bên A trước mặt mọi người và ngược lại

Điều 3: bên B phải làm những công việc mà bên A yêu cầu *Lưu ý: bên A không được nêu những yêu cầu quá đáng

Điều 4: bên B phải luôn xinh đẹp khi đi cùng bên A

Điều 5: bên B không được từ chối quà tặng của bên A

Điều 6: bên B không được đi chung với người khác giới, và ngược lại

hợp đồng này hết thời hạn đến khi bên A tìm được người yêu cho mình.

Nếu bên A hoặc bên B không tuân đúng những điều khoản trên khi đã kí hợp đồng thì sẽ bồi thường cho bên còn lại số tiền là 100 000 000 đồng

---

– Ha ha ha, các anh lấy đâu ra cái hợp đồng ngớ ngẩn thế? – Yu cười to phát phơ bản hợp đồng trước mặt

– Nếu cô cho việc này là ngớ ngẩn thì chắc tin tiểu thư nhà họ Nguyễn Gia trốn nhà đi bụi sau đó bị phát hiện thì nó còn ngớ ngẩn gấp mấy chục lần chứ ít nhi? – Bin ra vẻ tư duy suy nghĩ trên môi là nụ cười không thể đều hơn.

– Xi... – Yu tức không nói lên lời

trong khi đó Yuko lặng lẽ nhìn vào bản hợp đồng rồi ngược mặt lên

– Không có bút... tính kí bằng máu à? hay bằng niềm tin – Giọng Yuko đều đều nhưng lại khiến tụi nó kinh ngạc còn bọn hấn thì cười cười đưa ra một cây bút. Như vậy chẳng phải là Yuko đã chấp nhận kí bản hợp đồng đó sao?

– Yuko cậu sao vậy? sao lại đồng ý kí? – Rina hơi lo lắng về quyết định của Yuko mặc dù trước đây nhóm tụi nó làm gì thì cũng đều nhờ Yuko, nhưng lần này Rina cứ sợ Yuko có nhầm lẫn gì đó

– mình đâu còn sự lựa chọn nào khác... nếu giờ bị phát hiện là phải trở về nhà, chắc gì tụi mình không bị nhốt chứ? Còn nếu chấp nhận thì cũng có hại gì cho mình đâu? – Yuko nói xong thì tụi nó cũng hiểu ra và chấp nhận quyết định này. Vì Yuko chưa bao giờ quyết định sai gì cho tụi nó hết. – và lại mau chóng tìm người yêu cho bọn hấn thì mình sẽ được tự do. Đối với mấy tên này không cần làm gì thì gái hám trai cũng đứng xếp hàng chờ cả lũ. – Yuko nói xong thì liếc mắt nhìn 4 tên kia, nghe được có người công nhận mình đẹp trai thì cả 4 người nở nụ cười rạng rỡ, nhưng nụ cười đó không kéo dài được lâu vì câu nói- Thế nên mới sinh tật toàn lũ biến thái!- của Yuko khiến cho bọn hấn sa sầm mặt mày

Sau đó, tụi nó lần lượt kí vào bản hợp đồng. Bọn hấn thì cười mỉm chỉ cộp. Không còn tâm trạng để học, tụi nó quyết định ở trên đó để tìm hiểu các loại hoa có trong khu vườn cho đến khi tan học.

– lên xe đi – Bọn hấn đưa cho tụi nó một cái nón bảo hiểm rồi kêu tụi nó lên xe vì không nỡ để tụi nó đi xe buýt. Thấy cũng tiện nên tụi nó nhảy lên phía sau ngồi. 4 chiếc xe lao nhanh đi, rời khỏi World Class – nơi có rất nhiều học sinh đang nhìn theo hướng tụi nó bằng ánh mắt căm thù.

Tối nhà của tụi nó

– Đây, các cô bỏ việc làm thêm đi. – Ron nói với tụi nó

– Sao chứ? – Tụi nó đồng thanh, ngạc nhiên

– Các cô quên điều 3 trong bản hợp đồng rồi à? – Ken

– Không đi làm thì lấy tiền đâu mà ăn chứ? – Yuko

– Cứ nghỉ đi, tôi có cách – Ren

– Nhưng...

– thứ bảy là buổi hẹn hò đầu tiên, nhớ chuẩn bị đó – Bọn hấn bỏ đi trước khi tụi nó kịp nói thêm câu nào

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hẹn Hò

Ba ngày sau đó, tụi nó hôm nào cũng được nhận một đồng thư đe dọa, chuột chết, gián,... nhưng mà tất cả đều được gửi về chỗ cũ của nó. Vì vậy số lượng người ghét tụi nó ngày một tăng dần nhưng chưa ai ra mặt.

Còn tụi nó thì không có một chút quan tâm và cứ nhõn nhõn, vui vẻ ngày vẫn đi (cúp) học đều. (cúp đề lên sân thượng chơi ý)

Bọn hấn thì không biết gì cả (tụi nó giấu mà) chỉ thường hay cúp học cùng tụi nó, chọc đầu, cãi nhau rồi lâu lâu cười tùm tùm nghĩ về buổi hẹn hò sắp tới.

Có lần bọn hấn đưa cho tụi nó 4 cái thẻ và bảo giữ sai. Ban đầu thì tụi nó cứ nhiên chẳng chịu nhưng khi vì nhắc đến điều khoản “tặng quà không được từ chối” nên đành nhận. Mặt khác, tụi nó cố gắng tìm những công việc tại nhà ở trên mạng như đánh máy để kiếm tiền chứ nhất quyết chẳng chịu dùng thẻ của bọn hấn

Thứ bảy cũng nhanh chóng đến. Tại nhà tụi nó:

– Thôi chết rồi – Yuko nhìn đồng hồ rồi la toáng lên – 8h rồi, mình sẽ muộn mất – Yuko nhanh chóng bay vào nhà vs thay nhanh bộ đồ. Sau đó nhỏ chạy vào bếp rồi vào phòng lúc này mình ngủ (tụi nó đêm hôm qua ngủ chung tại phòng 1 tầng trệt ý)

– CHENG, CHENG, CHENG – Yuko đập hai cái nắp nôi lại với nhau tạo ra âm thanh inh ỏi khiến tụi nó chịu không nổi bật dậy mà hét

– TRỜI SẬP BÀ CON OI / MÁ OI ĐỘNG ĐẤT/ Á Á Á SÓNG THẦN ĐẾN KÌA – Rina, Rin, Yu hét lên thì Yuko cũng không đập nắp nôi nữa mà đồng đặc tuyên bố:

– Các cậu dậy đi học nè (ặc) – Yuko vừa dứt lời thì 3 chiếc gối lao nhanh mặt nhỏ

– CẬU ĐIÊN À?!! HÔM NAY LÀ THỨ BẢY!!! – 3 đứa tụi nó tức giận hét to còn Yuko thì ngẩn mặt ra ” Ặc, mình điên mất, không lẽ học nhiều quá nên lú lẫn rồi á? ” tay gãi đầu tỏ vẻ ngượng ngùng

– Nhưng mình nhớ hôm nay cần phải dậy sớm để làm gì đó mà phải không? – Yuko đắm chiêu suy nghĩ. Còn Rin, Rina và Yu thì ngáp dài ngáp ngắn.

– Bận tâm làm gì chứ? Tớ buồn ngủ, đó là điều đáng quan tâm nhất bây giờ – Rin vừa nói vừa ngáp sau đó lăn ra ngủ tiếp

– Cậu cứ đứng đó suy nghĩ đi nha mình ngủ tiếp đây – Rina nói xong quay sang chỗ Yu đã ngủ từ lâu rồi kéo kéo cái chăn được quấn chặt trên người Yu – Yu cho tớ đắp với... .

– A đúng rồi! hôm nay là ngày hẹn hò. – Yuko nhớ ra rồi búng tay

– hẹn hò gì chứ? – tụi nó nói mớ

– Còn nhớ bản hợp đồng không? – Yuko cố nhắc tụi nó, hai tay khoanh trước ngực. Nào tụi nó đang tiếp nhận thông tin của Yuko truyền đến... (đang load)

– O... CÁI GÌ ??? HẸN HÒ ?!! – thông tin được bộ não phân tích xong thì tụi nó cũng hiểu ra vấn đề mà ngồi bật dậy ngạc nhiên.

– Ủ – Đáp lại vẻ ngạc nhiên của tụi nó, Yuko chỉ bình thản gật đầu – tớ đi thay đồ đây.

– Mình cũng nên đi lựa đồ chứ nhỉ? – Rina nhìn lại bộ đồ ngủ có hình hello kitty của mình rồi đi ra khỏi phòng

– Ừm, đi thôi – Rin cũng vậy, trên người Rin là bộ đồ có hình con gấu teddy

– Cơ mà không cần chuẩn bị sớm vậy đâu... mấy tên đó là công tử nhà giàu thể nào cũng đang “hẹn hò” ở nhà với mấy giấc ngủ cho coi. Bảo đảm luôn chẳng có tên công tử nhà giàu nào mà chịu khó dậy sớm để đi hẹn hò cả. – Yu nhắm mắt, giọng khẳng định.

– Xin thông báo nhé, mấy tên đó đang ở trước nhà kia. – Rina vừa ra phòng khách nhìn thấy bọn hấn nên vào và thông báo cho tụi nó

– Gì?! Sao mà linh thế? Cầu mong mấy người này chết sớm một chút, ta mới có thể ước gì được nấy! – Yu khá bất ngờ. Vội vã chạy ra phòng khách xem. Đúng thật! (T/g: cho ta cầu ké. Bọn hấn *lờm*. T/g: à ha, đầu có gì đâu... có con cá đang bay kia * cầm dép chạy*)- Giờ sao đây? không thể tiếp bọn hấn với bộ dạng này được. – Yu cũng nhìn lại trang phục của mình là một bộ đồ ngủ có hình gấu pooh (T/g nói luôn của Yuko là hình doraemon. Yuko: * ánh mắt sát lèm* Ai mượn zay?. T/g: dạ không có gì *đổ mồ hôi hột*)

– Sao, bọn hấn đến rồi à? – Yuko vừa thay đồ xong thì ra phòng khách (@.@ nhanh ghê a) nhìn qua cửa sổ thấy bọn hấn đang đứng bên ngoài. – Sao chưa thay đồ? định mặc cái đó đi chơi à? Nhanh đi, để tớ ra tiếp họ cho – Yuko mỉm cười rồi đi ra công mở cửa còn tụi nó thì chạy loạn xạ cả lên.

Thấy Yuko đang bước ra, có ai đó đã chết sững vì vẻ đẹp thiên thần của nhỏ. Còn mấy tên kia thì khá thất vọng vì không phải người mình mong đợi.

– Các cậu vào đi. Rin, Rina và Yu đang chuẩn bị – Yuko giọng đều đều liếc mắt nhìn bọn hấn với ánh mắt bình thản hết mức. (chứ gấp lũ hám zai thì đã là hết tùm lùm vì vẻ đẹp “ngiên hùng đồ nước” của bọn hấn gòi)

sau đó, bọn hấn và Yuko bước vào nhà:

– à quên! – Yuko chợt nhớ ra gì đó – Ken, cậu dẫn Rin đi chơi thì tuyệt đối đừng để nhỏ ở trong bóng tối. Còn Ren, nếu Rina có muốn đi ăn thì đừng để nhỏ chọn món có tiêu, nhỏ bị dị ứng nhưng lúc nào cũng quên về việc đó hết. (thấy đồ ăn là quên hết mọi thứ luôn á) Còn Bin thì đừng để Yu lái xe moto phân phối lớn và uống rượu mạnh, một khi Yu điều khiển 2 thứ đó mà không có gì ngăn cản hay hạn chế thì... chắc chắn sẽ có án mạng. – Yuko nói những thứ cần lưu ý cho bọn hấn. Trong nhóm, lúc nào cũng vậy, Yuko luôn là người kiểm soát, chăm lo cho tụi nó nhất. Tụi nó cứ như là một gia đình khác của Yuko.

– Vậy còn cô thì sao? Có vấn đề gì cần lưu ý không? – Ron nhú mày vì mình chẳng biết thông tin gì về Yuko. Anh nhận thấy sự quan tâm người khác đến quá mức của Yuko khiến anh có chút khó chịu. Không phải vì Ron ghen với tụi nó mà là vì Yuko quan tâm người khác còn nhiều như thế thì thời gian đâu mà chăm sóc bản thân

– ...đừng dẫn tôi đến những nơi có sách – Yuko hơi ngượng một chút vì hơi thở của Ron cứ phả vào tai cô

– Tại sao? – Ron nhú mày... ” chẳng phải sở thích của Yuko là đọc sách, nghe nhạc sao”

– Vì anh sẽ bị bỏ rơi – Yuko đáp gọn lỏn, nhìn Ron rồi mỉm cười nhẹ. Đúng lúc đó, Rin, Rina và Yu cũng vừa bước ra.

– Hi – Rin cười đầy tinh nghịch, Rina cười đáng yêu, Yu cười với vẻ kì bí, Yuko thì mang nụ cười chín chắn. Khiến tim của những “ai đó” lồi nhịp và đang tạm đứng hình.

– Ủa, mấy người này bị sao thế? – Yu ngây ngốc hỏi

– Ủa, kì nhỉ? Lúc nãy cũng bình thường mà – Yuko cũng vậy, nhỏ lấy tay chỏ vào eo Ron nhưng không có phản ứng.

Rina thấy vậy huơ tay trước mặt Ren, cũng không có phản ứng. Nhỏ hơi chau mày, hai má phụng phịu ” cái tên này đáng yêu nhỉ? muốn nhéo quá à” nghĩ là làm. Rina lấy hai tay véo hai má của Ren.

– Aaaaa – . Hôn của anh chàng rút từ thiên đường về trái đất, hai tay xoa xoa má vì đau. Mắt nhìn Rina đang cười tươi

– hihhi, tỉnh rồi nè! Làm như vậy đi mấy tên đó sẽ tỉnh thôi – Rina nháy mắt. Nghe vậy tụi nó cười nham hiểm, còn bọn hấn thì trở về thực tại

– A, không cần, không cần đâu – Bin hét toáng lên nhìn cái khuôn mặt gian hết mức của Yu. Hai tên còn lại cũng lắc đầu nguầy nguậy

– e hem vậy thì đi chơi được chưa? – Rin đang rất háo hức, vốn có tính trẻ con nên Rin lúc nào cũng muốn đi chơi (và việc cúp học mỗi ngày cũng là do Rin đề cử hết ý á)

– Mời mọi người ra xe – Ken nói xong thì cả đám ra xe đi chơi. (đi chơi riêng theo cặp nhá)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: “Anh Ta Là Bạn Trai Của Tôi Đây!”

Kể cập của Rin với Ken trước nhá:

– Này nhóc, muốn đi đâu? – Ken đang chạy xe thì hỏi Rin, gió liên tục thổi nên Ken phải nói lớn

– Khu giải trí nha – Rin cười tí mắt đằng sau, giọng trẻ con khiến Ken cũng phì cười.

Nhanh chóng, cả hai đến khu giải trí. Vừa xuống xe, Rin cứ kéo tay Ken chạy hết chỗ này đến chỗ kia để... hỏi cách chơi (ặc, thế mà đòi đến đây)

– Nhóc chưa đến đây lần nào sao? – Ken hơi nhú mày hỏi Rin.

– 1 lần thôi à, đi chung với Yuko, Rina với Yu á. Nhưng mỗi tội mới chơi được một trò đã bị vệ sĩ bắt về nhà. – Rin nói tới đây, hai má phụng phịu tỏ vẻ tức giận trông rất đáng yêu. – Hôm nay nhất định phải chơi hết mới được. – Rin nắm chặt tay tỏ vẻ quyết tâm, rồi quay sang hỏi Ken một câu – Mà

ngươi tên gì á? (câu hỏi hay nhất ngày á)

– Nhóc chẳng biết tên người yêu của nhóc là gì luôn, ta là Ngô Ngọc Toàn, gọi là Ken – Ken xém nữa là té ngửa với câu hỏi ngố hết sức của Rin

– Hi hi tại đâu có để ý đâu- Rin gãi đầu chữa ngượng. Chợt nhớ gì đó Rin làm bộ nghiêm mặt – mà này gọi ta là Rin nha, không phải là nhóc

– Thích gọi bằng nhóc được không? – Ken muốn phì cười trước bộ dạng giả nghiêm của Rin nhưng cũng ráng nhịn cười mà lên giọng thách thức

– Ngươi... Vậy ta gọi ngươi là Tăng Bãng – Rin không cãi lại được nên muốn đánh trống lảng – Đi chơi thôi... – chẳng để Ken kịp nói thêm câu nào, Rin kéo Ken đi

– AAA, ta muốn chơi cái đó, Tăng Bãng, Tăng Bãng mua vé cho ta – Rin chỉ vào khu nhà banh cho con nít, đòi Ken mua vé cho mình

– Nhóc à, mi còn nhỏ chắc? – Ken hơi nhú mày

– Ngươi gọi ta là nhóc mà, nhóc là bé. Ta muốn chơi... – Rin cãi bướng. Ken cũng phải chào thua với con nhỏ cứng đầu, trẻ con này thôi. Ken bước đến quầy mua vé:

– Cho 1 vé đi nhà banh – Ken lạnh lùng nói với chị bán vé. Bỗng nhiên Rin từ đâu “chui” tới

– Sao lấy có 1 vé dạ? chị ơi lấy 2 vé nha – Rin cười toe toét với bà chị bán vé nhưng đối phương có vẻ không có phản ứng. – Chị ơi, chị có bán không?
– Rin huơ huơ tay trước mặt bà chị bán vé cũng chẳng có phản ứng. hai mắt trái tim của chị bán vé đang hướng về Ken. Thấy vậy, Rin bỗng tức giận, nín tay Ken và kéo đi – Không chơi nữa!

– Nhóc sao thế? sắp mua được rồi? – Ken không khỏi thắc mắc khi thấy cư xử kì lạ của Rin

– Tại ngươi mà cái bà đó mới không chịu bán vé đó! – Rin tỏ vẻ giận dữ quay mặt đi hướng khác

Ken nghe vậy đã hiểu ra vấn đề nhưng anh muốn trêu chọc Rin thêm một chút

– Sao lại tại ta?

–... Vì... óai không nói chuyện với tăng bãng như ngươi nữa – Rin ngượng đỏ mặt chẳng lẽ nhỏ phải nói ” vì ngươi quá đẹp trai” sao? ngại chết!

Ken chỉ nhún vai, đi theo Rin. Trong lòng đang khoái chí vì vẻ mặt đỏ ửng của Rin (haizz ta nhớ chỉ có Rina mới đỏ mặt nhiều thôi mà... giờ tới lượt Rin rồi)

– aaaaaaa đẹp trai quá à – những người đi ngang qua Rin và Ken đều hét toáng lên vì vẻ đẹp của Ken

– trời à, đẹp như sao Hàn mà trông men như sao Mỹ lại còn có khí chất

dần dần một đám con gái bu quanh Ken, tách biệt 2 người họ. Rin có chút bực mình và hụt hẫng, bình thường Ken thấy con gái bu thì sẽ đuổi cổ hết đi (e hem có Rin là không bị đuổi thôi) nhưng hôm nay, Ken lại để việc này xảy ra.

– Anh ơi chụp với em tấm hình này nha

– Anh ơi đi chơi với em nha

...

Độ quá đáng của những câu nói ngày một tăng khiến cho Rin ngày càng tức giận. Còn Ken thì vẫn vậy không có phản ứng với lũ con gái trước mặt, điều anh đang chú ý chính là Rin. Anh đang quan sát thái độ của Rin

– Đủ rồi, các cô tránh ra đi, anh ta là bạn trai (hợp pháp) của tôi đấy! – Rin lên tiếng, một tay khoát với tay Ken.

– Cô là ai vậy chứ?/ Sao cô dám chắc vậy chứ? hay là thấy anh ta đẹp trai quá nhận bừa?/Cô ở đâu mà giờ bảo anh ta là bạn trai?/ Thấy nãy giờ anh ta có nói cô là bạn gái đâu, cái đồ trơ trên/ Đồ hám trai... – Những câu nói trịch trịch ngày càng nhiều khiến cho Rin cười khẩy khinh miệt

– Các cô nói tôi thì làm ơn xem lại xem mình đang nói ai. Nếu các cô không hám trai thì sẽ không bu quanh lấy anh ấy, còn tôi với anh ấy đi với nhau nãy giờ cơ mà. Với lại ở đâu ra mà có cái kiểu con gái trơ trên đến nỗi thấy trai giữa đường liền chạy ra mà hỏi anh ơi đi chơi với em không, anh ơi làm người yêu em nha... thật sự nãy giờ tôi còn tôn trọng các cô vì cũng là con gái nhưng đừng để các lòng tự trọng của các cô trở nên rề rề như thế! – Rin nói một loạt khiến cả đám con gái đứng hình rồi kéo tay Ken đi – Mình đi thôi anh

Cả hai đi được một quãng xa thì Rin bỏ tay Ken ra:

– Đồ Tăng Bãng! sao lúc nãy không đuổi tụi nó đi?/- Rin giận dữ

– Có bạn gái làm giúp rồi cần làm gì nữa? – Ken cười tươi nhìn Rin khiến nhỏ phải ngượng người. Ken rất đẹp! Như một thiên sứ vậy!

– Xì, chỉ là bạn gái hợp đồng thôi, chả có gì hay ho cả – Rin bình tĩnh lại, nhún vai

– Vậy nhóc muốn làm bạn gái thật hả? – Ken thì thầm bên tai của Rin, giọng nói trêu đùa, anh tự hỏi ở cô nàng này có gì mà cứ khiến anh luôn muốn trêu chọc. Anh có bao giờ như vậy đâu, ngay cả khi ở với bọn hắn, Ken hầu như chẳng bao giờ có cái biểu hiện kì quặc ấy. Lại một lần nữa chỉ có cô gái trước mặt anh khiến anh làm những điều anh chưa từng làm.

– ...Đã bảo không phải là nhóc rồi mà – Rin lại đỏ mặt rồi, hơi thở của Ken gần sát bên tai của Rin, nhờ cảm nhận được cả mùi hương bạc hà nam tính trên người anh. Nhanh chóng cố đánh trống lảng. – ờ, cái đó là gì vậy – Rin chợt chú ý thấy một thứ cao ơi là cao, có hình tròn, cứ chậm chậm quay. (Đu quay đứng đó chị Rin)

– Muốn chơi không? – Ken chú ý thấy ánh mắt nhìn “thèm muốn” chơi cái trò đu quay đứng của Rin, mà phì cười trước cái vẻ trẻ con của nhỏ

Nghe Ken hỏi, Rin gật đầu ngay sau đó kéo Ken đi mua vé. Tránh tình trạng trước, lần này là Rin mua vé. Khi lên cabin:

– nó đang từ từ lên nè! Sắp lên cao rồi hihi, ủa mà sao người ở đây vậy? – Rin lại hỏi tiếp một câu vô cùng ngớ ngẩn

– Hai người ở trong một cabin. – Ken phải bó tay trước câu hỏi của Rin

– À... Đang lên cao nè... thích quá a... – Rin tỏ vẻ rằng mình đã hiểu rồi tiếp tục ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

– Nhóc, ta kể mi nghe một câu chuyện về chiếc đu quay này nhé – Ken vừa mở lời, mắt của Rin đã sáng rực nói gì chứ truyện cổ tích thì nhỏ này khoái lắm

– À à, Tăng Băng kể đi!

– Có 2 con người kia, 1 nam, 1 nữ. Ban đầu họ rất ghét nhau, phải nói là căm thù nhau. Vị thần tình yêu biết được điều đó, người muốn kết đôi cho họ nên đã biến ra cái đu quay này và phù phép lên nó. Do bản tính tò mò nên hai con người đó đã cùng nhau bước vào chiếc đu quay này. Khi trở ra, hai người họ bắt đầu yêu nhau. Từ đó có một truyền thuyết rằng nếu có cặp đôi nào đó cùng nhau bước vào đu quay sẽ yêu nhau vĩnh viễn luôn. – Ken kết thúc câu chuyện tự suy diễn của mình bằng một nụ cười mà Rin cho rằng rất đều.

– Aaaaaa, ta không muốn yêu một Tăng Băng lạnh lùng đâu! – Rin la toáng lên (may là đang trên cao đó, không thì họ đã trở thành tâm điểm của sự chú ý rồi)

– Haizz ta cũng đâu có muốn làm người yêu với nhóc đâu!- Ken làm bộ lắc đầu giống như mấy ông cụ non làm ra vẻ rất luyến tiếc.

– NÀY! Sao lúc mua vé người không nói gì hết hả? – Rin bỗng nhiên tức giận với Ken, nhưng nhỏ cũng không biết lí do vì sao

– Giờ ta mới nhớ mà – Ken chỉ nhún vai, anh cũng có một chút gì đó hụt hẫng và cũng hông biết lí do luôn. (T/g: ta biết mà)

– Oai... ta không... – Rin lại tiếp tục than phiền thì Ken đã khóa miệng nhỏ lại bằng một nụ hôn. Ngay thời điểm đó chính là lúc đu quay lên cao nhất...

1s, 2s, 3s. Nụ hôn lần này chỉ đúng 3 giây. Ngay trong khoảnh khắc đó, có hai con người đã cảm nhận được sự thay đổi của mình và nhận biết được đối phương quan trọng thế nào với bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: ”Tin Ở Tôi”

Cặp của Yuko và Ron:

– Cậu dẫn tôi đi đâu thế? – Yuko lên xe, gài chiếc nón bảo hiểm lại rồi hỏi Ron.

– Biển... Yuko thích không? – Ron cười thân thiện

– Ừm... nhưng... đừng quên tôi xuống biển là được – Yuko đùa lại một câu, cả hai cùng cười, nhưng họ đều có cảm giác có một bức tường vô hình đang ngăn cách 2 người

Trên đường đi, cả hai chẳng nói gì nhiều. Cảnh vật bắt đầu thay đổi, từ một thành phố nhộn nhịp thay thế bằng những cánh đồng xanh tươi, cây cối xuất hiện nhiều hơn. Không khí cũng trong lành hẳn.

– Tại sao các cậu lại đưa ra bản hợp đồng đó vậy? – Yuko lên tiếng hỏi, phá tan bầu không khí ngưng ngập giữa hai người

– Vì... Chúng tôi muốn thay đổi... – Ron mỉm cười nói với Yuko

– Thay đổi..? – Yuko vẫn chưa hiểu ý của Ron

– Ừm... Yuko có để ý thấy không? Ken, Cậu ấy luôn lạnh lùng với mọi thứ. Còn Ren nữa xung quanh cậu ấy lúc nào cũng là con gái. cả với Bin cậu ấy phải luôn giả tạo trước mọi điều... nhưng giờ khác rồi, tụi này đã thay đổi theo một hướng tích cực hơn... – Ron nói đến đây thì ngừng lại ngăn cản câu nói ” vì các cậu đó”

– Nhưng... – Yuko định nói thêm thì tiếng sóng biển khiến nhỏ chú ý. – Đến rồi, biển kìa! – Yuko vui sướng khi được nhìn thấy biển. – WOA thích quá!!

– Bám chặt nhé! – Ron tăng tốc hơn một chút để có thể tiến nhanh hơn đến biển

Vừa xuống xe, Yuko đã chạy như bay đến bãi biển. Yuko nhắm mắt cảm nhận được hương vị của biển. Một cơn cảm xúc trực trào đến Yuko. Sự bình yên, nhẹ nhõm nhưng tràn đầy sức sống và mạnh mẽ của biển mang lại cho Yuko đó chính là cảm giác và ước mơ mà Yuko ao ước có được...

– Thích quá!!! – Yuko chạy dọc theo bờ biển, tay vươn cao như muốn ôm trọn mọi thứ.

– Yuko cẩn thận đi, coi chừng sóng biển cuốn đi luôn đó – Ron mỉm cười vui vẻ khi thấy sự thích thú của Yuko, muốn lên tiếng để chọc và chia sẻ niềm vui cùng nhỏ

– Plè !! Làm sao có chuyện đó được – Yuko quay lại lè lưỡi trêu Ron nhưng.

– Á – Yuko đã bị vấp một thanh gỗ và té xuống nền cát, Ron thì vội vã chạy tới

– Yuko có sao không? đã bảo cẩn thận rồi mà – Ron quỳ một chân xuống, ân cần hỏi thăm Yuko.

– cậu chỉ bảo coi chừng sóng biển cuốn đi thôi mà chứ đâu có nói là cẩn thận thanh gỗ này đâu – Yuko cãi bướng với Ron. (sao trẻ con thế này?)

– ừm, được rồi, nhưng giờ Yuko có đứng lên được không? – Ron đành bó tay với cái kiểu cãi cợt này của Yuko

– hình như... a... không được rồi – Yuko thử đứng dậy nhưng không được vì đau.

– Yuko để tôi coi nhá. – Ron nói rồi nhẹ nhẹ, tháo đôi giày búp bê ra khỏi đôi chân của Yuko. – trật chân rồi – Ron nhìn và nâng niu đôi chân rồi phán khiến cho mặt Yuko xanh rờn

– Không lẽ, anh đừng nói là phải kéo chân tôi cho nó ngay lại giống như trên TV á? -Yuko lắc đầu nguầy nguậy vì nhỏ sợ đau

– Nhưng nếu không làm vậy thì sẽ đau dài dài đấy...

– Nhưng mà... – Yuko cắn môi suy nghĩ... nhỏ thực sự rất sợ đau.

– sẽ hết đau ngay thôi... tin ở tôi. – đôi mắt xanh đầy vẻ lo lắng của Ron như muốn xoáy sâu vào lòng của Yuko khiến nhỏ có chút xao động. Yuko nhắm mắt thở một hơi dài rồi gật đầu nhẹ thay cho lời đồng ý.

– Trước hết tôi sẽ xoa bóp nhẹ nhẹ nên sẽ không đau lắm đâu – Ron nói rồi dùng bàn tay xoa bóp xung quanh chỗ bị thương. Yuko cũng thả lỏng dần.

– “Cụp” aa... – Yuko la lên nhẹ khi Ron bất ngờ kéo thẳng phần chân của nhỏ. Nhưng sau đó thì lại hết đau.- Ô... hay quá hết đau rồi... hi cảm ơn cậu nha – Yuko cười tươi với Ron khiến cho anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm

– Không có gì đâu, mà hiện giờ Yuko không thể đi lại được nhiều cho nên muốn gì thì cứ nói với tôi.

– Thế bây giờ vẫn chưa được đi à? – Yuko tròn xoe mắt, nhỏ cũng chỉ biết một chút về xử lý vết thương ngoài da khi có xây xước nhẹ thôi, và lại Yuko và tụi nó chưa từng bị những thứ này nên nhỏ cũng không tìm hiểu.

– Nếu muốn đi thì lên tôi công – Ron nói rồi chỉ lên vai của mình.

– Nhưng...

– Không nhưng gì hết, không lên thì đi bộ về. – Ron đe dọa vì hết cách với Yuko, Đối với nhỏ anh luôn phải vừa đấm vừa xoa như thế. Yuko cũng không còn cách nào đành để cho Ron công.

– này, cậu thích ai chưa? – Yuko vừa thốt ra lời nói lại cảm thấy hối hận, sao lại tò mò chuyện riêng của người khác như vậy chứ, đó đâu phải là tính cách của nhỏ.

– um... có lẽ là chưa... thế còn Yuko

– Ron nè, nếu như tôi có bạn trai thì hợp đồng có chấm dứt được không? – Yuko không trả lời Ron mà hỏi một câu hỏi khác khiến cho Ron hơi nhũn mày

– Trên hợp đồng thì có lẽ là không... nhưng nếu Yuko đã tìm được hạnh phúc cho mình thì tôi có lí do gì để giữ Yuko ở lại đâu chứ... – “... vì tôi đâu có là gì”

– Giá như người đó là cậu thì đã tốt hơn thế này rồi... – Yuko lẩm bẩm nhỏ trong miệng.

– Yuko nói gì?

– à không có gì đâu... cảm ơn cậu nha... à mà nè nếu tôi có bạn trai trước nhất định tôi sẽ tìm cho cậu một hạnh phúc sau đó tôi mới có thể yên tâm mà rời đi...

– Hứa chứ? – Ron dừng chân lại hỏi Yuko

– Hứa mà. – Yuko mỉm cười, giọng chắc chắn khẳng định

Sau đó cả hai đã rất vui vẻ trên bãi biển cho đến chiều tối (cặp này hơi chán nhưng cũng lộn mọn mà phải không? . P/s: hu hu dạo này không online được nhiều nên post truyện hơi chậm)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: “Cô Chưa Được Ăn Bao Nhiêu Thế Kỉ Rồi?”

cặp của Rina với Ren:

– Đây rồi cuộc anh dẫn tôi đi đâu thế? Sao cứ đi lòng vòng mà chưa tới đâu hết vậy? – Rina thắc mắc khi thấy này giờ Ren cứ chạy hoài mà gần như không có điểm dừng.

– Từ từ đi... chỗ này bí mật, đến rồi sẽ biết.

– Oai... nhưng trước hết... tôi muốn đi ăn... đói lắm rồi – Rina ngồi sau xe ngựa chín mặt khi nói ra câu đó nhưng thực sự nhỏ đang rất đói.

– Ha ha... được rồi đằng kia có một nhà hàng tôi dẫn cô tới đó nha – Ren phải phì cười trước cái giọng nũng nịu của cô nàng đáng yêu.

Nhanh chóng, Ren và Rina đã đến một nhà hàng gần đó. Cả hai chính là tâm điểm của sự chú ý khi họ bước vào.

– Cô muốn dùng gì? – Ren đưa thực đơn cho Rina bảo nhỏ chọn món.

– Anh đem theo bao nhiêu thế? – Rina cầm thực đơn rồi hỏi nhỏ Ren

– Cô sao vậy? bộ tưởng tôi không trả nổi à? Yên tâm đi... ăn gì thì cứ gọi – Ren hơi sốc khi Rina hỏi câu đó... Nhỏ coi thường Ren thế sao?

– Cái đó là do anh nói đó – Rina vừa nói xong thì người phục vụ (nam) cũng đứng gần đó từ lúc nào và đang nhìn Rina say đắm.

– Quí khách... muốn dùng gì? – Giọng nói của người phục vụ trở nên lấp bắp trước vẻ đẹp đáng yêu của Rina (trúng sét ái tình goi)

– Anh à, lấy cho em... hai phần đùi gà, một bánh pizza thịt xông khói size vừa và một pizza BBQ size vừa luôn, hai chiếc bánh hamburger, 2 phần bít tết, hai mi ý: một sốt thịt băm và một sốt kem, một sườn nướng kiểu alfresco, một bánh crepe dầu và một chocolate, một ly pepsi... – Rina nhắm mắt nói một loạt giống như đã học thuộc lòng (ặc, không chỉ có nhiều đó đâu còn nhiều lắm á... ghê thiệt!) khiến hai người con trai gần đó đứng người luôn.

– Kêu gì nhiều vậy? Chỉ có hai người thôi mà ?

– Ai nói hai người? của anh không có phần đâu! – Lời nói của Rina vừa thốt ra khiến Ren muốn té xỉu

– E...em co...có thể đo...đọc lại.. khô...không? – anh chàng phục vụ lấp bắp hỏi lại lần này không phải vì Rina đẹp nữa mà là vì những lời Rina nói.

– Úm... anh nghe kĩ nhá hai phần...#\$%^&* – Rina đọc lại một lần nữa và chậm hơn cuối cùng nở một nụ cười – anh làm nhanh nhanh một chút nhé! –

Người phục vụ thì vẫn còn đang lơ lơ ở trên mây, đi mà cứ ngoái nhìn Rina

– à khoan... đừng cho tiêu vào các món ăn... Xong rồi, còn không mau đi nữa... -Ren hơi khó chịu khi thấy tên phục vụ kia nhìn Rina “đắm đuối” như thế. Rina là bạn gái (hợp đồng) của anh kia mà.

– Cô chưa được ăn bao nhiêu thế kỉ rồi? Gọi nhiều món như vậy ăn có hết không? – Thấy tên phục vụ đã đi được một quãng, Ren nhanh chóng reu chọc Rina

– anh nghĩ tôi sẽ không thể ăn hết chỗ đó à? – Rina cười bí hiểm

– À quên, cô là heo mà. Đương nhiên là cô sẽ ăn hết chỗ đó thôi!- Ren nhún vai chọc tức Rina. Nụ cười nham hiểm của nhỏ đã tắt ngúm luôn. Ban đầu nhỏ vốn định gọi nhiều đồ ăn như thế để Ren sợ quá mà bỏ chạy không ngờ lại bị Ren reu chọc. Thật là ” gây ông đập lưng ông”!

– Nói cái gì hả?!!

– á á..đau.. đau... được rồi cô không phải là heo ok? – Ren la toáng lên vì Rina nhéo vào tai anh (thiệt ra là không có đau lắm nhưng Ren cứ thích làm màu thế đấy)

– Như thế có phải hay hơn không, hi sorry nhá – Rina cười tươi tha thứ cho Ren, mắt sáng rực vì thấy đồ ăn tới – A... đồ ăn tới rồi đồ ăn tới rồi... Tôi nói rồi đó anh không có phần đâu, tự mà kêu món khác đi – Rina lườm lườm khuôn mặt gian hết mức của Ren vì sợ anh sẽ dành đồ ăn với mình (ặc)

– Cứ như tôi dành đồ ăn với cô không bằng!

– cuộc sống đâu lường trước điều gì (trích từ người yêu cũ của Khởi My ạ). Nhìn cái mặt gian của anh thì ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra. – Rina vô tư nói, tay cầm dao và nĩa xử lí 2 phần gà trước mặt

– Vậy cô có muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo không? – Ren kè sát mặt với Rina mặt đều kinh khủng luôn.

– Tôi...tôi... – Rina đỏ mặt khiến Ren càng thích thú – Anh định dành đồ ăn với tôi á?

– Ngốc, chẳng thèm làm chuyện con nít ấy với cô. – Ren cười thích thú với vẻ ngây thơ đến đáng yêu đó...

– Xi, vậy thì tránh ra đi, kè kè cái mặt như muốn “hun” người ta ý, tôi còn chưa được ăn gì nữa nè

– Thì muốn vậy thật mà...- Ren nói xong thì chẳng để Rina nói thêm lời nào đã khóa miệng Rina lại bằng một nụ hôn.

Sau đó thì Rina ngượng quá chẳng biết nói gì, chỉ cầm cốc mà ăn thôi

...

Cuối cùng, sau khi Rina “lấp đầy khoảng trống” xong thì Ren đã dẫn nhỏ tới sân trượt patin.

– Heo! Cô biết chơi không? – Ren chỉ vào sân trượt hỏi Rina.

Rina nhìn đắm đuối vào sân trượt vô thức lắc đầu trả lời câu hỏi của Ren

– Tôi sẽ dạy cô – Ren mở cốp xe lấy 2 đôi giày patin được đặt ngăn ngăn và cẩn thận trong đó. Một màu đen, một màu vàng.

– Thiệt hả? – Rina thì thích thú vui mừng nhận lấy đôi patin màu vàng rồi cười vui vẻ – Thanks trước nha

– trước tiên tôi sẽ chỉ cô cách đeo giày @##%^*...

Sau đó họ đã có một khoảng thời gian vui vẻ cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: “Đồ Ngốc” “Đồ Khùng”

– Đi đâu? – Bin hỏi cộc lốc

- Xem phim – Yu cũng gọn lỏn chỉ 1 chữ luôn. – Ê hay là để tôi lái xe cho nhá – Yu đưa ra ý kiến
- Không được, xe tôi chưa mua bảo hiểm – Bin nói chắc nịch.
- Xi đồ keo kiệt.
- Không phải keo kiệt mà là chỉ muốn bảo vệ tài sản thôi, đưa cho cô cái gì sẽ hỏng ngay cái đó
- Thì tôi chỉ muốn giúp cái đó trở về nơi mình thuộc về thôi mà (bãi phế liệu ý) Vói lại giúp đỡ những người thu gom phế liệu sớm được phát triển nghề nghiệp còn có thể giúp cho môi trường trở nên xanh sạch đẹp hơn... như vậy là quá tốt rồi còn gì? Nên có những người học hỏi theo tôi để đất nước mau chóng phát triển
- Thôi được rồi, một Nguyễn Gia Lam Tường là quá đủ. Đi xem phim thôi, bám chặt – Bin nói rồi rồ ga phóng đi với tốc độ nhanh nhất có thể (ặc Bin là phiên bản Yu thứ hai nè)
- Anh không thể chạy đằng hoàng lại một chút à? – Yu mặc dù thích tốc độ nhưng cái kiểu lạng lách của Bin khiến cho nhò có phần khó chịu.
- Nếu cô ôm tôi, tôi sẽ chạy bình thường – Bin ra điều kiện
- Xi mơ hả? – Nhưng Yu cũng đâu kém gì chứ? nhò rất cứng đầu. Không ôm là không ôm.
- Này, ôm vào đi. Dễ té lắm đó – Bin hơi cúi
- kệ tôi – Yu ngồi yên trên xe, nhò cố gắng tách xa anh một chút nhưng vẫn bám chặt trên xe chứ không thôi là văng đi phương trời nào rồi.
- Để tôi xem cô cứng đầu được bao lâu! – Bin nói rồi phóng xe nhanh hơn nhưng sau đó lại thắng gấp khiến cho Yu ngã người về phía Bin.
- Cái đồ biến thái anh phải còn dùng đến những cách này sao? – Yu nóng giận rõ ràng là Bin ăn gian, làm như thế làm sao mà không ôm cho được.
- Tôi đâu có muốn, tại tôi thấy con kiến giữa đường nên thắng gấp để tránh gây án mạng thôi mà. Vói lại tại cô không chịu ôm ngay từ đầu làm chi để khi tôi thắng gấp rồi cô lại bảo tôi dùng cách này cách nọ nữa là sao? – Bin nhún vai tỏ vẻ mình vô (số) tội.
- Anh còn nói được nữa hả? – Yu nóng giận
- Tôi có miệng, có lưỡi, dây thanh quản đầy đủ mà, đương nhiên là nói được rồi
- anh... Xi... tiểu nhân, không chấp – Yu chịu thua, hai tay chạm vào eo của Bin.
- Như vậy thì đâu phải là ôm – Nói rồi Bin kéo hai tay của Yu ôm chặt eo của mình khiến người Yu ngã vào lưng Bin.
- Thành thích, thành thích – Tim của Yu đập loạn xạ cả lên, đến cả Bin cũng có thể cảm nhận được và anh biết chắc, Yu đang rất ngượng.
- Đi thôi – Bin mỉm cười, phóng xe đi...

tỉ số 1-0

...

Tại rạp chiếu phim, có hai cặp đôi đang là tâm điểm của sự chú ý:

- Ý! Phim này đang HOT nè. A! Phim này cũng hay lắm á. Phim này nữa nè. Trời ạ thần tượng của tôi, đẹp trai quá. Hay mình coi cái này đi. Hay cái này ta?... – Đó là một loạt độc thoại của Yu với bức tường có dán quảng cáo phim(=.=)
- Stop! Cô làm ơn chọn nhanh giùm tôi một bộ phim được không?- Bin lắc đầu ngán ngẩm.
- Coi cái này đi – Cả hai cùng đồng thanh nhưng Bin chỉ vào tấm poster về phim tình cảm còn Yu thì chỉ về tấm poster về phim kinh dị
- Anh/cô chọn cái đó thì làm sao tôi coi được? – Lại đồng thanh (again)
- Sao không coi được? – một lần nữa (one more time)
- phim tình cảm khiến tôi buồn ngủ/ coi phim kinh dị tôi sẽ ngủ
- Ok vậy coi phim hài đi – Lại đồng... một cặp trời sinh

cuối cùng cả hai đã xem phim... hoạt hình (vì phim hài bị cháy vé.) có điều vừa mới vào rạp cả hai bị đuổi ra ngoài vì gây mất trật tự trong rạp (cãi nhau miết)

...

– Tại anh đó, phim chỉ mới chiếu được 5 phút thôi đã bị người ta đuổi ra ngoài, chẳng xem được gì hết á – Yu bực mình vì không xem được bộ phim nên đã đổ lỗi cho Bin.

– Sao tại tôi? Chẳng phải cô cũng gây ồn ào sao? – Bin cũng đâu chịu dễ yên.

– Nhưng anh gây sự trước!

– Tôi gây sự hồi nào? Cô mới vào rạp đã nói chuyện ồn ào, tôi chỉ nhắc nhở thôi mà!

– Còn anh thì sao? Phim mới chiếu được mấy giây thôi tự nhiên cười cười như mấy tên khùng, tôi còn ngồi kể anh nữa chứ!

– Cô nói ai khùng hả, đồ ngốc?

– Tôi nói anh đó tên khùng!

– Đồ ngốc!..

– Tên khùng!...

Hai con người trẻ đang hăng say cãi nhau thì ở gần đó cũng có hai con người trẻ khác (trẻ hơn nhiều nha)

– Bạn là đồ ngốc... hihhi

– Còn bạn là đồ khùng nè... hahaha

tiếng nói trong sáng của hai em bé gần đó khiến Yu Bin khựng lại nhìn hành động của hai đứa dễ thương

– Dễ thương quá... – Yu thốt lên

– Ừ đáng yêu nhì? – Bin cũng tương tự

– Ủa sao hai anh chị lại nhìn tụi em? – Bé trai mắt tròn xoe hỏi Yu và Bin

– Sao hai anh chị không chơi trò “đồ ngốc, đồ khùng” nữa đi? – Bé gái giả lại giọng của hai đứa nó.

– À chỉ là tụi chị đùa thôi,... mấy đứa đừng bắt chước nhé không nên đâu – Yu cúi xuống nhìn hai đứa nhóc.

– Tại sao ạ?- Hai đứa nhóc tròn xoe mắt hỏi

– Cứ biết là như thế – Yu mỉm cười.

– Chị ơi... anh đó là bạn trai của chị hả? – Bé gái lén nhìn Bin nói khê vào tai Yu

– Không... không phải... mà sao em lại hỏi vậy?

– Ảnh đẹp trai quá chị ơi – Mắt bé gái đó đã chuyển thành hình trái tim (Ặc, nhan sắc của Bin còn quyến rũ được mấy bé nhỏ này nữa sao?)

– Chị nói nhỏ này nhá, anh này không có như bề ngoài đâu. Thiệt ra, ảnh là một tên vô duyên, kì cục, đáng ghét, còn biến thái nữa. – Yu cười đều tranh thủ nói xấu Bin

– Biến thái là gì vậy chị?

– Ồ mà thôi em cứ biết rằng đây là kẻ xấu, cực kì xấu xa luôn

trong khi Yu đang thủ thỉ to nhỏ với bé gái thì bé trai mon men tới gần Bin

– Anh ơi, anh là người xấu hả? – Thăng nhóc nắm lấy quần Bin giật giật

Bin hơi nhúu mày rồi cúi người xuống – Sao nhóc lại nói thế?

– Chị đó – quay sang chỉ Yu – bảo anh là tên “dô diên”, kì cục, đáng ghét còn nói anh là biến thái gì đó nữa cơ

– Cô.. cô ta... à không có đâu, thật ra cái chị đó mới là người xấu đấy, chị ta rất đáng ghét, hung hăng, bạo lực, hay đánh người còn rất ngốc nữa.

– Bạo lực là gì vậy anh?

– Cứ biết là người xấu, cực kì xấu xa.

Trong khi hai đứa nó đang giảng thuyết cho hai đứa nhóc nghe về “người xấu” thì có hai người phụ nữ chạy tới, kéo tay hai đứa nhóc.

– Trời ơi, Bảo Bảo / Linh Linh, con sao đi chung với cậu / cô này! Họ là người xấu đó, chúng ta đi thôi.

Còn tụi nó thì cứng đờ, cuối cùng thì hai đứa nó đều là người xấu sao

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đấu Đá Với La Sát

Giới thiệu nhân vật nè

– Trương Nhật Hạ : 17 tuổi xinh đẹp ham danh lợi, thông minh nhưng mưu mẹo, xảo trá gia đình giàu có (cái này khỏi nói ha) (Fan của Toàn – Ken)

-Đương Tuyết Nhi : 17 tuổi xinh đẹp (giả vờ) ngây thơ, đáng yêu dễ lấy lòng bọn hán (Fan Huy – Ron)

-Trần Đình Ngọc: 17 tuổi xinh đẹp, kiêu kì, ung ngạnh, hống hách. Thích được xem là chị đại (Fan Hùng – Ren)

-Võ Khánh Uyên: 17 tuổi xinh đẹp, muốn có thứ gì phải có thứ đó không có được thì đập đổ. (Fan của Minh – Bin)

Tiếp tục thôi:

...

hai ngày sau tại trường World Class

– Hình như một tuần qua có nhiều chuyện xảy ra lắm á – Tuyết Nhi ngồi trên ghế một tay cầm gương một tay cầm phấn, trên bàn là một đồng hồ mỹ phẩm

– Nghe nói mấy hoàng tử đạo này đi học nhiều nên hôm nay tó đi học nè. – Đình Ngọc cũng tương tự cầm một cái gương và một cái son môi

– Thế là các cậu chưa biết gì luôn à? – Nhật Hạ đứng bên cạnh khoanh tay nhìn T.Nhi và Đ.Ngọc

– Chuyện gì chứ? – Đ.Ngọc và T.Nhi mắt không rời khỏi gương

-Tụi học sinh mới đến đang tìm cách quyến rũ hoàng tử của chúng ta đây.

– Gì?!!! – Đ.Ngọc và T.Nhi ngạc nhiên. Dù biết rằng sức út của hoàng tử rất lớn nhưng ai cũng biết nếu động đến họ sẽ không toàn mạng ra khỏi trường vì vậy nếu có học sinh mới vào trường thì điều này sẽ được nhắc nhở rất cẩn thận

– Và còn một điều rất đặc biệt, đã có người thấy tụi nó đi cùng và rất thân thiết với các hoàng tử rồi đấy – Khánh Uyên giọng đầy nghiêm trọng

– Chắc chắn lần này sẽ nặng tay hơn những lần trước...

...

Quay trở lại 15 phút trước tại nhà tụi nó:

– Nhanh nhanh lên, các cô làm gì mà lâu vậy chứ? Sắp trễ học rồi kia – Bin ngồi trên ghế đá (ngoài vườn) hỏi thúc.

– Xong rồi, đồ khủng! Cứ làm như chăm học lắm không bằng ý. – Yu vỗ vào vai của Bin.

– Cô nói ai đồ khủng hả? thử nói lại xem. Đồ ngốc! – Bin bắt đầu cuộc chiến cãi cọ

– tôi nói anh đó, đồ khủng, đồ khủng, đồ khủng

– Hai người nhịn một chút đi... sắp trễ giờ học rồi không lo. – Yuko ra sức khuyên ngăn

– Một điều nhịn là chín điều nhục!!! – Bin và Yu đồng thanh – Ai cho bắt chước tôi?

– Được rồi hai người cứ ở đây cãi nhau đi ha... tụi này đi học trước đó... có gì leo rào rồi vô trường – Ron kéo tay Yuko đi – Chân cậu ổn rồi chứ?

– À đã đỡ rất nhiều rồi

– Hôm nay... là thứ hai phải không? – Rina chợt nhớ ra gì đó

– Có chuyện gì à? – Ren thắc mắc

– Hôm nay... có bài kiểm tra lí thuyết môn hóa... Hình như là cột điểm quan trọng ý – Rina vừa cất lời đã có 4 đứa té ngựa.

– What?!!! – bọn hần

tuy là giỏi thiệt nhưng dạo này tụi nó toàn cúp với đi chơi và bài kiểm tra của World Class đủ tiêu chuẩn để là một bài kiểm tra quốc tế dành cho thiên tài (em đẹp mộng ao ước được vào trường này rồi... hix)

– He he, thích thế... là môn hóa – Yu mắt sáng rỡ

– Được đây! – Rin cười thích thú

– Các cô không lo sao? – Toàn có chút ngạc nhiên

– Có gì đâu phải lo chứ? Mấy bài kiểm tra này không dễ gì làm khó được tụi này đâu. – Rin phui phui tay – Bộ các anh cũng sợ điểm kém nữa hả?

– Không.. chỉ sợ hậu quả của việc bị điểm kém sau đó thôi – Huy lựa lời nói

– Nói gì mà khó hiểu thế? – tụi nó mù tịt với câu trả lời khó hiểu của Huy

”kì này mà rớt là không được thấy ngày mai luôn quá” – đó là suy nghĩ của 4 anh chàng nhà ta

– Thôi thôi, sắp trễ rồi.. kiểm tra từ từ rồi tính... trễ thì chỉ có nước leo rào mà vô – Yuko lên tiếng chấm dứt cuộc nói chuyện tốn thời gian này.

...

trở lại giờ học của tụi nó... tiết hóa:

– Tuần trước... tôi đã nói với các trò. Tiết này, sẽ kiểm tra lý thuyết môn hóa. Yêu cầu các trò cất sách vở, tài liệu liên quan đến môn hóa vào cặp và mang lên bục. – GV môn hóa nói xong liếc mắt xuống đám tụi nó, ngón tay trở ẩn chiếc kính cận bị tụt xuống chóp mũi – À có 4 trò mới chuyển đến tuần trước, các trò không cần làm bài kiểm tra hôm nay, tôi sẽ dời lại cho 4 trò vào tuần sau để có thời gian học bài một chút. Yêu cầu 4 trò nghiêm túc để các trò khác làm bài.

GV vừa nói xong thì cả lớp lại xì xầm lên vì cái đặc cách ưu ái này dành cho tụi nó. BÀ LA SÁT (biệt danh của giáo viên) chưa bao giờ để ý đến bất kì học sinh nào chứ mà nói đến cái đặc cách thì đó là chuyện KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC.

– RẦM – Một âm thanh chấn động đầy uy lực đã làm 30 cái miệng ngừng hoạt động ngay tức khắc.- Trò nào có ý kiến? – Bà La Sát nhướn mày – Tốt. Mỗi em lấy một tờ rồi làm đi.

– này có cần giúp không? – Yuko khều nhẹ tay Ron khi thấy anh chàng ngồi nhăn nhó với cái đề bài

– Được không? – Ron quay sang với ánh mắt đầy hy vọng

– cậu tự làm được chắc, câu một là @\$%^*... – Yuko nói tiếng bụng (thiệt khâm phục nha, T/g tập hoài mà hông được, sao nói được hay thế?)

Tại bàn của Ren và Rina:

– Ê! anh cóp hả? – Rina úp mặt xuống bàn thấy Ren đang loay hoay với tài liệu trong học bàn.

– Ủ, nhưng không được, rất dễ bị phát hiện. – Ren nói nhỏ – Cô giúp tôi nha

– Giúp gì?

– Canh giùm bà cô

– Từ từ – Rina nói rồi lấy tài liệu được photo mini trong học bàn của mình – đưa tay anh đây

Ren chẳng hiểu gì nhưng cũng làm theo. Rina nhét tài liệu mini vào cổ tay áo của Ren (đồng phục con trai là áo tay dài)

– Ô, thông minh... nhớ canh chừng nhé – Ren dặn dò kĩ lưỡng rồi hí hửng làm bài.

– Ừ

Ken và Rin :

– Này – Ken khều tay Rin

– Há ?

– Ờ...à... không có gì -Ken định nhờ Rin giúp nhưng chẳng biết mở lời thế nào

– Rảnh quá lo làm bài đi kia – Rin biết Ken đang muốn nhờ giúp đỡ nhưng vẫn cố làm ngo.

– Cô... cô...à ờ

– Anh coi phim nhiều quá rồi đó, cái gì mà cô cô? tôi đâu phải cô cô của anh?

– à,... tôi, tôi... cô... giúp...

– muốn (tôi) giúp không? – thấy Ken chưa phản ứng kịp, Rin nhanh miệng – Không hả?

– tôi đâu có nói là không

– Thế sao không trả lời?

– Thì ... thì...

– Hôm nay anh ăn trúng gì rồi sao? cà lăm miết thế?

– câu 1 là gì thế?

– À...@#%&^&...

Bin và Yu:

– hay thật mình có 3 đứa bạn tuyệt vời, hai đứa được chỉ, một đứa được hỗ trợ ” phao”. Xong lại chẳng thèm ngó ngang gì đến thằng bạn thân như mình. Cái số đen hết biết lại gặp bà La Sát... – Bin chẳng làm được bài ngồi lăm bằm chữ rũa

– Sao không làm bài đi? ngồi đó lăm bằm gì thế? – Yu nằm trên bàn tai đeo headphone mắt nhắm lại như đang ngủ.

– có biết đâu mà làm

– vậy sao không học hỏi 3 tên kia? (ý chỉ Ken, Ron và Ren)

– Không có ai chịu giúp – Bin ngồi nhìn tờ giấy mà không biết, Yu đang muốn giúp mình

– Tại vì không chịu nhờ thôi – Yu mở mắt ngồi dậy và quay mặt đi hướng khác.

– Vậy... Giúp nhé? – Bin cuối cùng cũng hiểu ra câu nói của Yu

– Ừm... câu 1 là ...@#%&^&

mọi chuyện có vẻ êm xuôi trong 15 phút đầu. Bỗng nhiên:

– Các trò học với tôi lâu rồi nên chắc cũng biết tôi rất thẳng tay trừng phạt những trò gian lận khi kiểm tra -Lời của bà La Sát nói ra khiến cho hơn nửa lớp sồn tai óc. Những bước chân như có ma thuật, không một tiếng động (chắc cô ấy có học kinh công) Tụi nó đều biết và dừng mọi hoạt động khả nghi lại nhưng những bước chân của bà cô vẫn tiếp tục và đang dần dần tiến đến chỗ bàn của Rina và Ren.

– Tôi nhắc lại, KHÔNG ĐƯỢC GIAN LẬN! – Giọng nói chanh chua một lần nữa vang lên, lần này thì tụi nó như chết sững trong đầu vang dội lên mấy chữ đại loại ” thôi tiêu rồi”, “má ơi, Xuân này con không về”... ngay trong khắc đó, Bà La Sát ... xoay 180 độ... dùng một tay... néo tai một học sinh xấu số.

– Lại là trò, tôi không biết làm sao trò có thể vào lớp này được.@#%&^&... yêu cầu trò ra khỏi lớp ngay cho tôi, gặp tôi mà còn gian lận nữa cơ à? tôi hiền quá hả? – Sau một hồi giảng đạo, bà cô chốt một câu khiến cả lớp nghẹn khoai. Cậu học sinh xấu số được mời ra khỏi lớp. Tụi nó thì thở phào nhẹ nhõm tranh thủ lúc bà cô còn đang giảng đạo thì bọn hần cũng đã làm xong (công nhận tụi nó hên thiệt)

tiết học gần kết thúc, tụi nó nháy mắt rồi cười cười gì đó khiến cho bọn hần tò mò. Đến khi bà cô ra khỏi lớp, bọn hần (cả lớp mới đúng) phát hiện đằng sau lưng bà cô có một tờ giấy màu vàng vàng ghi chữ màu xanh xanh với nội dung : ” Các trò nhá, các trò nhìn cái gì mà nhìn? thấy tôi hiền rồi làm tới à?

Xin lỗi chứ biệt danh bà la sát của tôi là hiền nhất đấy! ai hiền hơn tôi, tôi giết người đó, tôi trở thành người hiền nhất.” đọc xong bọn hắn ôm bụng mà cười

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị Đánh

Tiếng chuông giờ ăn vang lên, tụi nó thì lên khu vườn trên sân thượng ăn trước còn bọn hắn thì đi sau vì bị kẹt trong đám Fan cuồng nhiệt nên đành lên sau.

Tụi nó vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ. Có lẽ vì thế mà tụi nó không nhận ra rằng đường lên sân thượng hôm nay rất vắng. Tuy rằng bình thường cũng không có nhiều người nhưng hôm nay bỗng nhiên vô cùng vắng vẻ nếu để ý một chút có thể cảm thấy có gì đó rùng rợn và đáng sợ.

– Rina à cậu cần thận phân biệt hộp cơm của cậu và Ren, ăn nhầm là bị dị ứng đó. – Rin nhắc nhở

– Không sao, tớ có ghi tên... mà đi nhanh lên đi tớ đói lắm rồi đây. – Rina xoa xoa cái bụng, hai má phụng phịu vô cùng đáng yêu

– Các cậu... – Yuko đi sau, lên tiếng. Tụi nó xoay người nhận thấy có gì đó không ổn.

– Sao tự nhiên không khí ở đây ngột ngạt quá nhỉ? Hay là tụi mình... xuống căn teen đi ha. Ăn ở trên đây... có người lạ nên không tiện – Rin cố tình nhấn mạnh câu cuối.

...

– Muốn gì ra đây! – Yu hét lớn. Ngay sau đó, Hạ, Nhi, Ngọc, Uyên bước ra từ đằng sau góc khuất của bức tường đằng sau

– Cũng hay đó. Đúng là chỉ có thứ c.hó mới có thể đánh hơi nhanh đến thế – Nhật Hạ lời nói chanh chua. Còn tụi nó thì cười nhìn Yu

– hi hi... – Yu – tại vì mùi ph.ân hôi quá nên đánh hơi ra ngay đó mà

Lời Yu vừa thốt ra khiến tụi Nhật Hạ mặt đành lại thấy rõ.

– Nè nói nhanh đi rốt cuộc các cô muốn làm gì? tụi này còn ăn trưa nữa. – Rina (tình trạng bị đe dọa như thế này mà cũng đòi ăn được nữa).

– Thôi không đùa co với tụi bây nữa. Tao đến để nhắc nhở tránh xa anh Ken, anh Ron, anh Ren và anh Bin ra... – Uyên

– Tại sao? – Rin nhếch môi

– tại vì mấy anh là của tụi tao, tụi bây không có tư cách – Nhi

– Vậy mấy cô có tư cách à? Ai trong 4 người đó công nhận điều này hả? nói xem! – Rina

– Tao không cần biết... tóm lại, tụi bây chỉ là một lũ hám trai, nghèo nàn bám theo mấy hoàng tử để lợi dụng – N.Hạ nói lớn

– hừ, Xem lại mình đi, các cô cũng chỉ là một lũ hám trai. Nếu không vì trai (ý chỉ bọn hắn) thì các cô làm gì ở đây chứ? Nghèo nàn? So với Ken, Ron, Ren và Bin thì các cô cũng nghèo nàn như tụi này thôi và vì vậy các cô cũng muốn bám lấy họ cũng chỉ để lợi dụng chứ cũng chẳng hề có gì tốt đẹp cả. Tòii nói không đúng sao? – Yuko nói một mạch khiến bọn họ dờ người vì bị nói trúng tim đen

– mà, ... Xem ra tao phải thực sự mạnh tay ngay từ lần đầu nhắc nhở nhỉ? có lẽ chỉ có như thế tụi bây mới có thể nhớ lời tao được... – Ngọc nói xong thì búng tay, sau đó có khoảng hai mươi người bước lại gần với vẻ mặt đầy sát khí.

– Oai lại đánh nhau với hù dọa, các cô không có chuyện gì làm à?” bật” Mà nếu đã rành rồi như vậy”bật” thì làm ơn kêu người nhiều nhiều và kêu con trai giùm một cái, ”rắc” như thế mới có thể giúp tụi này giải trí chứ? – Yu đứng khời động xương cốt nên phát ra những âm thanh kì lạ trên.

– Thêm nữa đây, lần sau nếu có muốn đánh nhau làm ơn đừng lựa vào lúc sắp hay đang ăn nha. Trời đánh còn tránh bữa ăn cơ mà – Chỉ có Rina mới nói những câu như vậy thôi.

– À lần sau đánh nhau nhớ nói trước một ngày nha, để mang theo máy chụp hình nữa, làm kỉ niệm – Rina cười tình nghịch

– Đánh xong tiền thuốc men tự trả nha – Yuko rất ư là tinh thốt ra câu nói vô cùng ngắn gọn và đầy xúc tích

tụi nó vừa nói xong thì những người xung quanh té cái rầm, có ai như tụi nó không sắp bị đánh mà còn nói những câu bá đạo như thế.

– Chị ơi, đừng đi chị...#\$%^&- Một nữ sinh khác từ đâu chạy tới nói nhỏ và tai của Hạ

– Cái gì? – Hạ quát lớn khiến mọi người đều tập trung nhìn nhỏ.

– Hừm gì thế? không đánh nữa à? – Rin nhăn mặt nghiêng đầu hỏi đầy ngây ngô.

– Tụi bây may mắn đó, chuyện này tao sẽ giải quyết sau, đi thôi – Hạ chỉ vào tụi nó rồi bước qua đây kênh kiệu. Lần lượt, tất cả những người xung quanh cũng đi theo và cũng không quên khuyến mãi tụi nó một cái nhìn ganh ghét.

– Ó... sao kì vậy? chưa đánh mà đi rồi à? – Yu giờ mới hiểu ra chuyện, có vẻ khá ức chế.

– Hừ chẳng có chuyện gì thế mà cũng lãng phí thời gian ăn uống của tụi này, đồ ăn muốn nguội hết cả rồi... – Rina nhìn vào hộp cơm với vẻ mặt đầy luyến tiếc.

– có vẻ không cần trả tiền thuốc rồi – Yuko cười khá vui vẻ

– nè nè nè, nếu vậy dẫn tụi này đi đâu chơi đi, dư tiền rồi mà – Rin vô cùng háo hức với cái suy nghĩ của mình.

– Đâu ra vậy? cậu chỉ biết ham chơi thôi! – Yuko cốc yêu vào đầu Rin nhắc nhở

– Huhuhu, Yuko ăn hiếp tở nè... – Rin ôm đầu những nhéo. Nhưng bỗng nhiên mắt thẳng băng rồi ngã về phía sau. May mắn là có một người đã đứng ở đó và vậy là Rin ngã vào người của ai đó

– Nhóc mà cũng có người ăn hiếp nữa sao? ai mà nghĩa hiệp thế? – Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên là của Ken. Rin có đơ vài phần nhưng sau khi nào xử lí mới thông tin được Ken truyền vào thì nổi con thịnh nộ

– Nè đồ Tăng Bồng, người nói người ăn hiếp ta là người nghĩa hiệp vậy ý người bảo ta là kẻ gian ác sao hả?

– Cái đó là nhóc nói – Ken nhún vai, giọng đều đều trêu tức Rin, môi nhếch lên một nụ cười.

– Nè nè hai người xong chưa vậy? bộ tưởng “thế giới chỉ có hai ta sao” – Hùng lên tiếng.

– Phải đó phải đó, nhân dân ta đang không có thì giờ để ăn cơm sao hai người lại có thì giờ để cãi nhau? – Rina

– được rồi, đi thôi. – Yuko nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, kéo cả đám đi ăn.

Cả bọn đã có một buổi ăn đầy... tiếng cãi nhau... nhưng nói chung cũng khá là vui. Bọn hán thì vẫn chưa biết gì về chuyện tụi nó bị đe dọa. Còn tụi nó thì không hề để tâm đến chuyện đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giận Dỗi

Tại một nơi nào đó trong ngôi trường World Class danh tiếng, nơi có những con người đầy âm mưu đang tính kế để dành lấy những thứ (chưa bao giờ) của họ.

– mấy cậu, tớ thấy... lần này chúng ta không thể hù dọa và đánh như mấy lần trước được – Nhật Hạ cắn môi, suy nghĩ.

– Sao vậy? – Nhi, Ngọc, Uyên nhủu mày hỏi

– Thứ nhất, tụi này không dễ đối phó bằng vũ lực, tớ thấy tụi nó có võ. Thứ hai, có lẽ dù không muốn nhưng... các hoàng tử hình như có cảm tình với tụi nó. Và cuối cùng, chúng ta phải dành các hoàng tử về tay tụi mình ngay từ lúc này, để khiến bọn chúng và tất cả nữ sinh khác không còn mơ mộng đến hoàng tử nếu thế chúng ta sẽ càng ngày tiến gần đến các vị phu nhân của những người thừa kế nổi tiếng trong tương lai – Nhật Hạ nói ra suy nghĩ này giờ của mình với vẻ mặt đầy ham thích

– Vậy cậu có kế gì sao? – Uyên cười thích thú.

– Dương nhiên...@#\$\$%^&*

....

Quay lại với tụi nó. Sau khi ăn uống no nê, tụi nó vào tiết học với tâm trạng vui vẻ. (trống tiết)

– Nè, cúp không? – Yu cười cười nói với Rin ở phía trên

– đi đâu? – Rin

– Chơi – Chỉ một chữ vô cùng xúc tích của Yu khiến Rin mở to đôi mắt sáng rực rỡ đầy hứng thú.

Sau đó, Yu khều tay Rina bàn bên cạnh

– Đi ăn không Rina ?

Chắc không cần nói thì ai cũng biết Rina gật đầu đồng ý ngay. Yu bắt đầu tấn công lên bàn của Yuko với một mẩu giấy: Đi nhà sách không? Nguyễn Nhật Ánh hình như mới xuất bản truyện mới đó.

Yuko cũng chẳng ngần ngại mà gật đầu cái rụp

– Rốt cuộc là đi đâu vậy? Đi chơi, ăn hay nhà sách thế? – Bin nhìn Yu với ánh mắt bắt quả tang

– Bar. – Yu gọn lỏn một chữ khiến Bin khá sốc

– Cô nói dối? – Bin nhú mày hơi khó chịu

– Chẳng chết ai đâu... – Yu vô tư trả lời, không để ý rằng Bin đang cảm thấy khó chịu.

Rin ở trên đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi chơi. Ken thì đang ngủ. Bất chợt, Rin bỗng nhiên thấy thứ gì đó ở dưới đất. Một cái kẹp tóc màu xanh được dính hạt thành chữ N

– Woa... đẹp quá à... – Rin nhặt cái kẹp lên và trầm trồ. ” Của ai vậy ta? Mình đeo thử một chút chắc là không sao ” Nghĩ là làm, Rin cài chiếc kẹp lên tóc, rồi khều tay của Ken, cười thật tươi – Tăng Băng, người thấy chiếc kẹp này đẹp không?

Ken mở mắt nhìn Rin rồi nhìn lên chiếc kẹp tóc, gương mặt anh tối dần.

– Người sao vậy? Sao không trả lời? – Rin khó hiểu

– Mau tháo nó xuống – Giọng Ken đều đều, đầy lạnh lùng

– Ồ... – Rin chưa hiểu gì nhưng cũng tháo nó xuống, cầm chiếc kẹp đầy vẻ nâng niu – Cái này... của người à? – Rin có chút sợ vì sự lạnh lùng toát ra từ người của Ken.

Ken giật phắt chiếc kẹp từ tay của Rin rồi lạnh lùng bước ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của cả lớp.

– Rin, sao vậy? – Yuko ngồi bàn kế thấy chuyện nên hỏi xem

– M...mình... không biết – Rin thần thờ nhìn theo hướng Ken đi lúc nãy, nhỏ đã làm gì sao?

– Ken sao thế ? tự nhiên bỏ ra khỏi lớp,... cậu ta hay như vậy lắm hả? – Yu quay sang hỏi Bin

– Tôi không biết – Đột nhiên Bin lạnh lùng đứng phắt dậy và bỏ ra khỏi lớp.

– Ồ... – Yu ngạc nhiên về thái độ của Bin. Nhưng rồi tự nhủ với bản thân mặc kệ. Nhỏ dúi đầu vào mấy quyển truyện dù vậy tâm trí đang suy nghĩ về chuyện khác.

– Con trai thiệt lạ nha... – Rina trông thấy hành động của Ken và Bin thì thốt ra một câu

– Con trai hành động như thế nào thì đều là do con gái hết – Ren ngửa cổ ra sau nhắm mắt.

– Sao lại có chuyện đó được, nếu anh nói vậy không lẽ con gái gây ra hết mọi thứ sao? con trai thì luôn cứ muốn làm gì thì họ làm, chẳng bao giờ coi ai ra gì hết. Mà nếu được như anh nói thì vấn đề “trọng nam khinh nữ” thời phong kiến sẽ không có đâu ha – Rina nói theo ý kiến của bản thân.

– Đúng là ngốc

– Gì chứ? Xung quanh anh toàn là con gái nên muốn nói sao thì nói thôi, anh mà làm gì chịu hiểu cho người khác chứ? – Rina không hề biết là mình đang châm dầu vào lửa

- Mệt, tùy cô muốn hiểu sao thì hiểu – Ren cũng đứng dậy và bỏ đi.
  - Mình có nói gì sai hả? – Rina bấy giờ mới tự kiểm điểm.
  - Có chuyện không ổn rồi đây- Ron lắc đầu – Yuko, mình ra khỏi lớp một chút nha
  - Tùy cậu thôi – Yuko chăm chú nhìn vào cuốn sách, trả lời băng quơ
- Ron cười buồn “tôi còn không bằng những quyển sách mà em đọc ” rồi bước ra khỏi lớp
- Này thế có cúp nữa không? – Rin quay xuống hỏi
  - Không hứng thú nữa – Yu bỏ ra ngoài
  - tớ cũng đi đây – Rina cũng bỏ đi. Và Rin, cuối cùng là Yuko. Trước con mắt hiểu kì của cả lớp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hiểu Lâm (1)

Ở sau ngôi trường:

- Xuống đây làm gì thế? – Ken chau mày khi thấy lần lượt Bin, Ren, Ron xuống ngồi xuống cạnh anh.
- Chán! – Bin và Ren bất cần nằm ra bãi cỏ xanh mướt. Đây cũng là một trong những khu vực bị bọn hán chiếm nên khá yên tĩnh và sạch sẽ.
- Xuống xem tụi bây thế nào... – Ron nhún vai
- Tụi nhóc... có xuống không? – Ken nghi hoặc, giọng lạnh lùng
- Không... Tụi bây sao thế? – Ron nhún mày nhìn ba thằng bạn thân đang đầy chán nản và thất vọng – Để tao đoán nhé! – Ron nói rồi chỉ vào Ken – Cái kẹp tóc, Rin lỡ động vào phải không?

Trả lời Ron là một cái gật đầu khá miễn cưỡng.

- Không biết là về việc gì... nhưng Yu đã nói dối đúng chứ...? – Ron quay sang Bin. Câu trả lời cũng là một cái gật đầu.
- Còn... Rina... không hiểu cho mày?
- Ừm
- Thế tụi bây đã chịu nói với họ chưa? – Ron cố gắng giải thích mọi thứ. – Rin đâu biết rằng chiếc kẹp đó là thứ quý giá của mày. Hay Yu cũng đâu biết mày từng tổn thương vì lời nói dối đó. Còn Rina thì mày đã nghĩ trên lập trường của nhỏ chưa?

– Mày thì biết gì chứ? Yuko thì luôn quan tâm đến người khác nên mày cũng được nhỏ quan tâm thì biết gì mà tổn thương hả? – Bin ngoan cố ngắt lời Ron, cho rằng Ron chỉ nói tốt cho tụi nó mà không hiểu cảm giác của mình

– Đúng, Yuko luôn quan tâm và đối xử tốt với mọi người... với tao cũng như vậy. Bởi vì tao cũng như mọi người thôi... chẳng là gì của Yuko cả. – Ron cười buồn suy nghĩ về Yuko ”Đến khi nào tôi mới có chỗ đứng trong tim em đây?”. Nhưng rồi Ron chợt nhớ ra đó là điều không thể, cậu lại lạnh lùng – Tao nói như thế nhưng dù gì thì tụi bây vẫn nên chú ý một chút... mình đâu có quyền gì để thất vọng đâu...chỉ là bạn trai hợp đồng thôi chứ đâu có tình cảm thế nên đừng cố biến sự thất vọng thành ích kỉ.

Không khí trở nên im lặng, mỗi người đều đang chạy theo những suy nghĩ của mình về những người có ảnh hưởng lớn đến cuộc sống của họ. Đâu ai biết rằng đằng sau bức tường khuất xa đằng kia, có một người đã nghe tất cả...

...

– Đáng ghét! mình có làm gì hấn ta đâu chứ, khi không bỏ ra khỏi lớp. Tỉnh lên mặt với mình á – Yu đang ngồi trên một cái cây khá to trên sân trường mà bức lá, bẻ cành. (Ác phá hoại môi trường)

Hiện giờ tâm tư của nhỏ đang không được ổn định. Một bên thì: “Đáng ghét! hấn ta (chỉ Bin) là cái thá gì mà dám lên mặt chứ? Đồ hay giận cá chém thớt. Hấn thử làm thế với mình nữa xem”. Một bên thì: “mặc xác hấn ta! Muốn làm gì thì làm, đỡ khỏi nhìn thấy mặt không bị chọc tức nữa”. Nhưng một bên khác: “mình đã làm gì vậy nè nếu lỡ hấn giận quá thì mình biết tính sao với cái hợp đồng đó chứ, hấn sẽ còn hành hạ mình nữa cho coi”. (T/gđó là một đám hỗn độn suy nghĩ tác giả đã phân tích, tìm tòi từ trong đầu của Yu ra. Yu: Tránh xa khỏi đầu ta ra.)

– Minh điên mất rồi sao cứ nghĩ về tên đó hoài vậy? – Yu lắc đầu nguầy nguậy xua đi những suy nghĩ mà nhỏ cho là viễn vông kia.

– Yu à, cậu trên đó phải không? Xuống đây với mình đi – Từ bên dưới cái cây, Rin chợt thấy cô bạn của mình thì nói vọng lên. Sau đó, Yu trèo xuống

– cậu không ở trong lớp á? – Yu phui bụi trên đồ mình.

– Vậy chứ ai đang đứng đây, thấy rồi mà còn hỏi nữa – Rina trả lời.

– Thế mà cứ tưởng con nhỏ nào vô duyên quá chứ – Yu nhéo mũi Rina một cái khiến nó đỏ ửng – Mà cậu ra đây chi thế? Yuko, Rin có ra không?

– đây nè – Yuko và Rin không biết từ lúc này đã đứng phía sau Yu

– Linh quá ha... đầu tự nhiên ra đây thế? – Yu quay đầu.

– Thì cũng như ai kia thôi, ra đây trút giận. – Rin vỗ vai Yu rồi chỉ vào mớ lá xanh nát vụn nằm rải rác trên đất và bồn cây – mớ lá cây kia có tội tình gì mà cậu nữ “hành hạ” nó thế?

– Tổ tính bắt mấy con sâu mà không thấy sâu, thấy lá nên bắt lá được không? – Yu chu môi cãi bướng.

– Thôi thôi, bây giờ không rãnh cãi bướng với nhau. Giờ đi đâu đây?- Rina lắc đầu.

– Không biết nữa... thật chán quá đi chúng ta đến đây để tự lập nhưng rốt cuộc lâm vào cái chuyện phiền phức này! Đi học chẳng được quây, không được đi làm, không được biết cái gì mới mẻ hết... – Rin ngồi xuống bồn cây nhìn lên trời

– Ít nhất thì tội mình cũng không cản trở lại nơi đó nữa – Yuko buồn phiền nhìn Rin, làm sao đây, trong tội nó đâu ai muốn những chuyện này sẽ xảy ra... tội nó đơn thuần chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên, đơn giản không cần danh vọng, phú quý. Không muốn bị lợi dụng, theo dõi hay bắt cóc và thậm chí cả ám sát...- nhưng mà, nếu sau chuyện này, bọn hấn không muốn tội mình làm người yêu giả nữa thì tội mình cùng đi tìm việc làm ha. – Yuko an ủi

– Chuyện đó đương nhiên thôi. Nhưng Yuko, tớ không chắc tội mình sẽ ở được lâu – Rina

– Tớ đâu bảo các cậu ở đây luôn đâu... chỉ là để kéo dài thời gian... vì người đó sắp về rồi – Yuko cười bí hiểm

Tội nó cũng hiểu ra ý của Yuko và ngầm tán thành về ý kiến của nhỏ. Chỉ là bây giờ, tội nó chẳng biết làm gì cả. Mọi thứ cứ trôi đi nhưng tội nó chưa làm được gì kể cả chuẩn bị cho cuộc chiến khốc liệt sau này. Cuộc chiến mà tội nó chắc chắn sẽ phải đối mặt.

– Chắc chắc, không biết cái bọn bảo vệ làm cái quái gì mà để lũ sâu bọ nhơ nhuốc, gớm ghiết làm ô nhiễm trường mình vậy trời... không biết còn ra cái hệ thống gì nữa. – Khánh Uyên cùng N.Hạ, Nhi và Ngọc bước qua chỗ tội nó. Người nói, người hòa, liên tục nhấn mạnh những từ sỉ nhục lảng mạ tội nó. Nhưng chẳng thấy tội nó phản ứng gì cả khiến bọn họ tức điên người.

– Nay tội bây cảm à? – Ngọc tức tối quát vào mặt tội nó

– Không... tội này chỉ ngạc nhiên là tại sao trên đời này lại có thứ tự sỉ nhục chính bản thân nó như vậy – Yu cười cười, vẻ mặt cùng giọng nói đều có vẻ trêu đùa nhưng ánh mắt thì khinh bỉ, lạnh lùng, ma quái và có chút bí hiểm được giấu sau lớp kính dày nên ít nhiều cũng được che bớt.

– Mày! “Bự”

Ngọc tức tối hét lên, nhỏ giơ tay cao tát vào mặt Yu nhưng may (cho Ngọc) Yuko đã kịp ngăn cánh tay của Ngọc trước khi bàn tay đó làm đau Yu. Ngọc khá hoảng vì tốc độ của Yuko là rất nhanh, Ngọc cũng chỉ mới đưa lên một chút mà đã bị bắt lại. Đã thế, Yuko còn khá mạnh tay nên cánh tay của Ngọc nhanh chóng đỏ lên và đau ngay sau đó.

– Nay thích đánh nhau thế thì rù nhau lên võ đài kiếm người mà đấu, làm phiền tội này làm gì – Yuko bỏ phăng tay của Ngọc ra khiến Ngọc bị té. Nhỏ tròn mắt nhìn Yuko nhưng Yuko chỉ bình thản nhận xét – mắt cô đã to thế rồi tròn như vậy có ngày lòi ra luôn đấy.

– Mày, cái thứ súc vật như tội bây mà dám sỉ nhục tao như thế á? Ba mẹ không dạy tội bây cách cư xử hả? hay cũng toàn là súc vật vô giáo dục nên cũng chẳng dạy được con? ...- N. Hạ nói ra những lời thô tục đáng sợ... ai có thể ngờ được, một vị tiểu thư danh giá như nhỏ mà lại thốt ra lời nói khiến người khác ghê tởm đến thế.

– “Chát” Cô quá đáng rồi đó! Đừng tưởng muốn nói sao thì nói... cô chẳng hơn gì bọn này đâu!!! – Rin thẳng tay tát vào mặt của Hạ. Giọng nói lạnh lùng khiến Hạ vừa cảm phần vừa ớn lạnh nhưng chẳng dám làm gì nữa.

– Hừ tội tao nói thế đấy thì sao... có mới nói... những thứ như tội bây chẳng biết gì là cư xử cả, ở World Class chỉ làm ô uế thôi. Chẳng ai trong cái trường này là không coi thường tội bây, toàn một lũ đeo bám. Ấy vậy mà cũng mặt dày ở đây – Lần này là Tuyết Nhi, những lời nói rót vào tai tội nó

ngày càng quá đáng. Không tức giận là điều không thể.

– Nói xong chưa? – Một giọng lạnh và nhẹ vang lên. Giọng nói đó giống như một liều thuốc độc được vào bộ não điều khiển của tụi N.Hạ khiến cho mọi giác quan, cảm xúc ngưng đọng chốc lát, dần về sau là sự sợ hãi lấn chiếm tinh thần. Đó là một vũ khí khá đặc biệt của Yuko.

”Chát”âm thanh của cái tát vang lên rõ rệt. gương mặt trắng toát (nhờ chực lớp phấn) đã đỏ ửng lên, đầu tay thấy rõ. Đó là cái tát của Yuko dành cho Tuyết Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hiểu Lầm (2)

Tuyết Nhi trợn mắt nhìn Yuko đầy thù hận, nhưng bỗng nhiên thay đổi nhanh chóng. Một tay chạm lên chỗ bị tát, hai mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn trào, cả người run rẩy miệng lắp bắp ấp úng

– T...tôi... đã làm gì đâu chứ...? Cô thật... hức.. quá đáng... – hành động của Nhi khiến tụi nó khó hiểu nhưng cuối cùng cũng lí giải được khi thấy bọn hắn đang chạy tới... Tụi nó đoán chắc bọn người kia sẽ đóng kịch giờ trò nhưng... tụi nó lại không nghĩ rằng... bọn hắn sẽ bênh vực cho bọn người kia...

– Các cô làm gì vậy? Sao lại đánh Tuyết Nhi? – Ren là người lên tiếng đầu tiên. Câu là hỏi Yuko nhưng lại dùng ánh mắt nghi ngờ về phía Rina

– Hử? Ghét thì đánh... liên quan gì tới anh? – Rina cảm thấy khó chịu. Tại sao anh lại dùng ánh mắt đó với cô chứ? không lẽ anh tin tưởng con người giả dối đó hơn cô à?

– Cô... đúng là ngang ngược! – Ren cũng tức giận lây

– Rồi sao? cuộc sống của tôi liên quan gì tới anh hả? Mắc có gì anh phải xen vào? Sao không lo cho lũ người sống hai mặt của anh đi! – Rina hét lớn vì tức giận. Bọn người kia này giờ si nhục cô đủ điều nhưng cô chẳng thêm để ý tới một câu. Anh bảo cô ngang ngược hỏi xem có tức không!

– Cô nói cái gì? – Ren chau mày quay lại nhìn Tuyết Nhi. Rina thì quay mặt đi vì tức.

– Tuyết Nhi, không sao chứ? – Ron nhìn Tuyết Nhi ân cần hỏi thăm. điều đó vô tình khiến cho Yuko suy nghĩ nhiều hơn

– Em hức... không sao... – Nhi hơi dựa vào người Ron mắt nhắm hờ có vẻ mệt mỏi.

– ha ha ha ”bộp, bộp, bộp”... vỗ tay đi... người ta diễn quá trời, ít nhất cũng phải vỗ tay để khích lệ tinh thần chứ – Yu cười phá lên vỗ tay phản ứng giống như đang xem phim kinh dị (ặc)

– Cô còn dám nói nữa sao? Các người đã chặn đường chúng tôi, sau đó còn bảo các người là người yêu của bộ tứ hoàng tử (tên gọi chung của bọn hắn trong trường ý) uy hiếp tụi tôi phải rời khỏi trường này. Tụi này tuy sợ nhưng vẫn nài nỉ cầu xin thế mà các người lại còn ra tay đánh người – Uyên khóc lóc ra vẻ uất ức

Ken nhìn về phía Rin nhưng Rin thì không dám đối mặt với Ken vì nhỏ còn cảm thấy có lỗi sau vụ cái kẹp tóc. Nhưng điều đó vô tình khiến Ken nghĩ rằng chuyện Uyên nói là đúng nên Rin mới trốn tránh. Có điều trong lòng anh vẫn cảm thấy có gì đó không đúng

– Ô có kịch bản mới... sao tụi này không được biết thế? – Yu lại tiếp tục bằng giọng mỉa mai khinh thường... gì chứ sống hai mặt như thế mấy người này không biết mệt mỏi hay sao? – Mà tôi góp ý xiu nhè... tôi thấy cái kịch bản “anh hùng cứu mỹ nhân này” hơi bị sướt mướt à nha... nổi hết da gà rồi...

– Cô có thôi cái kiểu mỉa mai đó đi không?!! – Bin khó chịu trước thái độ và giọng điệu của Yu. Anh tin Yu nhưng anh ghét nhìn thấy nhỏ như vậy.

Yu hơi khựng lại vì chợt nhận ra người nói câu đó với cô là Bin. Cái nhìn vô cùng cùng khó chịu kia đang hướng về phía cô khiến cô có chút buồn và hụt hẫng. Yu nhàu mày liếc nhìn Bin.

– Tôi nói như thế thì liên quan gì tới anh hả?

– Chỉ có kẻ chuyện mỉa mai người khác mới hay đi gây chuyện – Bin ghét cái cách nói đó của Yu giống như anh chẳng là gì của nhỏ. Trong phút chốc anh đã thốt ra những lời nói mà anh phải hối hận.

– Được thôi, chuyện này là tôi gây ra... anh muốn nói sao thì nói... – Yu khó chịu nói với Bin, quay đi nói khề vào tai Yuko – Đi thôi Yuko nếu còn ở đây thì mình không còn chắc chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

Yuko hiểu ý, ra hiệu bảo tụi nó đi nhanh. Bọn hấn thì càng lúc nghi ngờ tụi nó vì cách cư xử cũng như thái độ muốn bỏ đi nhanh chóng giống như đang trốn tránh trách nhiệm. Có điều chưa ai muốn khẳng định điều gì vì bọn hấn vẫn tin tưởng tụi nó. Thế nhưng những kẻ đã gây ra chuyện này vẫn chưa chịu buông tha.

– Các cô gây ra mọi chuyện rồi giờ muốn đi là đi hả? Ít nhất cũng phải xin lỗi Nhi chứ? thể lực của nhỏ trước giờ đã rất yếu, các cô đánh nhỏ như thế thì làm sao mà nhỏ chịu nổi cơ chứ? – N.Hạ cổ không hết lớn hay ra về sai khiến trước mặt bọn hấn.

Tụi nó dừng bước, không đợi Yuko, Rin và Rina phản ứng. Yu nhanh chóng lấy một cái phi tiêu phóng thẳng vào N.Hạ.

– Yu!! – Tụi nó vào bọn hấn hết lớn, kinh hãi khi nhìn thấy cái phi tiêu sắp trúng đích.

1 cm... N.Hạ chỉ cách cái chết trong 1 cm. Phi tiêu đã phóng vào bức tường cách đó không xa và nó đã được dính chặt trên đó. N.Hạ chết đứng, Những người bạn của cô cũng sững sờ chẳng dám hó hê gì nữa.

Tụi nó thì thờ phào nhẹ nhõm. Yu chưa bao giờ ném hụt, trừ khi nhỏ cố ý làm như vậy. Ít nhất Yu còn có thể kiểm soát bản thân.

– Đề xin lỗi, Yu đã tặng món quà đó cho cô rồi. Bây giờ thì tụi này đi được chưa? – Rin nhanh chóng kết thúc chuyện này và kéo tụi nó đi. Nếu còn ở đây sẽ có chuyện không hay.

Tụi nó quay bước đi. Rin hơi dừng bước khi thấy trên cái cây lúc nãy Yu ngồi có một người đã ngồi đó từ lúc nào (T/g: cái cây này khá cao và lá mọc hơi bị nhiều nên nếu nhìn sơ qua thì cũng khó nhận biết được là có người). Rin nhoen miệng cười.

– Xem ra, có người sắp bị lật mặt rồi nhĩ? – Rin bỏ đi sau câu nói đầy ẩn ý của mình và tặng cho những người ở lại một dấu chấm hỏi to đùng.

Câu nói đầy ẩn ý của Rin có ý nghĩ gì?

Người ngồi trên cây đã nghe hết tất cả mọi câu chuyện của họ là ai?

Xem chap mới sẽ rõ ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Suy Nghĩ

Tối hôm đó, tại Bar Red Diamond (bar hôm trước hai bên gặp nhau á) trong một góc khuất khá yên tĩnh của bar có những người con trai đang “vận óc” suy nghĩ- chính bọn hấn.

Sau khi đưa tụi N.Hạ về thì bọn hấn đi bar để giải trí. Thế nhưng không thể thư giãn được chút gì... vì nhìn đâu cũng toàn thấy hình bóng của tụi nó khiến bọn hấn đau đầu. Lại nói về chuyện ban nãy, bọn hấn nghĩ: rõ ràng là tụi nó sai trước mà, sao lại cứ như là mình không có lỗi (T/g: trời ạ, ngốc thật hay già ngốc vậy trời?!!) Nhưng có gì đó không đúng trong chuyện này... biết làm sao đây!!!”

– Anh sao buồn vậy? đi với em đi, vui lắm!- Đang suy nghĩ miên man thì có hai người không biết đi đến chỗ bọn hấn (tất nhiên... là con gái). Trang phục thì sexy (hết nói nổi), mặt cỡ khoảng 8 chục kí phấn (T/g có dùng biện pháp nói quá “chút xíu”). Một ả ngồi bên cạnh Bin còn một ả chen ngay lên đùi của Ren mà ngồi.

– Cút!- Ren khó chịu đẩy cô ả xuống đất. chẳng thể nào nhục nhã hơn. -Ron, mày quản lí kiểu gì mà lại để mấy thứ này vào đây?

– Cô ả vào đây như khách.. ai lại nghĩ là loại rẻ tiền – Ron cũng khó chịu không kém – Kevin! (ai không nhớ anh chàng này vui lòng quay lại chap 2)

– Ủa có sao đâu, tụi mày không thích thì để tao! – Bin vui vẻ để hai cô ả ngồi bên cạnh... vuột ve

– Mày có thôi đi không? Muốn gì thì đi chỗ khác đừng làm trò đó ở đây! – Ken chau mày nhìn Bin.

– Bar này của riêng mày chắc? Sao trước đây, thằng Ren cũng vui vẻ như thế mày không cấm cản giờ lại chắt vắn tao? – Bin tức tối tay nắm chặt, tỏa ra sát khí. khiến hai cô ả ngồi bên cạnh run sợ

– Đừng có lời tao vào! – Ren lạnh lùng đưa lên miệng nhấp nháp ly rượu Whisky

– Nó khác, mày khác. Nó biết chừng mực, không hành động thiếu kiểm soát như mày... và tao cũng biết, mày chỉ muốn giết người – Ken nhấp một ít

Whisky, ánh mắt lướt nhìn hai cô ả lẳng lơ kia đang run lên vì sợ.

– hi... quả là bạn của tao- Bin cười ma quái càng khiến hai con người bên cạnh kinh hãi.

– em... em... c...có.. chuyện... ph..phải đi...rồi – hai cô ả lập tức biến khỏi đó và không dám quay trở lại. Nhưng người này đi thì người khác lại đến. Một vị khách không mời khác đang tiến đến chỗ bọn hắn với ly rượu trên tay và một nụ cười bí hiểm.

– Chào! tôi ngồi đây được chứ? – hắn ta ngồi xuống một cái ghế trống đối diện bọn hắn.

– hừm? Mà về đây lúc nào thế?- Ren ngẩng lên nhìn thấy người trước mặt thì có vẻ ngạc nhiên

– 3 ngày rồi, sao hôm nay thấy chẳng vui về gì vậy? tao về mà cũng chẳng chào hỏi một câu là sao?

– Mà đi mất xác 1 năm chẳng thèm liên lạc. Về đây lại muốn chào hỏi kiểu đó, tao chưa cho mày đi “du lịch” trong quan tài là may lắm rồi – Bin một tay khoát lên vai tên đó đề xuống, một tay thì đánh túi bụi.

– Mày vẫn như vậy ha... cái tật hở ra là động tay động chân – Tên con trai đó bỏ phăng tay của Bin

– Tụi bây giỡn đủ rồi đó. Còn mày nữa Chris... Tao tưởng 2 năm nữa mày mới về chứ? – Ron khoanh tay lại giống như đang tra hỏi Chris.

– Mày biết tao mà sao có thể bỏ anh em mà đi lâu như thế chứ?- Chris vỗ vỗ vai Ron – Nhưng mà nhờ về sớm thế mà tao mới biết được chuyện vui...

– Chuyện gì chứ?

– Hi, – Chris nhe răng cười đều – hồi chiều ở World Class tao thấy 4 đứa con gái nói chuyện với 4 đứa con gái sau đó tự nhiên đâu ra 4 đứa con trai nhảy vào. Rồi một bên khóc òa lên, một bên thì giận dỗi bỏ đi, cái 4 đứa con trai đó 4 đứa kia nín khóc xong đưa người ta về. – Chris vừa nói xong thì có 4 cặp mắt đang này lửa nhìn cậu. thế mà cậu vẫn nhắm mắt tự mãn cười tươi

– Mày nói cái gì? – Bọn hắn định lao vào đánh Chris vì dám chọc cười họ nhưng Chris đã kịp thanh minh.

– Nè, tao đến đây giúp tụi bây chứ không có chọc giận – Chris vô cùng nghiêm túc đặt lên bàn cái điện thoại màu bạc tương tự như cái của bọn hắn nhưng nó không có hăng đơn giản vì đó là hàng độc do chính tay Ron đã tự thiết kế, lập trình và chỉ có 10 người có được nó. Trị giá của chiếc điện thoại đó có thể lên tới 1 tỉ. bởi vì đó là chiếc điện thoại có rất nhiều tính năng tối tân và chỉ nhận dạng bằng vân tay (hi hi chém gió muôn năm) – Xem đi rồi biết – Chris chạm vào màn hình điện thoại. Sau đó, màn hình hiện lên một video bằng không gian 3 chiều. Bọn hắn nhìn vào đó đầy vẻ chăm chú.

” không còn ra cái hệ thống gì nữa” – Video vừa bật thì cái giọng mĩa mai chanh chua của K.Uyên vang lên, sau đó là những lời lăng mạ đáng xấu hổ của Hạ, Nhi và Ngọc khiến cho bọn hắn tức điên... Hừ dám lừa cả bọn hắn. Lũ ngu ngốc kia quả thật tới số rồi! (thế mà lúc đầu tin người ta như gì á)

“T...tôi... đã làm gì đâu chứ...? Cô thật... hức.. quá đáng...”

“Các cô làm gì vậy? Sao lại đánh Tuyết Nhi?” – Video phát tới đây thì Ron tắt màn hình, chẳng muốn coi nữa. Nghĩ lại chuyện mình đã nghi ngờ tụi nó khiến bọn hắn không thể nào xấu hổ và nhục nhã hơn.

– Sao lại tắt ? đến lúc “anh hùng cứu hồ ly” rồi mà – Chris cười khinh bỉ cho lũ bạn của mình. chẳng biết đúng hay sai mà cứ lao vào như thế.

– mày thôi đi! – Ken khó chịu.

– Nhưng sao mày có được đoạn băng này? – Bin thắc mắc

– Um... hồi chiều tao định lên trường xin nhập học lại, xong thì tao thấy có một cô gái ngồi trên cây hi hi – Chris nói tới đây thì phì cười – “bất lý”, thấy lạ nên tao tới xem thử. Lúc đó, nhỏ leo xuống nói chuyện với 3 người khác ở phía dưới. Sau đó thì tụi “hót go” tới tao thấy trò này cũng vui vui nên quay clip lại định đăng lên web trường chơi. nhưng thấy hình như tụi bây có liên quan đến chuyện này nên tao đem cho tụi bây xem trước.

– Vì vậy mà lúc đó Rin nói “sắp có người bị lật mặt” hả? – Ren nhớ lại lời của Rin – Nhưng sao Rin lại nghĩ mày sẽ đưa cho tụi tao coi?

– À riêng cô bạn đó, Rin, tao có quen nhỏ. Nhỏ là tiểu thư của nhà Williams Roberts Robinson (chẳng biết là có không... tở cho đại ý) Nhỏ đã giúp tao một lần khi tao ra Bắc ý nên chắc là nhỏ nghĩ tao không có ý xấu gì... mà cũng đúng thôi... tao đẹp trai thế ai nghĩ tao làm chuyện xấu bao giờ – Chris kết thúc bằng một nụ cười tự mãn khiến cho bọn hắn bị ghen

– Bởi vì mày người ta mới có câu : “đừng nhìn mặt mà bắt hình dong”. Nhờ làm bạn mày mới biết được ngoài vẻ đẹp trai ra, mày còn rất tung tung. Lâu lâu găm xương đôi lúc cắn người. – Ron nhướn miêng cười khi thấy mặt của Chris xuất hiện ngày càng nhiều vạch đen. Cả Bin, Ren và Ken cũng cười thích thú. Ron bắt đầu cao tay à không “cao miêng” hơn rồi

Chris hùng hổ lao vào cho Ron một trận... dù vậy cả bọn cũng rất vui và thầm cảm ơn Chris.

nói về tụi nó một chút. Sau khi bỏ ra về thì tụi nó kéo nhau đến hết các quán ăn rồi lại vào siêu thị, nhà sách, các trung tâm mua sắm... tất cả hầu như đi gần hết cả một thành phố lớn. Có điều chỉ ăn được một vài món, mua một vài đồ còn lại thì chỉ toàn ngắm nghía (TT.TT cùng chung số phận).

Sau đó lại lết xác về nhà, với vẻ mặt không thể nào ủ rũ hơn. Cứ mỗi lần buồn là tụi nó đều đi nhiều nơi như vậy và lần nào cũng vui vẻ trở lại. Chỉ là lần này có vẻ không hiệu quả mà còn thâm hơn. Ăn không dám ăn nhiều, mưa không dám mưa nhiều, đi xe buýt ngọt ngat, đông đúc cũng chả biết tuyến nào. Đi bộ mỗi chân. khi về lại gặp trời mưa. Tụi nó chưa bao giờ thâm như thế!

...

Mọi người đọc nếu thấy hay thì comment, không thì góp ý giúp mình; “gạch”, “đá” gì mình cũng nhận luôn như vậy mình sẽ có động lực viết nhiều hơn. ^^

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tôi Xin Lỗi

Nhân vật mới:

Chris: Lương Hoàng Thiên: chơi thân với bọn hấn từ lâu. 17 tuổi. tính tình: quậy phá, thích đi gây chuyện, có thể nói là trẻ con nhưng lại là người hiểu chuyện nhất trong đám bọn hấn. cao: 1m82. Đẹp trai với mái tóc đen mượt, bông bênh cùng đôi mắt nâu đầy thân thiện. gia đình giàu có.

Vũ Nhã Linh: hội trưởng hội học sinh. Tính tình dịu dàng, thân thiện 17 tuổi. Là nữ thần của World Class Xinh đẹp với mái tóc đen dài mượt đầy nữ tính. đôi mắt to long lanh. làn da trắng không thể tả. Cao 1m62. Gia đình giàu có

....

Sáng hôm sau, tụi nó đều cố gắng đi học sớm để tránh mặt bọn hấn. Khi đến trường, tụi nó chứng kiến được cảnh tượng trên khắp các bức tường của World Class đều có những tờ giấy ghi: “Hot girl Khánh Uyên, Nhật Hạ, Đình Ngọc ăn nói thô tục, sống hai mặt, lừa dối, thứ làm ô nhiễm World Class...” song đó là những tờ giấy nói về các vụ bê bối của 3 công ty và sắp phá sản. Nhưng điều kì lạ là không thấy tin gì của Tuyết Nhi. Có điều, tụi nó đâu thèm quan tâm. Lúc đầu còn hí hửng vì nghĩ có chuyện vui nhưng khi đọc được mấy chữ đầu thì tụi nó chẳng thích thú gì nữa.

Tụi nó nhanh chóng vào lớp, thờ phào khi không thấy bọn hấn ở đó

– Rin cậu xuống đây ngồi với tớ nha, tớ muốn ngủ một chút, sẵn vào tiết nhớ gọi tớ dậy. – Yu nằm dài ra bàn, gỡ hấn cả mắt kính, xoa xoa một bên thái dương

– Cậu sao vậy? – Rin ngồi xuống bên cạnh Yu hỏi thăm, nhỏ thấy lạ vì Yu có vẻ mệt.

– Buồn ngủ thôi, hôm qua tớ ngủ không ngon – Yu mắt nhắm nghiền trả lời

– ừm – Rin thấy vậy thì không hỏi nữa, nhỏ lấy giấy và bút ra bắt đầu vẽ

– Yuko cậu cho tớ nghe nhạc với – Rina khều Yuko ở trên

– Cậu đợi chút – Yuko lấy headphone cùng cái mp3 đang nghe đưa cho Rina. Sau đó, Yuko đem một quyển sách dày rồi đi xuống ngồi cạnh Rina mà đọc

Tụi nó mỗi đứa một việc chẳng thèm để tâm đến những ánh mắt soi mói xung quanh.

– thấy không? con nhỏ đang nằm với con nhỏ đang nghe nhạc ý...

– Trời ạ, ghê thiệt chứ... dám làm chuyện như vậy nữa

– Còn tin đồn giờ chỉ là do tụi nó dựng lên, loại bỏ các hot girl... để quyến rũ “bộ tứ hoàng tử”.

– Đúng là hồ ly!

– Loại con gái lẳng lơ, vô liêm sỉ, chẳng biết nhục nhã!

~...

”cách” tiếng cửa mở ra khiến cho các học sinh trong lớp chú ý. 4 mỹ nam bước vào với khuôn mặt rõ vui khiến bao trái tim nữ sinh trong lớp này rơi

rụng không chút thương tiếc.

Bọn hắn tiến đến chỗ tội nó. Biết là bọn hắn, tội nó chẳng hề nhìn lấy một cái. Tội nữ sinh xung quanh bắt đầu giận dữ khinh bỉ và ganh ghét tội nó nhiều hơn

– đổi chỗ? – Ken nhìn bàn trống tròn rồi quay sang Rin hỏi

– ta muốn ngồi đây – Rin vẫn chăm chú vào bức tranh mình vẽ, đôi tay có chút run run, chiếc bút chì ngày càng bị nhấn mạnh xuống. Tuy nhiên vẫn cố tỏ ra bình tĩnh và trả lời Ken.

– Xin lỗi

– Tại sao? – Rin dùng bút, vẫn chăm chú vào bức tranh.

– vì đã nghi ngờ

Rin im lặng rồi ngoan ngoãn dọn đồ về chỗ cũ, tuy vậy nhỏ vẫn không nhìn mặt Ken. Anh cũng chẳng biết làm sao... nhưng nhỏ chịu về chỗ là ổn rồi

– Yuko về chỗ một chút nhá... không phiền chứ? – Yuko ngược lên nhìn Ron bằng ánh mắt bình thản. Sau đó, nhỏ gấp sách đi về chỗ của mình

Một tờ giấy màu vàng ở trước mặt cô :” Tôi xin lỗi vì đã không tin tưởng Yuko... mong Yuko tha lỗi cho tôi nhé. ” cùng một cái biểu cảm rung rung nước mắt. Yuko vô thức nở nụ cười “Ron cũng đáng yêu quá nhỉ?”. Thấy nhỏ cười, Ron như trúng số, vui vẻ hẳn.

Ren ngồi xuống bên cạnh và nhìn Rina. Tuy rằng đang nghe nhạc nhưng Rina chỉ đang nghĩ về người ngồi bên cạnh thôi, gương mặt đã đỏ lên từ lúc nào.

– Rina, tôi ... – Ren thì thầm bên tai Rina và anh không hề biết nhỏ đang đeo headphone. Nhạc tuy vừa đủ nghe nhưng Ren nói quá nhỏ Rina chau mày vì không biết anh chàng này đang nói gì. Lúc nhỏ gỡ headphone cũng là lúc Ren vừa nói xong

– Anh vừa nói gì thế? tôi đang nghe nhạc

– ơ... – Ren chẳng biết nói gì luôn, khó khăn lắm anh mới nói ra được những lời này mà... sao nhỏ lại không nghe được cơ chứ – là... tôi muốn... muốn... x...x...xin...lỗi.

– Tôi tốt lắm... chẳng có lỗi đâu để anh xin – Rina nói xong thì định mang headphone nhưng Ren đã nắm tay nhỏ lại.

– Tôi thật lòng xin lỗi, cho tôi một cơ hội nữa thôi, tôi sẽ không làm cô buồn nữa đâu

Rina nghe thấy đỏ cả mặt, nhớ ra tay mình đang bị Ren nắm chặt thì rút lại, cúi mặt mà về lại chỗ ngồi. Khiến Ren cũng bật cười vì nhỏ quá là dễ thương.

Bin về chỗ ngồi của mình, thấy Yu đang ngủ nên cũng không nỡ đánh thức. Nhỏ ngủ trông thật bình yên, gương mặt xinh đẹp có chút xanh xao, đôi mắt nhắm lại thấy rõ hàng mi cong dài tuyệt đẹp. Bin bất chợt nhìn xuống môi Yu. Đôi môi hồng hào nhỏ nhắn khiến anh muốn đặt vào đó một nụ hôn. Vô thức, gương mặt của anh ngày càng gần với Yu...

– Cả lớp nghiêm! – Tiếng của nhỏ lớp trưởng vang lên khiến Bin khựng lại nhìn lên bực... giáo viên đã bước vào. Anh thầm oán hận bà cô, đi dạy chẳng đúng lúc gì cả.

– hôm nay cô muốn giới thiệu với cả lớp... vào đi – Cửa mở ra, xuất hiện là cặp nam, nữ xinh đẹp – Các em tự giới thiệu đi

– I’m back! (tôi đã trở lại) Sau một năm đi du lịch Chris-Hoàng Thiên tôi đã về, có ai đã quên tôi rồi không? – Chris cười rõ tươi nói lớn. Học sinh trong lớp cũng chẳng lạ gì Chris mà còn hưởng ứng rất nhiệt liệt. (Trừ cái “xó” của tội nó. Bọn hắn thì ” coi như tao không quen biết mày”)

– Minh là Nhã Linh, như các bạn biết mình ở lớp bên. Vì một số lý do, mình được chuyển qua đây. Mong mọi người giúp đỡ – Nhã Linh cười tươi khiến đám con trai trong lớp xị máu mũi.

– Rồi, hai em hãy xuống bàn trống ở dưới nhé, cạnh bạn Hùng và Vy.

Sau đó, Chris và Nhã Linh đi xuống về chỗ ngồi. Khi đi qua bọn hắn, Chris nháy mắt cười. Còn Nhã Linh thì nhìn cả bọn với ánh mắt dò xét gì đó.

– Tiết này, cả lớp tự học, cô lên phòng hiệu trưởng một chút – Giáo viên nói xong thì tội học sinh vui mừng hết lớn. Gì chứ cho dù là lớp chuyên thì chuyện lớp trống tiết vẫn là niềm vui mỗi khi đi học.

– Yu à, tiết trống, tội mình lên sân thượng chơi đi – Rin quay xuống lay lay người Yu rủ đi chơi... không có phản ứng – Yu à! Yu! – Rin hoảng sợ kêu lớn hơn tập trung sự chú ý của mọi người

– Yu bị sốt rồi – Yuko quay xuống, sờ tay vào trán Yu thốt lên. Trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Bin bế xốc Yu lên và nhanh chóng chạy ra khỏi lớp trước sự ngỡ ngàng của cả lớp. Sau đó, cả bọn đều kéo nhau đi xuống phòng y tế, luôn cả anh chàng Chris và cô nàng Nhã Linh kia. Để lại trong lớp là những lời đồn đại, bàn tán không hề hay ho với tội nó.

...

– Con nhỏ ngốc này, làm gì mà để bị sốt cao thế không biết – Bin đặt Yu xuống giường nghỉ làm bữa. Quay sang nhân viên y tế – phiền cô xem bạn em thế nào.

– Được rồi, em ra ngoài một chút đi – Cô y tá cười tươi trấn an Bin (chứ không phải vì thấy “zai ẹp” à? (〇_〇))

Bin ra ngoài ngồi chờ, vừa lúc những người kia đến:

– Sao rồi? Ổn mà phải không? – Rina lo lắng hỏi – Con nhỏ này nữa, lúc sáng mệt mà cũng không chịu nói!

– Nó có bao giờ nói mấy chuyện này đâu. Nếu có bị gì thì cũng tự chế thuốc mà uống. Đợi hồi ra mới chịu nói không thôi... kì này nhất định phải quản lí thêm cả vụ này nữa – Yuko chau mày, nói Yu nhiều lần nhưng nhỏ cũng chẳng chịu để ý sức khỏe của mình gì cả

– Ó... tên này ra đây làm gì vậy? – Rin hỏi khi thấy Chris đứng cạnh mình

– Thì ra xem thôi, đâu có ảnh hưởng gì đâu – Chris nhún vai, vì đã quen với cái kiểu ăn nói như người lạ của Rin.

– Thôi được rồi, làm ơn dẹp bớt mấy cái mớ nhiều chuyện lại đi. Yu còn đang nghỉ ở trong nữa đó – Ron nói xong tụi nó mới nhớ ra và tự kiểm điểm ngồi xuống những cái ghế trước phòng.

15 phút trôi qua, cô y tá vừa ra ngoài tụi nó đã nhào tới hỏi chuyện

– Bạn em giờ sao rồi chỉ?

– Ừm, em ấy chỉ bị hôn mê nhẹ do sốt thôi, lát nữa mới tỉnh, các em có thể vào thăm một chút nhưng nhớ đừng làm ồn, để bạn nghỉ ngơi. – Cô y tá vừa nói xong, tụi nó thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ bước vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tin Đồn Bùng Nổ

Bin bước vào phòng đầu tiên, đi đến cạnh giường của Yu ngồi. Tụi nó đi phía sau:

– Ê có ai muốn xem phim không? – Rin bắt đầu giờ trò

– Where? – cả bọn hào hứng, Rin liếc liếc nhìn Bin và Yu ra dấu với cả bọn, tụi nó hiểu ý.

– Tiết hai sắp vào rồi. Bin! Tụi tao lên lớp trước nhé – Sau đó cả bọn kéo đi xa, xa, xa chừng chưa được nửa đường thì quay lại rình hai đứa trong căn phòng âm áp, hạnh phúc.

Bin vẫn ngồi vậy nhìn Yu không biết tụi phía sau đang lấp ló chữi rủa

– Cái thằng này thời cơ đến mà chẳng chịu làm cái gì hết à... – Ren ngồi lắc lắc đầu như ông cụ non.

– Người ta đâu có thủ đoạn như ai kia – Rina liếc xéo

– Hình như Bin đang nói cái gì đó thì phải, có ai nghe được không? – Rin cổ vọt tới để nghe cho rõ

– Nhỏ nhỏ tiếng thôi, nó phát hiện bây giờ. Thằng đó tính ý lắm biết không! – Ken nhắc nhở

– Có ai muốn cá không? Thằng Bin sẽ kiss trong vòng 2 phút nữa – Ron cười cười lấy điện thoại ra bấm giờ.

– Tao cá 5 phút – Ren

– cá 10 phút – Chris

-Cá 15 – Ken cũng tham gia

– Cá không kiss – Rin và Yuko, Rina cười cười nói đầy khí thế và tự tin.

2 phút trôi qua, ai đó đang đau khổ

5 phút lại trôi, ai đó đang tiếc nuối (muốn đứt ruột)

10 phút vội vã đi, ai đó đang quặn đau, thất tim

...

tạm gác nỗi lòng của những người bên ngoài một lúc vậy.

– Này đồ ngốc, cô đúng là biết cách hành hạ người khác nhá. Hôm qua chửi rủa, mĩa mai cho đã, xem giết người khiến tôi lo lắng. Tôi lại xuất hiện khắp nơi trong đầu tôi, cười cười, nói nói. Thế mà hôm nay nằm ra đó? chẳng kịp xin lỗi cô nữa. Tính giận tôi luôn à? – Bin nói nhỏ với Yu như một lời trách móc.

– ummm... tôi... không... có... – Yu nói trong mơ màng giống như đang trả lời Bin... nhỏ nghe được lời anh nói sao? nếu vậy... anh muốn thử một lần...

– Tôi. Thích. Em – Bin nói nhỏ hơn, mặt của anh cũng đỏ ửng lên. Nhưng Bin vô cùng ngạc nhiên khi thấy ở khóe mắt của Yu là nước... nhỏ đang khóc

– em... x...xin lỗi... Bri... Brian – Tiếng Yu như nghẹn lại. Bin thần thờ ngòi đó... Brian

...

Tại phòng của đội cổ động:

– Hừ tất cả là tại mấy con hồ ly tinh đó! – Đinh Ngọc tức tối hét lên.

– Tuyệt Nhi cậu may thật, ít nhất cũng là em họ của Ren. Không thì chúng ta cũng không còn chỗ đứng. – Uyên vỗ vai Tuyệt Nhi

– Các cậu yên tâm mình nhất định sẽ giúp các cậu mà – Nhi cười trấn an những cô bạn của mình- còn giờ thì bước tiếp theo phải không? – Nhi nháy mắt cười với Nhật Hạ

– ừm, cậu yên tâm. Người của tớ nắm bắt và làm nhanh lắm, chúng ta chỉ cần xem thôi – Nhật Hạ cười đắc ý.

– Nhớ cẩn thận đó, để bị phát hiện là không xong đâu – Ngọc nhắc nhở

...

Sau khi đám bên ngoài đòi + trả tiền xong thì kéo nhau về lớp nhưng không quên đặt một cái camera ẩn gần đó tiện quay lại. (@.@ tinh thần nhiều chuyện cao ghê gồm thạc)

Bảng thông báo có gì đó là lạ, dù chưa ra chơi nhưng hình như một số học sinh cổ tình tập trung đông ở chỗ đó. Tụi nó – dân nhiều chuyện bậc nhất cũng tò mò chạy lại xem. Nhưng...

– TRỜI !!! – Rin thốt lên khi thấy ở bảng thông báo là một bức hình... Yu và Rina đang ngồi trong một quán bar với trang phục cực kì hở. Bên cạnh là những dòng chữ: hai học sinh nữ mới vào trường World Class là người phục vụ ở quán bar. Còn hai người bạn của hai người này liên tục đăng những tin đồn xấu về các hot girl để bám víu lấy các hoàng tử... Yuko cũng thấy. Nhỏ lại gần bức hình đó lấy chiếc điện thoại của mình chụp lại, mắt chăm chú nhìn bức hình và chau mày. Rina thì không còn gì để nói vì quá ngỡ ngàng. Bọn hân cũng vừa bước tới thì mặt mày hoàn toàn sa sầm.

– Kìa người phục vụ quán bar kìa – Những học sinh xung quanh thì nhìn tụi nó chỉ trỏ, không ngớt lời bàn tán.

– Thế mà vẫn còn ở trong cái trường này, nếu hiệu trưởng mà không đuổi học tụi nó đi chắc không còn ra cái hệ thống gì nữa rồi...

sau đó là vô số những lời nói vô cùng thậm tệ, vậy nhưng tụi nó vẫn cứ đứng ngây ra đó để suy nghĩ.

– COI CHỪNG!!! – Tiếng hét vang lên cũng là lúc ai đó nhào tới ôm lấy thân hình nhỏ bé để che chở. Anh mặc kệ! dù cho người ta có nói gì, hay cả thế giới quay lưng về phía nhỏ, anh vẫn tin nhỏ.

“thích” hình như tim ai đó đã lỗi nhịp. Nằm trọn trong vòng tay của Ron, Yuko thoáng rung động... anh tin tưởng cô, anh che chở cho cô. Cô chỉ cần điều đó lúc này. Ngay trong khoảnh khắc đó, Yuko hiểu rằng cả thế giới có quay lưng về phía cô cũng chẳng sao chỉ cần có anh là đủ.

Những con người xung quanh từ ngạc nhiên chuyển sang phẫn nộ.

– Ron, cái loại người đó mà cậu vẫn đứng ra bảo vệ cho nó sao?

– Nó chuốt bùa mê thuốc lú gì cho cậu rồi?

– Anh Ron tránh xa con nhỏ đó ra đi, nó cũng chỉ coi anh là con cò, là thứ lợi dụng thôi!

– TẤT CẢ IM HẾT CHO TÔI !!!- Ron hét lên, tất cả im bất chẳng dám nói tiếng nào. Ron thường rất thân thiện và dịu dàng nhưng khi anh tức giận thì chẳng ai dám bảo được điều gì

– Kể từ giờ phút này, Yuko là người của tôi! ai dám động vào cô ấy... – Ron liếc nhìn những người xung quanh – cẩn thận cái mạng đi !!!

Kinh ngạc... Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc... kể cả đám tụi nó cũng vậy. Ron chưa bao giờ vì bất cứ người nào mà đứng ra che chở hay còn đe dọa sẽ giết người... không, không phải đe dọa... tất cả mọi người ở đây đều biết: lời anh nói, anh sẽ làm.

Đám đông dần tản ra bớt, nhưng Ron vẫn đứng ôm Yuko giống như buông tay ra là nhỏ sẽ đi mất vậy.

– Ron, buông tôi ra được rồi – Yuko nhắc nhở.

– ơ ờ- Ron vừa nghe thấy, mặt đỏ ửng, vội vàng buông tay.

– ehem! Kể từ giờ phút này, Yuko là người của tôi! ai dám động vào cô ấy... Trảm ! – Rin giả lại giọng của Ron cười cười

– thế là giờ tớ hết được động vào Yuko rồi sao? – Rina đưa đôi mắt cún con, tay đưa lên như muốn chạm vào Yuko nhưng không “dám” chạm

– ngốc! – Ren cốc vào đầu Rina một cái rõ đau – Cái đó chỉ dành cho những người kia thôi !

– Nè tôi biết chứ bộ! chỉ là đang muốn trêu chọc Ron với Yuko thôi mà... sao anh không tính ý chút nào hết vậy? – Rina giận quá hóa ngốc chưa đánh đã khai

– RINA! cậu dám chọc tớ?!! – Yuko mặt đỏ ửng hét lên.

– Ồ... Giám thị kia... – Rina định thanh minh thì thấy đằng xa là hai ông thầy giám thị đang đi tới liền chạy như bay, không quên kéo theo kẻ đã đứng cạnh và nắm tay nãy giờ mà hồng hay biết. Để lại cả bọn với suy nghĩ: “muốn đánh trống lảng để thoát thân đây mà”

– Nói dối có cần lộ như thế không nhĩ? – Rin nhăn nhó suy nghĩ quay người nghiêng về phía sau một chút thì thấy hai ông giám thị chạy tới – Á á... giám thị, chạy mau!

Cả bọn quỳnh quáng kéo nhau chạy té khói.

Buổi chiều hôm đó, World Class xuất hiện thêm một tin đồn nữa và cấp bậc của những tin đồn ngày càng tăng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kí Ức Và Nỗi Đau

Mọi người làm ơn cho tớ biết ý kiến về truyện đi nha... lượt view và bình chọn thì ngày càng ít, (◡ > ◡ <) còn bình luận thì gần như không... (T.T) Tớ ngày càng nản đây, còn cố gắng viết nhanh hơn trước nhưng tình hình có vẻ không cứu vãn nổi... có phải là truyện không được hay phải không? (-_-) Dù sao tớ tha thiết, da diết, ước ao, mong mỏi... mọi người CMT GIÚP TỚ nha (điều ước nhỏ nhoi, giản đơn của bao tác giả đây ạ ;D)

cảm ơn bà con đã bỏ thời gian để đọc lời vu vơ vãn của tớ... Mọi người đọc truyện happy. Thân! ^.^ *cúi chào*

.....

– Phù một thật – Rina chạy xong thì dừng lại thở... Quay sang thì thấy tên nào đó cũng đang “thờ” như mình thì giật mình – AAAAAAAAAA... ummmmmmmmmmm

– Be bé cái mồm thôi... – Ren bịt miệng Rina lại

– Ừm ừm ừm... – Rina cố “rống” lên như muốn nói cái gì đó

– Hà cô muốn nói cái gì?

– Ừm umm... – Rina lấy tay chỉ vào cái miệng bị anh bịt kín mít. ừc ché, giẫm lên chân tên bên cạnh một rõ cái đau

– Đau! Cô làm sao thế? – Ren buông tay ra

– Sao cái đầu nhà anh ý! tự nhiên bị miệng tôi lại rồi hỏi tôi muốn nói gì.. làm sao tôi trả lời được chứ? có cần tôi đưa lên bệnh viện Tâm thần hỏi thăm thần kinh không?

– Thế giờ muốn nói gì sao không nói? – Ren nhún mày

– Ồ thì... Sao anh lại ở đây?

– Cô kéo tay tôi theo mà – Ren nhún vai

– Ồ... Nhưng mà chuyện hồi nãy... – Rina nhớ lại bằng thông báo, giọng có vẻ e sợ chuyện gì đó

– không... dùng đầu gối cũng có thể biết nó toàn là bịa đặt – Thấy Rina có vẻ khó hiểu, Ren giải thích luôn – bức ảnh đó chụp ở Red Diamond. Tôi là chủ ở đó, lẽ nào các cô đến bar, tôi cũng không biết?

– Ồ... anh là chủ ở đó... – Rina gật gù suy nghĩ như hiểu chuyện – nhưng mà hình như chỗ này... – Nhỏ chột thấy chỗ mình đứng có vẻ quen quen mà cũng là lạ, (@.@) liền ngo nhìn ra xung quanh – NHÀ VỆ SINH NAM

– aaaaaaaaaaaaaa – Rina đỏ hết cả mặt chạy ra ngoài, xấu hổ hết chỗ nói, chẳng còn lỗi nào để chui xuống. Còn anh chàng “đều cán, sát gái” của chúng ta thì thông thả bỏ tay vào túi quần, ung dung đi về lớp, trên mặt hiện rõ sự thích thú. (~.~*)

Tụi nó lại tiếp tục vào lớp... ngủ, làm việc riêng... một ngày như mọi ngày lại trôi đi. À không, hình như tớ nói hơi sớm thì phải.

– Cảm ơn nha, tạm biệt – Tụi nó vừa xuống xe do bọn hấn chờ về.

Bước vào ngôi nhà thân yêu nhưng tụi nó lại không ngờ... tất cả mọi thứ... Bị Đập. Nát. Tụi nó ngỡ ngàng chỉ biết đứng trơ ra đó mà nhìn. trước cảnh tượng tất cả mọi thứ vỡ vụn, đổ nát. Sau vài phút trấn tĩnh, tụi nó lên phòng tìm kiếm những thứ còn lại

– Chắc chắn rồi, nó không được mất... không được tuyệt đối không được – Rin cố bối tung căn phòng mà trước đây nó được trang trí bởi những bức tranh, ảnh gọi là tuyệt tác, một vài chiếc ly thủy tinh kiểu cách do chính tay cô làm, hay chỉ là những quyển tiểu thuyết cô đọc hằng ngày,... Giờ đây nó chỉ là một đống đổ nát... mặc cho những mảnh thủy tinh đâm vào da thịt chảy máu, cô vẫn cứ cố tìm kiếm... Dừng lại rồi... đôi mắt xanh ngấn đầy nước mắt đang nhìn trân trân vào hai mảnh giấy đã bị xé và nó đã ngả sang màu vàng vì cũ. ghép nó lại chính là bức chân dung về Rin... bức chân dung mà ngày nào trước khi đi ngủ Rin cũng ôm nó để nhớ về đứa em trai bé bỏng của mình...

Kí ức:

– ba mẹ phải đi công tác rồi, 2 tháng nữa ba mẹ sẽ về.

...

– Chị à! chị xem em vẽ có đẹp không? – Một bé trai khoảng 10 tuổi có một đôi mắt màu xanh vô cùng đặc biệt đang hí hửng đưa cho chị mình xem một bức tranh

– Hihi, đương nhiên rồi... Ryu của chị giỏi nhất đó – Cô bé đó có đôi mắt giống hệt cậu bé lớn hơn cậu chừng 3 tuổi đưa tay xoa đầu đứa em trai của mình vô cùng tự hào.

...

– Ryu à ước mơ của em là gì vậy?

– một họa sĩ thật là nổi tiếng

...

– Chị Rin à mình qua bên đó ăn bánh ngọt kìa chị

– Ừ, nhưng em đợi chị xíu nhé

– Lâu quá, hay là em qua đó trước nha chị?

– Ừm... thôi được, nhớ cẩn thận nhé em

– AAAAAAAAAAAAAAAAAA

– RYU !!!

...

– bác sĩ... làm ơn... làm ơn cứu em cháu với bác sĩ – Tiếng khóc nghẹn ngào... vẫn là cô bé đó, cô bé có đôi mắt xanh đặc biệt. Cô bé đang cố quì dưới chân một người đàn ông xa lạ mang màu áo blouse trắng lạnh lùng để cầu xin sự cứu rỗi – Bác sĩ ời hức... em cháu hức... nó còn nhỏ lắm, nó chỉ mới 10 tuổi thôi... nó còn là một họa sĩ rất giỏi nữa hức...

– Chúng tôi rất tiếc...

...

– chúng tôi đã điều tra rồi, đây chỉ là một vụ tai nạn bình thường không hề có chuyện mưu sát

– Nhưng người đàn ông đó không phải là người ngồi trong xe ... chú phải tin cháu

– Cháu bé à, lúc đó cửa xe đã được đóng rồi, làm sao cháu nhận ra được, với lại cháu cũng thừa nhận là người đó đã ở trong xe cho đến khi cảnh sát tới kia mà.

– Cháu... cháu không biết

...

– Chị à, hãy.. sống tốt nha... sống cho cả em nữa... em yêu chị...

hiện tại:

– Ryu...

Cách một bức tường với căn phòng của Rin, Rina cũng chẳng vui vẻ gì hơn. Căn phòng trước đây tràn ngập vẻ ngây thơ, dễ thương với những con gấu bông nhỏ, những con búp bê vải, hay là những tấm rèm xinh xinh hoặc những quyển tập ghi chép cẩn thận về những kinh nghiệm nấu ăn của nhỏ,... tất cả đã trở nên nát vụn.

Rina giờ chỉ hệt như một con búp bê vô hồn. nhỏ đang ngồi trên giường dưới ánh đèn lúc chập, lúc tắt, mọi thứ càng trở nên đáng sợ. – nó hư rồi...

kỉ ức:

– Chị Nhi à, ba mẹ năm nay lại bỏ lỡ sinh nhật của em nữa rồi – Một cô bé 13 với đôi mắt nâu buồn rười đang ngồi ở ban công cùng với một cô bé mái tóc đen lộn lộn chừng 4 tuổi

– thôi, cô chủ đừng có buồn nữa nha... ông chủ và bà chủ cũng đâu muốn như vậy đâu... à, tôi có món quà này... tôi đã tự làm nó để quà tặng sinh nhật cho cô chủ đó... có điều nó không được đẹp

– Woa... em rất thích món quà này!

...

– huhuhu – cô gái bé nhỏ đó trên tay cầm một con búp bê, cả người đều dính cát, bụi

– cô chủ sao vậy?

– lúc nãy em đi lỡ té xuống đất, em không sao nhưng con búp bê vải chị tặng em bị rách mất rồi huhu

– Trời ạ, cô chủ không sao là tốt rồi. Ừm, còn con búp bê này cô chủ chỉ cần đưa tôi sửa lại là được thôi mà...

– hihi, thế mà em không nghĩ ra...

...

– Bắt con bé đó đi – Người đàn ông có vết sẹo ở trán đẩy về hung tợn ra lệnh cho bọn đàn em của mình

– Không được, các người không được bắt cô chủ đi đâu cả – Cô bé đang đứng ra bảo vệ cho người mà mình gọi là cô chủ bằng tất cả sự dũng cảm của bản thân

– Chị Nhi, em sợ... – Trái với cô bé kia, cô bé với đôi mắt nâu lúc này đầy sợ hãi đứng nép bên người chị. Cũng phải thôi, cô bé vẫn còn nhỏ.

– Con nhãi ranh kia mau tránh ra!!!

– Chạy đi cô chủ...!! Chạy đi!!!

Nỗi sợ hãi bao quanh lấy cô bé nhỏ... Chạy, chạy, chạy.. cô bé chỉ biết có thể.

...

– Chú cảnh sát, học học, chú ơi, đằng kia có một người đang bị đánh học

...

– Các cậu kia, đứng lại!

– Chị Nhi!!! – Rina quì xuống bên cạnh thân thể nhuộm đầy máu và... một con dao cắm vào bụng

– C...cô..ch..chủ, cô... Ồn.. ch..chứ? – Nhi cố gắng nói với Rina... dù biết mình là người cần quan tâm nhất bấy giờ

– Em không sao... máu... máu kia chị... mau mau đi, đi bệnh viện chị...

– T...tôi kh..không... sao. – Nhi cố nở nụ cười, dù đôi mắt của cô khóc – Cô... ch..chủ, đừng b..bao giờ buồn nữa, v..vì x..ung quanh cô l..luôn c... có những người yêu th..ương, quan t...âm đến cô. S..sau này, tôi sẽ kh...ông thể ở b...ên cô được, nh...nhớ chăm sóc... bản th...ân. Và... hãy sống với chí..nh con người của m...mình.

– Chị nói cái gì vậy? HẢ?! Chị phải ở bên em chứ? chị không thể bỏ em được... không được... chị... – Rina tuyệt vọng trong nước mắt.

– Tôi.. xin lỗi...

...

– chúng tôi rất tiếc vì không tìm được manh mối hay thông tin nào về vụ việc này

Hiện tại:

– Cho tới phút cuối...hức... cho tới phút cuối chị vẫn gọi em là cô chủ!!! Tại sao vậy? lúc đó, chị vẫn có thể bỏ em ở lại mà... Tại sao? sống với thân phận một người giúp việc... không hơn không kém... Vậy thì chị được ích lợi gì chứ? – Rina ngồi đó nói với con búp bê mà ngày nào cô cũng chăm chút nâng niu như một báu vật. Trong lòng ôm những cảm xúc buồn bực...

...

– Hơ... được rồi Yu à, bây giờ tao sẽ lo mọi việc – Giọng nói đầy sự lạnh lùng nhưng lại trong trẻo và tinh khiết đến lạ... người trước gương vẫn là Yu, nhưng kẻ điều khiển thân xác đó là người khác... Miyu...

Trong căn phòng bừa bộn như một đồng đồ nát, một người con gái đứng trước gương với nụ cười ma mị. Trên tay cầm một vật phát sáng... thứ ánh sáng yếu ớt mong manh tưởng như nó sắp tắt nhưng nó vẫn cố chống chọi với cái bóng đêm lạnh lẽo đang lấy hết sự sống của nó... Giống như tâm hồn của Yu lúc này...

...

Căn phòng của Yuko không khác là mấy so với những người bạn của mình. nhưng khác một điều, Yuko không sợ hãi, tức giận hay bị ám ảnh về bất cứ điều gì... chỉ là nhỏ biết bấy giờ tâm trạng những người bạn của nhỏ không được tốt chút nào và nếu nhỏ cũng như vậy thì sẽ có chuyện không hay... Nhỏ cần phải tỉnh táo trước những chuyện này...

– Chừng nào anh mới về đây hả? Cuộc chiến sắp bắt đầu mà anh vẫn chưa chuẩn bị gì nữa... – Ngồi bên cửa sổ, ánh trăng sáng chiếu vào gương mặt xinh đẹp, đôi mắt long lanh mơ hồ suy nghĩ về một việc gì đó...

Nhớ bình luận nha mọi người ^.^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thay Đổi

– Tụi em xin lỗi mà... tụi em không dám làm vậy nữa đâu... mấy anh tha cho tụi em lần này – Nhật Hạ nước mắt nước mũi thi nhau mà chảy (eo >.<) . Cả người ngồi bệt xuống nền đất dơ bẩn. Bên cạnh là Đình Ngọc, Tuyết Nhi và Khánh Uyên... Xung quanh họ toàn là những người mặc áo đen lạnh

lùng. Cách đó khoảng 5 mét là cả 5 tên con “zai” vô cùng “ép” (♥,♥) nhưng xung quanh họ giống như là có một lớp sát khí dày đặc. chính là bọn hấn và cả tên Chris

– Anh Ren, em là em họ của anh mà... anh tha cho em đi – Tuyết Nhi nài nỉ cầu xin

– Bé à... 2 lần rồi... anh đã tha cho em 2 lần rồi... tại anh hiếm khi cho ai cơ hội thứ 2 và sẽ không bao giờ có lần thứ 3... em không biết sao? – Ren bước xuống chỗ nhỏ Nhi, tay vuốt tóc nhỏ.

– c...hì... chỉ lần n...ày thôi... lần... em xin anh... em không muốn... chết

– Gì thế? ai bảo em phải chết? Anh đâu thể để một người xinh đẹp như em chết được... – Ren cười khinh bỉ

– Vậy anh thả tội em ra đi... ở trong này em sợ lắm...

– Ồ... em ăn gian nhì? trò chơi mới bắt đầu mà em đã muốn trốn đi rồi... sao vui được?

Nghe tới đây, cả 4 người : Nhi, Uyên, Ngọc, Hạ đều tròn mắt nhìn anh...

– Phải rồi, ăn gian khó bỏ... tôi phạt cảnh cáo nhé! – Bin cũng từ từ tiến lại, nói xong câu thì cười. Trên tay cầm một lọ thủy tinh nhỏ có dung dịch màu xanh.

– K...khô...không được... không được – Cả 4 ả kia khiếp sợ nhìn nụ cười ma quái kia, lùi dần lùi dần...

– Thôi mà... gây chuyện không nghĩ đến hậu quả sao... Thế nào nhì? Trước đây bảo tội này là bạn trai là người yêu nữa cơ mà... Các cô hành hạ được bao nhiêu người phải rời khỏi trường này hay tự tử rồi? – ken nhủu mảy

– aaaaaaaaaaaaaaaaa... – Tiếng hét chói tai vang lên đầy sợ hãi

– Mới có 2 giọt thôi mà... – Bin nhủu mảy, nhìn lại gương mặt của con người trước mặt. Chỉ 2 giọt... đã khiến nửa khuôn mặt của ả Nhật Hạ lở loét, biến dạng và kinh dị... Chỉ 2 giọt... đã khiến cho nửa khuôn mặt của ả đau buốt kinh khủng.

– Aaaa... Gi...giết t...tôi... đ...đi – Con đau chưa hề dừng lại và dường như khuôn mặt của ả không chỉ biến dạng một nửa... nó dần lấn sang nửa khuôn mặt kia.

– Nếu thế thì quá dễ dàng rồi... trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi mà – Bin lại lấy thêm một lọ thủy tinh khác nhỏ 1 giọt dung dịch vào nửa khuôn mặt bị biến dạng của Hạ thì chất dung dịch ban đầu không còn tiếp tục phá hủy nửa khuôn mặt còn lại. Nhưng con đau vẫn còn, nó lan tỏa khắp cơ thể khiến con nhỏ quằn quại dưới đất (T/G: Ghê thật! thế này còn hơn cả đánh ghen cơ. Bin: người muốn thử một chút không?. T/G: *chạy mồ hôi hột* á, dạ em đau lắm, anh Bin để dành dùng cho mấy người kia đi a * bỏ của chạy lấy người*)

– H..h..Hạ – thấy người bạn của mình như vậy 3 người còn lại chỉ biết sửng sốt nhìn

– Hi hi, các cô yên tâm, mỗi người có một món quà riêng. Không sợ đựng hàng nhá – Ron nói xong còn khuyến mãi thêm nụ cười và cái nháy mắt quyến rũ nhưng thay vì hét toáng lên vì vẻ đẹp trai đó như mọi ngày những người con gái đó chỉ biết kinh hãi mà nhìn... hoảng tử mà tội nó vẫn luôn hâm mộ hay sao? Tàn Nhẫn! Họ có thể là người sao? Ác Qui!

...

Quay trở lại với tội nó một chút:

– Các cậu, bình tĩnh hết rồi chứ? – Yuko hít một hơi dài ngồi xuống chiếc ghế trong căn phòng bí mật của gia đình nhỏ. – Được rồi, qua kiểm tra hệ thống an ninh và camera, có 2 người đã đột nhập vào nhà chúng ta. Tổ chức chẵn trong hai kẻ đó, có một người là N.L, hacker nổi tiếng thứ hai trên thế giới. Chỉ có hấn ta mới phá hủy được toàn bộ hệ thống an ninh của tổ. nhưng trước giờ tổ và hấn ta chưa hề có xích mích chắc chắn đã có người đứng sau thuê hấn làm chuyện này

– Thế còn kẻ còn lại... có nhận diện được không? – Rin

– không – Yuko lắc đầu về tiếc nuối

– N.L... cậu từng thấy gương mặt của hấn chưa? – Rina

– chưa... là hacker thường hay dấu gương mặt và danh tính thật... – Yuko chợt nhớ ra gì đó – Mấy cái thẻ tín dụng của các cậu đưa cho tổ đi.

– Chỉ vậy?

– Mình mới tìm được cách có thể rút tiền...

Tội nó hiểu ý, đưa cho Yuko.

– Yu à không, Miyu cậu gọi cho Kevin nhé. Tổ nghĩ chúng ta sẽ hoạt động trở lại – Rin.

– Kevin đang làm cho băng nhóm thế lực nhất thành phố, kêu nó theo mình chỉ sợ nó thiệt thòi. – Miyu dăm chiêu suy nghĩ

– vậy thì thôi, chỉ cần tụi mình là đủ... chúng ta sẽ khôi phục lại vị trí, có điều... không biết địa bàn cũ của tụi mình ở đâu nhỉ? – Rina cố gắng nhớ lại

– Chuyện đó, các cậu yên tâm. Ryan đang quản lí nó đấy. – Miyu cười

– Mà nè, trước hết chúng ta phải chuyển đi chỗ khác thôi, ở đây bị phát hiện rồi... chẳng ở lâu được, có khi đang ngủ mà bị đánh boom khủng bố không chừng. – Rin giọng đùa cợt nhưng gương mặt hết sức nghiêm túc. (bị thiệt không chừng)

–... Ừm... tớ đang nghĩ đến một chỗ... nhưng mà chuyện này... tớ giao lại cho Rina nha- Yuko nói mà đỏ hết cả mặt khiến tụi nó tò mò và cũng bất ngờ

– Đó là...

...

Sáng hôm sau:

– Ren, à tui, tui có có... có chuyện muốn nói – Rina ngại ngùng, mặt đỏ như quả cà chua. Miệng thì cà lăm, lắp bắp.

– Hửm? gì vậy Heo? cô bị ám đầu rồi à? sao hôm nay cà lăm thế – Ren trong đầu bỗng có một suy nghĩ đen tối. .

– À... tui, tui... tui muốn nói là tui. .

”tôi thích anh! mau nói đi heo ngọc” Trong lòng ai đó đang vui mừng chờ đợi

– Tui muốn nói là... -Khi Rina cố gắng lấy hết quyết tâm nói một lần nhưng bị chặn họng

– Ủa? Rina sao hôm nay mấy người kia không thấy vậy? – Ron quay xuống hỏi nhỏ Rina vì đã vào lớp rồi mà chỉ thấy mỗi mình nhỏ còn tụi nó thì không thấy đâu. Điều đó đã khiến Ren muốn nổi tung vì nghĩ sắp có thể nghe được câu tỏ tình của Rina nhưng đã bị Ron chắn ngang... thật là tức!

– À... tụi nó có chuyện riêng... Mà...mà nè hình như mấy cậu cũng đang sống riêng với nhau phải không? – Rina chuyển sang chủ đề khác – Tại vì tui thấy mấy cậu sáng nào cũng đi học chung...

– Ừ – bọn hấn đồng thanh

– Tui có chuyện muốn nói... là là... ờ... các cậu...

Rina vẫn cứ lắp bắp ấp úng và chẳng chịu đi vào trọng tâm khiến bọn hấn sắp tức điên lên.

– Rina muốn nói gì thì cứ nói ra đi, giúp được thì tụi này sẽ giúp – Ron kiên nhẫn nhắc nhở

– Ừm phải đó, lòng vòng như vậy rất mất thời gian... bộ muốn tụi này tức đến chết luôn à? – Chris hơi khó chịu trong lời nói.

”Phải rồi, Rina, mày cố lên! Tại vì thực sự đã hết cách rồi... hết cách rồi nên mày mới phải làm như thế... bọn họ chắc cũng sẽ hiểu cho mày thôi... mau nói đi” Sau một lúc suy nghĩ... (thực ra những gì nhỏ suy nghĩ đều biểu hiện hết lên mặt... khiến bọn hấn đặt một dấu chấm hỏi to đùng trước những emotion khó hiểu của Rina)

– Chuyện.. là..

“Bạn thân ơi vui quá là vui... Bao ước mơ cùng túi thần kì”

Tiếng chuông điện thoại vô duyên vô cớ vang lên (còn nhớ của ai không mọi người?...Bin á)

– Trời ơi! Bin à, đến giờ mà mày vẫn còn giữ cái nhạc chuông quái đản đó hả? – Chris tròn mắt nhìn đầy vẻ khó tin – Thiệt là mất hết hình tượng...

– Kệ tao! – Bin mắt viền đạn nhìn Chris, mở máy và nghe.

– Alo...

“...”

– Hửm? sao đột ngột thế?

“...”

– Nhất định phải đến?

“...”

– Thôi được rồi, tội này sẽ tới ngay.

– Gì vậy? – Bọn hấn khó hiểu nhìn biểu hiện lạ của Bin, có vẻ khá nghiêm túc.

– Đi thôi! – Bin nhíu mày nói ngắn gọn mỗi 2 chữ (thể mà bọn hấn vẫn hiểu mới ghê)

– Ơ... các cậu đi đâu vậy? – Rina tròn xoe mắt hỏi.

– Có việc một chút thôi... ở đây học ngoan nghen Heo – Trước khi đi, Ren không quên quay lại chọc tức Rina một câu... khiến nhỏ tức té khói.

Bọn hấn ra khỏi lớp vui vẻ... vì giáo viên có dám nói tiếng nào đâu, chỉ sợ sống không yên với bọn hấn. Còn mỗi mình Rina, chợt nhớ ra gì đó cũng chạy te te ra khỏi lớp nhưng đâu có được:

– Phan Thực Vy! em tính đi đâu đó? Cái lớp chứ có phải cái chợ đâu mà đi ra vào tự nhiên thế? – Giáo viên bộ môn nắm lấy cổ áo của Rina giữ lại một vài học sinh trong lớp còn nở nụ cười hài lòng.

– thế còn 4 bạn lúc này thì sao ạ? -Rina giọng đều đều mà chất vấn

– ... em dám có thái độ vô lễ đó với tôi? – Giáo viên lúng túng một lúc rồi lên giọng với nhỏ

– Em không hề vô lễ với cô, em tự ý ra khỏi lớp thì em có lỗi nhưng việc cô thiên vị cho người khác thì cũng đâu được gọi là đúng đâu thưa cô- Rina vẫn đều giọng nói, trong không khí có chút căng thẳng. Thật không giống Rina thường ngày

– Em...

– Con nhỏ kia, mày vô lễ với giáo viên rồi mà còn đứng đó lên mặt nữa hả? – một nữ sinh đứng dậy quát lớn.

– Bạn xem lại bản thân đi... tôi và cô đang nói chuyện... chẳng đến lượt bạn đâu! – Vẫn giữ giọng nói đó và ánh mắt bất cần, Rina cất lời khiến nữ sinh kia cứng họng

Rina khẽ nói nhỏ vào tai bà cô: “cô à... em xin đảm bảo với cô... Em sai em sẽ làm bảng kiểm điểm gửi cô, cô muốn phạt thế nào cũng được. Nhưng đừng xem thường em hay thiên vị cho bất kì người nào. đừng nghĩ em vào đây bằng 1 cái học bổng cô ạ. Điều em có thể làm được... còn hơn cả lũ công tử tiêu thư nhà giàu kia”

– Thưa cô, em ra khỏi lớp – Rina nói rồi bỏ đi.

~~~~~
Nhớ cmt nha mấy bạn ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Dự Tiệc

Tối hôm đó, một buổi lễ hoành tráng được diễn ra để chào đón những nhân vật của thế giới ngầm quay trở lại. Những nhân vật khi được nhắc đến thì ai cũng phải khiếp sợ trước sự tàn bạo và phải kính phục trước tài năng của họ. Đến cả những ông “vua” ông “trùm” lúc bấy giờ cũng phải kiêng dè ít nhiều. Chính là Devil Moonlight.

Cách đây 2 năm đã có 4 con người cực kì tài năng nhưng số phận của họ ít nhiều không được tốt. Họ đã cùng nhau đứng lên tạo dựng một bang lớn mạnh nhất, trong vòng chỉ 3 tháng, họ đã có thể làm “chủ” được cả một thành phố đêm. Khi đứng trên quyền lực cao nhất, họ đột nhiên biến mất không để lại một tung tích gì. Nhưng sự quay lại một cách đột ngột này thực khiến rất nhiều người lo sợ. Vì nay thành phố đêm cũng đã có “chủ mới” e rằng sự trở lại này là bắt đầu của một cuộc chiến để giành ngôi vị cao nhất.

Buổi tiệc được diễn ra tại Demon – một quán bar trước đây từng là địa bàn quen thuộc của Devil Moonlight. Tất cả những nhân vật nổi tiếng của thế giới đêm đều được mời. Đương nhiên là Death ngôi vị lớn mạnh nhất – King – cũng có mặt.

Là sự kiện quan trọng nên Bar được trang trí rất đặc biệt, màu sắc đều là những gam màu tối nhưng không kém phần sang trọng. Những chai rượu đắt

đó là “món chính” của buổi tiệc, đến cả đường đi cũng được trải bằng những chiếc thảm vải cực kì đẹp... tất cả cũng đủ để biết chủ nhân buổi tiệc là những con người giàu có và quan trọng thế nào.

Đầu đó trong quán bar đó có 4 con người đang đứng. Không phải là chủ nhân buổi tiệc nhưng là những người có được sự “quan tâm” “chú ý” nhiều nhất từ đầu đến giờ. D4 – Những bang chủ của Death. Nói cách khác: những ông “vua” của thế giới đêm

– Sao lâu vậy ta? chúng ta đã nghỉ học cả buổi sáng chỉ để chuẩn bị dự buổi tiệc chán ngắt này! thế mà giờ thì người đâu vẫn chưa thấy! – một trong 4 người họ có vẻ tức tối nhưng cũng chỉ “rũa xả” vào người bên cạnh. Hắn mặc chiếc áo vest đen lịch lãm. Mang chiếc mặt nạ màu xanh dương đậm màu đêm che hết nửa khuôn mặt điển trai, đôi mắt nâu kiên định vẫn là thứ người ta thấy rõ nhất ở hắn. Mái tóc nâu đỏ hơi rũ xuống đầy sức hút. Trên ngực có cài một viên ngọc đỏ-chính xác hơn đó là một viên kim cương đỏ Red Diamond-Biểu tượng của D4

– Im lặng đi, buổi tiệc này rất quan trọng đừng có mà lại giờ trò – “người bên cạnh” vừa nãy lên tiếng nhắc nhở. Anh ta mặc vest trắng trên ngực áo là viên kim cương đỏ kia. và một cái mặt nạ bạc che hết nửa khuôn mặt đẹp trai. Mái tóc nâu bóng bệh rũ xuống đôi mắt xanh vô cảm nhưng khiến người ta chú ý.

– Devil Moonlight... Mặt tích rồi trở lại... chẳng biết là định làm trò gì nữa – Người thứ 3 trong cả 4 là một người mặc chiếc áo vest trắng trên ngực cũng lại là viên kim cương đỏ. Mái tóc vàng lãng tử cùng chiếc mặt nạ màu bạch kim che nửa khuôn mặt. Đôi mắt xanh đầy vẻ thích thú và nụ cười được cho là ma quái đang “in” trên gương mặt của hắn. – mà nghe nói họ cũng xinh phết!

– Hừ – Tên còn lại chỉ hừ lạnh lùng. Hắn mặc vest đen trên ngực cũng là viên kim cương kia. Mái tóc đen bóng bệh và chiếc mặt nạ che hết nửa khuôn mặt huyền bí nhưng không thể che đi đôi mắt đen sâu đầy lạnh lùng (che mắt thì sao thấy đường).

(tác giả: có ai thấy mấy tên này quen lắm không? chứ tớ thấy quen lắm đấy)

– Kính chào các vị khách đang có mặt ở đây – Một người mặc chiếc vest đen tiến lên phần sân khấu cất giọng nói thu hút tất cả ánh nhìn. Giọng nói dễ nghe nhưng có chút gì đó mang âm sắc lạnh lùng. – Cảm ơn mọi người đã đến đây đông đủ để dự buổi tiệc chào đón sự trở lại của Devil Moonlight. Chắc rằng các vị đã đợi lâu... Tôi xin mời những nhân vật chính của ngày hôm nay. – Lời Mc vừa kết thúc, tất cả đều hướng ánh mắt đến cửa chính.

lần lượt 4 người con gái bước vào.

Người đầu tiên mặc một chiếc đầm xòe công chúa màu trắng ngắn đến đầu gối, một chiếc nơ ở eo làm điểm nhấn, cổ áo được đính kim sa trông cô vô cùng xinh đẹp mang chút gì đó trẻ con. chiếc mặt nạ trắng lấp lánh che đi nửa khuôn mặt xinh đẹp chỉ để lại một đôi mắt màu đen vô hồn và một nụ cười xả giao. Mái tóc nâu đỏ búi cao cài một chiếc vương miện nhỏ và một vài những hạt lấp lánh để lộ chiếc cổ trắng ngần kiều sa và sang trọng. cùng đôi giày cao gót màu trắng cô bước đi vô cùng tự tin

Người thứ hai mặc một chiếc đầm xòe công chúa lệch vai màu xanh điểm nhấn là một bông hoa trắng trên ngực và một vài hạt lấp lánh. Tinh tế và sang trọng. Mái tóc vàng xòa dài nữ tính cài một chiếc vương miện xinh đẹp và được đính một vài hạt kim tuyến. Chiếc mặt nạ màu xanh nhạt che đi một nửa khuôn mặt xinh đẹp để lại đôi mắt đen khó đoán và nụ cười mỉm đầy ẩn ý. Đôi giày cao gót trắng bước đi đầy quyền lực.

Người thứ ba mặc một chiếc đầm không dây xinh đẹp. chiếc váy được phối hai màu trắng và vàng nhạt, Được đính hạt lấp lánh trông vô cùng nổi bật. chân váy xòe rộng làm bằng vải voan vàng mềm mại. duyên dáng và đáng yêu. Mái tóc xòa dài bóng bệh và nữ tính, cài lệch một chiếc vương miện nhỏ xinh xắn. Chiếc mặt nạ vàng nhạt yên vị trên khuôn mặt xinh đẹp. Chỉ duy có đôi mắt đen vô cảm và nụ cười giả tạo là điều khiến người khác phải chùn bước. Đôi giày trắng cao gót mang theo vẻ ung dung tự tại.

Người cuối cùng mặc một chiếc đầm công chúa cúp ngực phối ren tím xòe. vô cùng quyến rũ. Nổi bật nhất là chiếc vòng cổ làm từ một loại đá quý được khắc ra thành hình con bướm trắng công phu, bên trong là một hình trái tim nhỏ vô cùng đẹp. mái tóc búi cao đeo một chiếc vương miện nhỏ và được đính những hạt lấp lánh. Chiếc mặt nạ tím che đi nửa khuôn mặt, để lại đôi mắt đen sắc xảo, nhưng vô cảm. khóe môi nhếch nhẹ. cùng đôi giày cao gót màu trắng cô ta bước đi đầy mạnh mẽ và dứt khoát.

– Xin chào mọi người. – cô gái mặc váy xanh dương cất tiếng lạnh lùng -Tôi là Moderator. Một năm qua chúng tôi đã vắng mặt... và có lẽ có rất nhiều chuyện mới đã và đang xảy ra. – cô khẽ liếc nhìn 4 người mang viên kim cương đỏ rồi nói tiếp – trong lần trở lại này chúng tôi không hề có ý định đoạt lại ngôi vị cũ... – cô nói tới đây thì bên dưới có một vài tiếng xì xầm ” không muốn trở lại thành ngôi vương sao?”” thế họ quay lại làm gì?”

– e hèm– Cô khẽ ho khan để nhắc nhở mọi người im lặng – Chúng tôi quay lại là để trả thù một số chuyện... cho nên nếu bất kì ai chen vào việc chúng tôi... sẽ hiểu được hậu quả! – Cô nói xong lướt nhìn các vị khách một lượt đánh giá tình hình rồi cất tiếng – Còn bây giờ buổi tiệc chính thức bắt đầu. – xong cô bước xuống nói nhỏ gì đó với 3 người bạn kia rồi cùng tiến vào sân nhảy.

Tất cả mọi người tiến vào sân nhảy. Âm thanh du dương của violon ngân lên cùng bản nhạc trầm bổng của piano là một sự phối hợp tuyệt vời. Cho dù bạn là ai khi nghe những âm thanh đó cũng sẽ chỉ muốn tìm một ai đó vào nhảy cùng mình.

– Xin chào, tôi nhảy với cô một bản được chứ? Moderator? – anh chàng mang chiếc mặt nạ màu trắng nở nụ cười bước đến. Thứ đáng chú ý nhất... anh ta là D4

– Rất sẵn lòng – Đáp lại lời mời khiêu vũ, cô nắm lấy bàn tay của anh rồi theo bước chân anh dẫn lối.

– Princess! Little Devil! cậu có thấy D4... quen lắm không? – Cô gái mặc trang phục màu vàng lúc nãy hỏi nhỏ vào tai người bên cạnh.

– Một chút... cậu có nghĩ đó là ai không?- Princess – người mặc áo trắng đáp lời

– Không nhớ rõ...

Các cô gái đang đứng một góc trò chuyện với nhau thì:

– Light Bearer, tôi có thể có vinh dự mời cô nhảy một bản được không? – Anh chàng mang chiếc mặt nạ bạch kim (D4 luôn) lên tiếng mời Light Bearer – cô bạn mặc áo vàng

– Rất sẵn lòng – Nhanh chóng, cô đồng ý rồi đi cùng anh vào bản nhạc.

– Tôi có thể nhảy với cô chứ? Little Devil? – lần này là anh chàng mang chiếc mặt nạ màu xanh đậm

Cô chỉ cúi chào thay cho lời đồng ý rồi nắm lấy tay anh bắt đầu những bước nhảy.

– Cho tôi vinh hạnh này chứ? – người cuối cùng- anh chàng đeo chiếc mặt nạ màu đen cúi người mời Princess.

– Rất sẵn lòng.

Tất cả đều đã có cặp cho mình và đang nhảy những vũ điệu uyển chuyển đẹp mắt.

...

Hết chap rồi... có ai đoán được đằng sau những chiếc mặt nạ kia là ai không?

Tập sau sẽ rất vui và hấp dẫn + một chút hồi hộp kịch tính... mọi người gắng đợi nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trò Chơi

Chap này mình tặng cho @KirimikiAisu vì đã trả lời đúng câu hỏi nha

...

Sau khi những điệu nhảy Boston xã giao kết thúc. Mọi thứ được xem là “bình yên” cho đến khi: tiếng búng tay của Devil Moonlight vang lên, lập tức tất cả đèn trong bar tắt hết... xung quanh chỉ toàn là bóng tối.

– Mọi người hãy bình tĩnh, để buổi tiệc này không bị coi là nhàm chán, chúng tôi đã tổ chức một trò chơi! – Lời nói vừa cất lên, những tiếng xì xầm lại rộ lên

– Trong căn phòng này có tổng cộng 72 chiếc hộp mỗi chiếc hộp mang một cái tên của các vị thủ lĩnh của mỗi bang. Nếu tìm đúng tên mình, các vị sẽ có thể mở nó ra bằng cây bút mà chúng tôi đã đưa. Bên trong chiếc hộp là một “chiếc vé” rời khỏi nơi này một cách toàn vẹn và sẽ có thể biết được gương mặt thật của Devil Moonlight. Sau 3 lần mở hộp nếu như không đúng cây bút kia sẽ tự hủy, những người đó vẫn có thể ra về nhưng phải để lại chiếc mặt nạ!

– Gọi ý của các vị để tìm ra chiếc hộp là Devil Moonlight và cây bút. à để có thể dễ dàng hơn một chút, khi các vị chạm phải chiếc hộp nào đó, nó sẽ sáng lên để có thể dễ dàng mở được chiếc hộp trong bóng tối

– Được rồi! Trò chơi chính thức bắt đầu

Tất cả mọi người đã hiểu được luật chơi và bắt đầu lần mò trong bóng tối. (tất cả thiết bị có thể phát sáng lúc này đã được người của bar giữ luôn rồi nên đừng thắc mắc là tại sao họ không dùng điện thoại nha) Chỉ riêng D4 và Devil Moonlight đứng yên một chỗ. Vì họ đều biết xác suất mở được đúng hộp là rất thấp

– Devil Moonlight, Có thể nghĩ ra được trò chơi này tôi phải nói là các cô rất mưu mẹo. – Ren cười thầm – Ron, cậu kiểm tra lại cây bút này nhé – Ren nói xong rồi đưa cây bút cho anh chàng mặc chiếc vest màu trắng, chiếc mặt nạ bạc che nửa khuôn mặt mái tóc nâu bồng bênh-Ron

– Được rồi – Ron cầm lấy cây bút kia mà không bị lệch... anh nhìn thấy tất cả mọi thứ trong bóng tối... – Thật may là chúng ta đã thử nghiệm thành công thứ này – Trong túi anh lấy ra một chai thuốc nhỏ mắt. và đưa cho những người còn lại của D4. Đó là một loại dung dịch thuốc nhỏ mắt có thể giúp con người nhìn trong bóng tối trong khoảng 3 tiếng của Ron. Nó không có bất kì tác dụng phụ nào.

– Bây giờ làm gì đây?

– Từ từ đã, cây bút này có tận hai đầu, một là đầu bút hình như cũng là chìa khóa. đầu còn lại cơ bản không thể mở ra – Ron nhìn xem xét một lúc rồi đưa ra kết luận

– nếu không mở ra được sao mà chắc chắn là nó có hai đầu?

– Vì đầu này của bút có một khe nhỏ, di chuyển được một chút chứ không thể mở ra. đầu bút không thể viết được vì nó là chìa khóa. Ấc hắc thân sau của nó không phải là mực là một thứ khác. – Nghe Ron phân tích cả bọn liền xem xét lại. Đúng như vậy... và việc bây giờ của bọn hấn là tìm cách mở đầu còn lại của bút.

– thân bút có khắc gì đó... – Anh chàng mặc chiếc áo vest đen cùng chiếc mặt nạ đen che nửa khuôn mặt lên tiếng.

– Đúng rồi Ken! mà hay lắm – Ron kiểm tra lại, cảm thấy thân bút có những chỗ được khắc chữ.

– Làm sao đọc được đây? – Ren nhủ mà, dù loại thuốc nhỏ mắt đó có thể nhìn trong bóng tối nhưng vẫn không thể nhìn được chữ ở trên thân bút.

Bọn hấn liền nhìn ra xung quanh, những ánh đèn được lóe lên mỗi khi có người chạm vào những chiếc hộp... Phải rồi! tìm những chiếc hộp. Bọn hấn hiểu ý, chạy đến chỗ chiếc hộp gần nhất.

Chiếc hộp sáng lên đủ để nhìn rõ được dòng chữ được khắc trên thân bút

– Là số sao? – Ron nhủ mà khi nhìn thấy những gì được khắc trên thân bút.

1 2 3

4 5 6

7 8 9

(thứ tự số được khắc giống như trên á)

– Gợi ý... gợi ý là Devil Moonlight? – Ken nhớ lại câu nói của người thông báo luật chơi lúc này.

– Devil Moonlight thì có liên quan gì đến những con số chứ? – Ron chau mày suy nghĩ

– Devil Moonlight, De...vil... Moon..., De... Moon, DM? – Anh chàng mang chiếc mặt nạ màu xanh dương đậm. Bộ vest đen thốt lên...- Bin

– DM? 4... 13? – Ren nói ra kết luận của mình

– Hửm sao là 413? – Ron thắc mắc

– số thứ tự của D trong bảng chữ cái là 4... của M là 13

Vừa giải thích xong Ren ấn thử vào những con số 413... Chiếc bút hiện lên màu đỏ rồi tắt

– Không phải rồi! –

– Đúng vậy, đâu có chuyện dễ dàng như vậy được

Bọn hấn bắt đầu suy nghĩ để giải khóa.

– Xin lỗi hình như chúng tôi quên thông báo... thời gian của các vị chỉ có 1 tiếng... Và chúng ta còn ... 10 phút nữa!

– Chết tiệt, còn có cả vụ này ...thật nham hiểm

Xung quanh lúc bấy giờ đã có kha khá những tiếng nổ nhỏ do chiếc chìa khóa kia tự hủy vì mở sai 3 lần.

– Hahaha... vui thật có mấy kẻ vừa hốt hoảng vì chiếc bút bị nổ, còn có những kẻ bị và phải nhau, chửi bới om xòm... Cứ thế này thì mình sẽ biết ai là ai thôi- Từ đằng xa tụi nó với những chiếc kính áp tròng có thể nhìn trong bóng tối.

– Quan trọng là phải có 4 người... mở khóa tào lao như thế này chẳng còn ai để phối hợp.

– Nhưng tối thế này làm gì mà biết phương hướng... dù có tìm được cũng chả thể nào mà lần

Quay lại với bọn hấn:

Bìn bỗng nhận ra gì đó, anh ấn một dây số khá dài... chiếc bút hiện lên màu xanh, phần khe hở bật ra, chỉ cần vặn một chút thì phần nắp được mở.

Thấy vậy, D4 lần lượt ấn theo dây số đó và cũng có kết quả tương tự.

(dây số mà bọn hấn ấn nè -> 14712687 7415369. đó ai biết tại sao)

bên trong là một mảnh giấy nhỏ trong suốt được cuộn lại

“1 không hiểu, 4 sẽ thấy” dòng chữ màu đen xuất hiện trên mảnh giấy trong suốt.

— 4 sẽ thấy... đưa cho tao mấy mảnh giấy của tụi bây đi. — Ron đề nghị.

Khi 4 mảnh giấy được đặt lên nhau, 4 chấm đỏ xuất hiện.

— hình như là phía bên kia phải không? — Ren chỉ về hướng tụi nó đang đứng

— Devil Moonlight đang ở bên đó? — Ken

— Ê hình như D4 đang chỉ về phía chúng ta đó — Light Bearer ngơ ngạo nhìn về phía của bọn hấn

— Gì chứ? bọn hấn làm gì thấy được chúng ta? — Princess

— Nhưng điều đáng nói là chúng ta đang đứng giữa những chiếc hộp của D4... — Moderator

— O... không lẽ bọn hấn đã giải được rồi sao? — Little Devil

Trong khi đó bọn hấn đang dần tiến đến chỗ những chiếc hộp của mình và mở khóa.

“tách” “tách” “tách” “tách” âm thanh mở những chiếc hộp cũng vang lên. Trước khi ánh đèn trong bar bật sáng.

D4 thắng rồi... họ sẽ thấy được khuôn mặt của thủ lĩnh Devil Moonlight...

Nhưng chuyện lại không như D4 mong muốn

— Đoàng!!! — một tiếng súng cất lên, hướng đến một cô gái trong buổi tiệc. May mắn thay cô gái đó đã né được. Cũng vào thời khắc đó, một chiếc phi tiêu phóng đi, hướng đến kẻ đã bắn phát đạn kia.

— Áaaaaa — tiếng la đau đớn của một người đàn ông vang lên. chiếc phi tiêu cắm ngay vào trán của ông ta. Máu tuôn ra, con đau lan tỏa,... kẻ cả chất độc trong chiếc phi tiêu kia. tất cả mọi thứ diễn ra chỉ trong 2s. khiến cho tất cả những con người trong đó rất kinh ngạc

— Đoàng!!! — Lại một tiếng súng nữa cất lên. Và một lần nữa thật “nhẹ” cho kẻ đã bắn ra phát đạn đó. Mục tiêu của hấn đã biết được sự hiện diện của hấn, không chỉ có thể né được tức khắc mà người đó còn có thể “tặng” lại cho hấn ta một viên đạn khác ngay mắt trái. Tiếng la đau đớn lại một lần nữa vang lên. Trước sự kinh ngạc của mọi người. Nhanh, rất nhanh! đó là những từ ngữ có thể diễn tả thời khắc lúc đó. cứ như chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ bỏ lỡ tất cả.

Người phóng ra chiếc phi tiêu ban đầu chính là Little Devil. Người “tặng” lại viên đạn chính là Princess. Cả hai tiến đến chỗ của Light Bearer người bị đẩy ngã để tránh viên đạn ban đầu. Chỉ duy có Moderator là đến chỗ của hai tên ngu xuẩn kia xem tình hình.

— Thôi rồi... đã bảo là đừng mạnh tay! bọn này chết mất cả rồi... — Moderator lăm băm rồi nói gì đó với người của mình.

Light Bearer chính là người lúc đầu suýt bị bắn trúng, cô đã kịp né nhanh nhưng lại vô tình ngã vào người của anh chàng D4 bên cạnh. “hiện trường” là một nam đang đỡ một nữ ở tư thế đứng không đứng, ngồi không ngồi mà hai cái mặt như muốn dính vào nhau. nên có chút ngượng ngùng.

— cô không sao chứ? — Ren nói xong cảm thấy có gì đó rất quen thuộc. Nhưng sau đó anh chỉ cho rằng đó là hiện tượng Déjà vu* nên không suy nghĩ nhiều (*một ảo giác, cảm thấy quen thuộc đã từng thấy hoặc trải qua trong trí nhớ hay trong mơ.)

— Anh bỏ tôi ra! — Light Bearer cũng thể cảm thấy có gì đó rất quen mà không thể giải thích được

— Chúng tôi thắng rồi.. thực hiện luật chơi đi chứ?- Bìn đứng lên giọng khiêu khích.

— Sẽ thực hiện... nhưng không phải là bây giờ. Chiều mai, 5 giờ 30 tại Red Diamond — Little Devil nhũn mày khó chịu vì đã thua... xem ra bản thân đã xem thường người khác quá nhiều.

— Được thôi, — Bìn nhún vai vui vẻ.

Trò chơi kết thúc, bữa tiệc cũng tàn. Phần về những người thua cuộc kia, đều được tháo mặt nạ và họ là ai Devil Moonlight đều biết. Chỉ duy có D4...

...

Haizzz thật không như mong đợi cho lắm... lúc đầu ý tưởng trào dâng quá trời nhưng đến khi viết ra thì không được như ý... sửa đi sửa lại đâm ra lười... + thêm mấy hôm đi chơi, không lên được. Tổ thành thật xin lỗi mọi người. Chap sau sẽ sớm có để bù lại. Mong mọi người thông cảm. Nhớ Cmt nha mọi người

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chỉ Là Hủy Hẹn Thôi Mà!

Tại một khách sạn

– Thật không thể tin được kế hoạch của chúng ta lại bị hỏng mất một chỗ! – Rina vừa từ phòng tắm ra ngoài, liền sà vào chiếc sofa.

Tụi nó đã chuyển đi (nhanh thật) đến một khách sạn gần trường học. Để chắc chắn sẽ không có việc như lần trước lặp lại.

– Nè, Yuko.. chúng ta cứ ở đây luôn đi, mở miệng nhờ người khác thế này tớ không thoải mái lắm. Và chúng ta đâu thể sống chung một nhà với bọn hấn được.

– Việc này tớ nghĩ kĩ rồi, cho dù có đến nhà bọn hấn ở thì cũng chỉ rước phiền phức cho người khác thôi... Chúng ta có thể ở đây tạm thời, nhưng một thời gian nữa... kẻ muốn tìm đến chúng ta cũng sẽ tìm ra được chỗ này thôi – Yuko nói. Cô cảm thấy mọi việc như muốn dồn cả bọn nó vào đường cùng. – Tớ có thông tin mới về chuyện hôm qua và lúc nãy rồi... Qua đây

– Hai kẻ hôm nay và hôm qua... đều không liên quan đến nhau! Tớ tìm thấy bức thư đe dọa này ở phòng khách lúc tớ dọn đồ... Tớ không ngờ kẻ sai người đến nhà chúng ta đập phá chỉ là mấy đám Fan phiệt gì đó của “bộ tứ hoàng tử thôi”

– Ô, vậy chuyện đó chúng ta cũng đỡ lo lắng hơn rồi – Rina ngáp ngừng rồi nói tiếp – ít ra không phải là người của lão già đó

-Nhưng có điều tớ không hiểu đó là tại sao N.L lại giúp đỡ chúng... cơ bản là các tiểu thư trường đó cũng chẳng thể giàu đến nỗi đưa cho N.L số tiền mà hấn ta cần. Còn chưa tính đến tên thứ hai. Tớ chỉ sợ... hai tên đó có thù riêng với chúng ta – Yuko khó chịu suy nghĩ.

– Nếu vậy, chúng ta chắc chắn phải quen biết hai kẻ đó, đúng chứ? – Rin đưa ra ý kiến

– Đúng vậy, từ bây giờ, chúng ta phải chú ý hơn về những người xung quanh nữa – Yuko

– Thế còn tụi hôm nay – Miyu nhanh chóng đẩy qua chuyện còn lại

– Người bắn Rina là Bullet... – Yuko nói tới đây thì Rin nhanh chóng chen vào

– Bullet... từng làm cho lão ta mà – Rin hốt hoảng (Tác giả: *đưa đầu vào hỏi* “lão ta là ai ạ?”). Tụi nó: Nhiều chuyện, đi chỗ khác chơi!!!. Tác giả: Haizzz tụi nó không nói... cho nên bây giờ tớ chưa có biết... các bạn đọc giả sau này tớ mà biết được sẽ kể.)

– Gì chứ? – Rina và Miyu ngạc nhiên khi xuất hiện tin mới

– Cậu chắc chứ? theo tớ, Bullet đang làm cho Dark... một bang mới nổi gần đây đang nằm trong danh sách nguy hiểm. Đây là bang chủ – Yuko nói rồi ả vào một bức hình có một tên con trai với mái tóc nhuộm đỏ, làn da ngăm mạnh mẽ. Đôi mắt sâu đầy sức hút... nói chung là khá handsome – còn một cô gái là đồng bang chủ với hấn nhưng hôm nay người đó không tham gia.

– Thông tin của tớ là chính xác... Năm ngoái khi chúng ta về Bắc. Chúng ta đã có một cuộc đột nhập vào nhà lão để tìm tài liệu về cổ phần công ty C.I mà lão ta “cướp” được. Lúc đó, trong phòng khách, có 3 kẻ đã ngồi cạnh lão. tớ biết một người là Bullet... người còn lại là người có vết sẹo trên má, tớ không biết là ai... người còn lại thì bị che khuất nên không thấy... nhưng nhìn rất quen và cũng trẻ nữa! – Rin chắc chắn khẳng định (Căn bệnh mất trí nhớ của Rin không thể áp dụng với những người gọi là tay súng đỉnh cao, hay kẻ thù của nhỏ đâu nên việc Rin có thể nhớ lại chuyện này là hiển nhiên.)

– Vậy... không lẽ... Dark là người của lão ta luôn sao? – Rina phân tích – nhưng sao lại tấn công chúng ta? không lẽ ông ta đã biết gì rồi sao?

– Không... có lẽ ông ta chưa biết. Devil Moonlight là ai, ngoài chúng ta, chỉ mỗi anh Quân (vị hiệu trưởng đáng kính đấy ạ), Ryan và... Bri... Brian (cái tên này quen quen nhĩ) biết thôi. Thông tin danh phận của chúng ta chẳng thể nào bị rò rỉ. (Miyu: Trừ phi con nhỏ tác giả nói cho người khác biết* ánh mắt sát thép*. Tác Giả: em đâu biết gì đâu * mặt ngây thơ vô {số} tội* *cầm chiếc dép lên... Phấn mặt dạng*) Nghe nói, tên bang chủ cũng rất ngạo mạn. Chắc vì chúng ta là con gái nên hấn xem thường muốn đánh nhanh, tiêu diệt gọn thôi.

– Cũng có thể... – Rin chợt nhớ ra – Thế còn tên còn tên nhắm vào tớ là Hawk phải không?

– Đúng vậy... xem ra Dark có nhiều nhân tài quá nhỉ?! – Yuko nghiêm nghị cảnh báo.- Vậy còn chuyện này mai... Chúng ta chẳng mang cái mặt nạ giả nào...

– Ấy chết!!! – Rin sức nhớ ra chuyện gì đó – Chiều mai... chẳng phải chúng ta có hẹn với Tăng Bổng, Đầu Vàng, Khí Điện, Đậu Hà Lan (!!!) đi chơi sao?

– Tăng Bổng là Ken đúng chứ?... Đầu vàng chắc là Ren – Yuko nghe xong những cái tên Rin đặt quên bống luôn chủ đề chính mà ngồi phân tích từng cái tên.

– Khí điện chắc là tên Bin rồi... Nhưng sao Ren là Đậu Hà Lan? – Rina muốn phì cười trước những cái tên mà Rin đặt

– Cái miệng cha đó cười lộ hết cả chục cái răng... giống đậu hà lan ý! Nhưng nói chung là làm sao chúng ta ở hai nơi cùng một lúc đây?

Trong khi cả đám vẫn còn suy nghĩ thì Rin đưa ra một ý kiến.

– Hay là...#\$%^&*+=+ ... thế thì mình đâu cũng đâu có thất hứa – Rin đề xuất

– O... hay nha! hôm nay thông minh đột xuất nhỉ? – Yuko tán dương ý kiến kiến

– Bối thế... ngu thường xuyên là vậy- Miyu lại buồn miệng bởi thêm một câu khiến mặt Rin đen sầm lại. Dù cho có ở nhân cách nào thì sở thích chọc quạ bạn thân vẫn không thể thay đổi

– Cậu nói gì đó hả?...

– Tớ... đi ngủ đây – Miyu nói xong chạy nhanh vào phòng nhưng trên gương mặt hầu như không biểu cảm. Rin thì chạy vào sau cầm trên tay một cái gối to... Rina cầm trên tay bịch bánh snack (ở đâu ra vậy?) vừa đi bóc vài chiếc bánh bỏ vào miệng nhai chóp chép... Yuko thì đi theo sau và lắc đầu...

...

Tại nhà của bọn hấn:

– Thật là tức mà... sao chỉ mỗi có tao là không được đi cơ chứ? – Chris đang ôm chiếc gối nằm xem tivi. Tội nhất là anh chàng này đây, phải ở nhà dọn dẹp cho bọn hấn mà không được đi đâu. (giống lọ lem ghê... Chris lọ lem hổ hổ hổ... mà nói vậy thôi, chứ Chris cũng chả làm gì nhiều... cậu không phá là may chứ ở đó mà dọn)

– thế thì mày trả tiền nhà cho tui tao đi – Bin cười đều, tay cầm ly rượu ngồi kế bên. Tuy rằng tiền bọn hấn không thiếu, có thể trả cho cả chục người ở mà vẫn không sao nhưng quan trọng là có Chris-một tên nhiều chuyện phá phách lung tung thì đó sẽ là cái cớ để quản lý cậu. Gia đình Chris giàu thật nhưng có cậu con trai lười biếng như Chris. Đành phải để cậu ra riêng để tự kiếm tiền nuôi sống thể nhưng “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” lười vẫn lười.

– Hehe... ngày mai sẽ có chuyện vui đây – Ren cười đắc ý khi nghĩ đến những khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đằng sau lớp mặt nạ của Devil Moonlight.

– Chuyện gì vậy? – Chris ngây ngô chen đầu vào hỏi. Sau khi được kể lại cận kề cậu nhớ ra một chuyện – Nhưng mà ngày mai tui bây có hẹn bên Yuko, Rina, Yu với Rin mà phải không?

– Ờ ha... nếu như vậy thì làm sao đây? – Bin

– Hủy – Một từ đầy ngắn và xúc tích phát ra từ miệng Ken.

– Hủy cái gì? – Ron, Ren, Bin đồng thanh

– Thì... một trong hai

– Không được!! – Cả Ron, Ren và Bin đều không đồng ý

– Devil Moonlight, chúng ta không thể bỏ thừa cơ hội này... còn bên Rina thì đang có chuyện gì đó – Ren ngập ngừng nhớ đến chuyện lúc sáng Rina muốn nói mà chưa được nói

– Ukm – Những người còn lại thì cảm thấy khó chịu vì lúc sáng 3 người kia không đi học.

– Chứ làm sao có thể ở hai nơi cùng một lúc được? – Bin cũng tán thành đồng ý với Ken.

– Không nhất thiết là hai nơi...#\$%^&*+, – Chris nói xong thì bọn hấn cũng gạt đầu cái “rụp”.

(Cái bọn này... chả biết là sắp làm gì mà ta chẳng nghe ngóng được gì hết... thôi xem tiếp đi sẽ rõ)

...

Một ngày nắng đẹp trời trước một ngôi nhà tại đường XX có 5 mỹ nam đứng trước đó cùng với 2 chiếc xe BMW i8 một trắng, một xanh + 1 chiếc xe moto BMW S1000 (chu choa, chỉ ước ao được thấy nó ngoài đời thôi <3)

– Đây là nhà của Rin, Rina, Yuko, Yu đó hả? – Chris chạy đi chạy lại xung quanh như con nít thấy đồ chơi mới (tác giả tôn trọng sự thật a)

– Cửa khóa rồi.. họ không có ở đây – Ron nói khi nhìn cái ổ khóa bụi tởm chắn trước cửa (có sử dụng biện pháp nói quá a)

– chắc là đi học trước rồi – Ren dứt tay vào túi quần, thông thả chuẩn bị lên xe. thế nhưng trong lòng đang nổi bão.

Lần lượt cả bọn đều lên xe, trong lòng đều có cảm giác bất an

...

Tại World Class 8h45'

– Này, sao vào trễ vậy? sáng đi sớm lắm mà?! – Vừa thấy tụi nó vào lớp, Ren cất tiếng hỏi.

Tối đây thì tụi nó mới nhớ rằng:” mình quên nói với bọn hần chuyện chuyển nhà.”

– À, tụi này mới chuyển nhà rồi – Rina

– Sao vậy? có chuyện gì sao? – Ron

– um... không, chỉ là nếu các cậu biết tụi này là ai qua căn nhà đó thì tụi này cũng không nên ở đó quá lâu – Yuko giải thích, cả đám đều hiểu chỉ 1 người là ngu ngơ

– Là sao? các cậu là các cậu chứ các cậu là ai? – Chris chính là kẻ đó.

– À, chẳng có gì đâu! – Ron nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác – Vậy các cô đang ở đâu?

– Ở khách sạn XX trên đường XX gần đây thôi – Rin.

– Mà này chuyện đi chơi chiều nay... địa điểm tụi này quyết định được không? – Yuko nhớ ra vấn đề cần nói.

– Không được! – Nghe đến thì bọn hần liền phản ứng kể cả Chris

– Sao vậy? – Tụi nó lo lắng nghĩ kế hoạch sẽ không thành

– Muốn dẫn mọi người đến một nơi – Ron cười nhưng trong lòng cũng khá lo.

– Tụi này cũng vậy... – Yuko giọng nhỏ dần

đang khó xử thì...

– Thế thì hai bên hủy hẹn một ngày đi, ai làm việc nấy sau đó rồi bên này muốn dẫn bên kia đi đâu chẳng được? – Nhã Linh ngồi ngoài ý kiến. Nghe xong 16 con mắt nhìn nhau ngẩn ra... đúng rồi, chỉ cần hủy hẹn một ngày thôi mà sao lại không chọn điều này sớm hơn, dù gì thì cũng chỉ là người yêu hợp đồng thôi mà. Chuyện hẹn hò giả đồ cũng đâu có gì quan trọng... Tại sao lại phân vân nhỉ? tại sao lại khó chịu khi phải hủy hẹn chứ? Bản thân cũng không thể giải thích nổi.

– Hủy hẹn?- Ken là người cất tiếng đầu tiên

– ... Ừm – Rin ngập ngừng một lúc rồi gật đầu đồng ý.

~~~~~

Truyện không được nhanh như dự kiến... mọi người thông cảm vì tớ bị sốt mấy bữa nay nên mới như thế

Nhớ Cmt mọi người... ^.^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Gương Mặt Thật

Thế là cả bọn ngằm hằm hèn hò với nhau. Mà cũng chẳng ai nói chuyện gì. Khung cảnh trở nên khó xử.

– Yu, cô... à vậy rốt cuộc các cô muốn dẫn tụi này đi đâu thế? – Bin khó chịu khi cứ im lặng nên bắt chuyện trước.

– Không cần phải biết – Miyu nói rồi quay về hướng khác. Bin cảm thấy cô “người yêu già” của mình hôm nay rất lạ. Bình thường nếu anh mở miệng trước một lời thì cô lại châm chọc anh chực lần nhưng hôm nay đến một câu nói cũng cộc lốc với anh. Để ý kĩ một chút thì mái tóc của Yu hôm nay rất khác, nó màu đen không phải tím. Đôi mắt cũng dường như mất đi sức hút kì lạ ban đầu-ấn tượng đầu tiên khi anh gặp cô. Nó chỉ đơn giản là một màu nâu đậm. Bình thường như bao đôi mắt khác.

– Yu,... hôm nay cô rất lạ! – Bin nói nhỏ nhưng cũng đủ khiến ai đó nghe được

– Lần sau, gọi tôi là Lam Tường... đừng gọi cái tên đó thân thiết như vậy nữa! – Miyu không nhìn mặt Bin, nói đúng hơn là cô không dám...

Lời nói của người con gái trước mặt khiến anh buồn và đau... Tại sao chứ? cô ta có phải đang dùng dao đâm vào tim anh đâu mà sao anh cứ thấy nhói. Chỉ là một lời nói thôi mà... một lời nói rất dối bình thường... Anh cười nhạt, tự khinh cho bản thân mình. Làm gì có chuyện một người có thể thay đổi nhanh như thế... rõ ràng anh và cô đâu là gì của nhau.

– Được rồi, nếu cô không thích thì vậy! – Chẳng thể nói lời nào hơn. Anh cũng quay mặt đi chỗ khác đâu biết rằng cô đang rất buồn và khó xử.

– Tôi... không phải là Yu – Miyu khẽ nói vào tai Bin, câu nói khiến anh bàng hoàng, chưa hiểu được vấn đề. – Anh tin vào nhân cách thứ hai không? Tôi là Miyu, nhân cách thứ hai của Yu. – Giọng cô đều đều và nhỏ...

– Nhân cách... nhân cách thứ ... hai?

Khẽ gật đầu thay cho câu trả lời, Miyu quay sang nhìn Bin.

– Nếu yêu Yu thì đừng nhầm lẫn tôi và cô ấy...

– Tôi không có... – Bin muốn phủ định chuyện tình cảm của mình nhưng Miyu chen ngay vào giữa

– Đừng nói là không có, hôm Yu bị bệnh, lời anh nói Yu không nghe được... nhưng tôi thì có.

– ...nhưng cô ở đây làm gì? còn Yu đâu? – Bin hơi ngượng chặc vẫn nửa tin nửa ngờ.

– Chỉ là tạm thời tôi sẽ đổi chỗ với cô ấy để làm một số việc... khi xong Yu sẽ trở lại.

– Điều gì khiến tôi có thể tin cô?

– Vì đó là sự thật!

Bin có chút không tin điều này nhưng nó là lí giải duy nhất cho sự thay đổi đột ngột của người con gái kia. Anh buộc phải tin để cho bản thân anh có cơ hội để yêu một người khác. Quên đi vết sẹo trong lòng.

Mọi thứ trôi đi nhanh chóng, buổi học kết thúc cùng với một chút không khí ảm đạm.

....

5h30 tại Red Diamond:

Trong không khí ồn ào náo nhiệt của bar, 4 nữ chính bước đi rất tự tin. Và họ đi với tư cách là Devil Moonlight nên buộc phải đeo mặt nạ. Không nổi bật nhưng là trung tâm của sự chú ý. Cả bốn được một nhân viên của bar dẫn đến một căn phòng V.I.P.

– Nè, lỡ đâu mấy người đó làm gì mình rồi sao? – Rin với cái đầu cực kì “đen tối”. Lời với vừa thốt ra khiến tụi nó ghen khoai.

– Trời ạ! Cậu lo gì chứ nhỉ? Cậu là no.1 trong bắn súng lại còn mang viên đạn phân mảnh vừa mới chế tạo gì đó theo. Moderator là người có thể dùng mọi thứ để biến nó làm vũ khí. Little Devil thì mang theo cả tá chiếc phi tiêu nhuộm độc của cậu ấy kia. Còn tớ thì có chiếc roi sắt lợi hại là vũ khí rồi... mỗi đứa lại là dân karate (đai đen không đấy)... – Rina đang nói và chẳng hề có dấu hiệu ngưng lại. Thấy vậy Yuko ho khan nhắc nhở

– Được rồi... Chúng ta vào đây không để đánh nhau hay ám sát... – Yuko nói rồi cầm tay nắm cửa vặn.

Mở ra, bên trong là một căn phòng khá yên tĩnh và sang trọng, 5 anh chàng đeo mặt nạ ngồi trên những chiếc ghế được mạ vàng cực kì đẹp. 1 đang làm việc trên laptop (Ron). 1 nghe nhạc (Ken). còn 3 tên kia... chơi game (ặc)

– Chết mày nè! – Anh chàng mang chiếc mặt nạ màu đen (Bin đó ạ) hai tay cầm chiếc smartphone ấn liên tục.

– Ê, sao mày bắn trúng tao rồi? – Anh chàng mang chiếc mặt nạ bạch kim (Ren đây) nhăn nhó nhìn vào chiếc smartphone.

– hahaha... vậy mà cũng trượt – Người “mới” này mang chiếc mặt nạ màu trắng hình như không có trong buổi tiệc. (Chris lộ lem)

Tụi nó đứng trước cửa mà ngơ ngác

– hình như tụi mình đi lộn phòng rồi thì phải – Yuko cất tiếng lập tức bọn hắn nhận thấy được sự hiện diện của 4 người khác trong phòng.

– Xin thứ lỗi... xin mời các cô – Ren lập tức đứng lên ngay ngắn lịch sự mời chào tụi nó.

khi cả bọn ổn định vị trí, không khí bắt đầu căng thẳng.

– Đây là... – Rina nhìn kẻ thứ 5 trong D4

– trợ lý của D4. – Ron trả lời

– Nhưng tại sao lại ở đây? Rõ ràng chúng tôi nói chỉ những người giải được chiếc hộp thôi mà – Miyu vào thẳng vấn đề

– Thế thì tôi xin phép – Chris thấy vậy liền đứng lên và ra ngoài cánh cửa.

– Được rồi người cũng đã đi... các cô thực hiện lời hứa đi chứ? – Bin nóng vội

– khoan đã... để đảm bảo là không có bất kì chiếc camera nào chụp lại... tôi làm kiểm tra một chút nhé – Rin toan đi thì Ken cản lại. một luồng điện chạy dọc cơ thể cả hai.

– không cần... nơi này là chỗ riêng tư của D4 một cái máy quay hay ghi âm đều bị vô hiệu hóa. – Ken hơi ngập ngừng... thu tay lại.

– Hà? Riêng tư của D4? anh là chủ ở đây? Địa bàn chính của Death là đây sao? – Rina chợt nhớ ra một vấn đề khá quan trọng. Trong một lần, một người đã nói với Rina rằng tên đó là chủ ở đây (Trong chap kí ức và nỗi đau đó mọi người)

– Các cô là người đầu tiên biết đó... – Bọn hắn gật gù... quả thật Death có rất nhiều địa bàn nhưng chính thì chẳng ai biết.

– Ren?!! – Âm thanh duy nhất phát ra từ miệng Rina khiến tất cả mọi người ở đó đều ngạc nhiên. Đôi mắt Rina nhìn Ren như muốn nói gì đó

– Light Bearer cô nói gì vậy? – dù Ren khá ngạc nhiên nhưng cũng phải tỏ ra bình tĩnh

– Cậu là Ren? Hoàng Gia Hùng... D4 các cậu là bộ tứ hoàng tử trường World Class hả? – Rina cũng rất ngạc nhiên vì những gì mình đang suy nghĩ được.

– Hà?- Tụi nó cũng ngạc nhiên. Nhận thấy tình hình không được tốt. tụi nó đứng dậy lùi dần để tránh xa bọn hắn.

– Rốt cuộc các cô là ai? – Bin khó chịu nhanh tay cầm ngay được chiếc mặt nạ của Miyu và kéo xuống. Khuôn mặt xinh đẹp, quen thuộc hiện ra khiến bọn hắn ngơ ngời.

– Hà??

...

Cả bọn ngồi nói chuyện.

– Các cô làm thủ lĩnh Devil Moonlight thế sao không nói với bọn này? – Ren

– Trời ạ, các anh có hỏi đầu mà nói – Rina tỉnh bơ bóc miếng táo trên đĩa bỏ vào miệng. (lại ăn)

– Vậy thì ai là kẻ mà các cô muốn trả thù? – Bin vừa hỏi xong thì một tiếng “xoảng” vang lên. Ly nước (lọc) trên tay Rin rơi xuống. Đôi mắt Yuko thì nhắm nghiền như không muốn nhắc đến chuyện đó. Rina tay cầm miếng táo cũng khựng lại. Riêng Miyu có vẻ bình thản nhất. Đôi mắt không chút cảm xúc chậm rãi nói

– Các cậu biết lão Vương chứ?

Nghe nói đến đây bọn hắn cũng khá sững sốt. Lão Vương gì đó mà tụi nó nói chính là một người rất tài giỏi tuy nhiên lại là một kẻ độc tài tham lam và nguy hiểm. Ông ta có thể làm bất cứ điều gì để đạt được điều mình muốn. Sau những tình nghi về những vụ ám sát có liên quan đến lão nhưng lại không có bằng chứng buộc tội thì ông ta đã có một uy quyền cao lớn trong hắc lẫn bạch đạo. Tuy nhiên ông đã di chuyển vào Bắc trong một thời gian dài. Và ông ta là một người rất quen thuộc với bọn hắn

– Chuyện gì đã xảy ra sao? – Ron ân cần hỏi.

– Rất dài... – Tụi nó cũng không biết phải nói gì nữa.

- hợp tác... trả thù – Ken nói khiến tụi nó ngẩn mặt nhìn
- Không cần phải liên lụy đến các cậu như thế – Rin
- Không phải vì giúp đỡ các cô, bọn tôi mới tham gia mà là vì bọn tôi cũng có một thù cần phải trả – Bin cực kì nghiêm túc nói.
- Vậy là... Ừm... Cái đó tụi này cần phải suy nghĩ lại một chút. Nhưng trước hết... tụi tui muốn hủy bỏ hợp đồng người yêu giả. – Yuko thẳng thắn
- Sao vậy? – Bọn hấn ngạc nhiên
- Đơn giản là từ lúc này tụi tôi đang có một kế hoạch riêng. Nếu cứ tiếp tục hẹn hò sẽ rất phiền và còn cản trở mọi việc nữa. – Rina nói.
- Cũng được thôi... Nhưng tôi rất muốn các cô suy nghĩ về việc hợp tác... các cô sẽ rất cần điều đó. – Ren thận trọng nhắc nhở
- Được thôi... bây giờ xin phép nhưng chúng tôi phải đi! – Tụi nó đứng dậy đeo vào những chiếc mặt nạ và bước đi ra khỏi căn phòng. Để lại bọn hấn với một sự lo lắng.

Vào học rồi trời ạ, lịch học của tớ dường như kín luôn rồi... Chắc truyện up lên sẽ không còn được nhanh như trước nữa... mọi người thông cảm nha.

Nhớ Cmt nha mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Dọn Nhà

Trường World Class: văn phòng hiệu trưởng:

- Vậy là hiện giờ mấy đứa đang ở khách sạn á? Không ổn đâu... Anh nghĩ mấy đứa nên dọn đi! – Vị hiệu trưởng- Phan Anh Quân khá ngạc nhiên.
- Tụi em biết nhưng mà, dọn đến đâu đây? – Rin
- Anh còn một ngôi nhà ở khu XXX nó khu này thuộc quyền quản lí của anh
- Vậy thì tốt quá rồi chuyển ngay hôm nay luôn hả anh? – Rina.
- Cũng được nhưng anh chỉ sợ chỗ đó lâu quá không có người sẽ không được sạch sẽ.
- Không sao, tụi em tự lo cũng được – Miyu
- Còn chuyện của Dark, anh sẽ cho người điều tra.
- Mà anh có biết bang Death không? – Yuko lên tiếng hỏi, mặc dầu có lẽ cô là người biết về death rõ hơn anh.
- ... Có chuyện gì sao? – Quân hơi lảng tránh chủ đề một chút
- Không có gì nhiều đâu... Kevin đang làm cho chỗ đó, em chỉ muốn biết chỗ đó có tốt không thôi – Yuko cười cười khi thấy vẻ kì lạ của Quân. Tại sao Quân không trả lời câu hỏi của cô chứ? Anh chưa bao giờ như vậy. Không lẽ giữa anh và Death có chuyện gì đó sao?- ... anh có giấu em chuyện gì sao?
- Lời nói khiến 3 người còn lại chú ý, ngược nhìn sang Quân chờ đợi câu trả lời.
- Haizz, anh không thể giấu các em rồi... Anh là người của D4. Anh tham gia bang này vì họ cũng cùng chung mối thù với anh.
- Vậy anh biết D4 là những ai mà phải không? – Miyu
- Đúng vậy, nhưng việc này anh không thể tiết lộ

Bỗng đâu, một giọng nói khác vang lên:

– Anh có tiết lộ hay không thì cũng vậy thôi. . . họ biết hết rồi còn đâu – Ron từ ngoài bước vào cùng với bọn hắn. Từ hôm bị tụi nó xông vào đến giờ Quân đã cho thay gấp ổ khóa bằng mật khẩu chỉ mình anh biết được, thế nhưng nó bị vô hiệu hóa trước bọn hắn lần tụi nó luôn (thế thay làm gì cho tốn tiền nhỉ?)

– Biết? – Quân gần hiểu được vấn đề nhưng muốn quay lại chất vấn.

– Hi hi – Tụi nó chỉ cười xòa.

Sau đó, cả bọn ngồi vào nói chuyện với nhau.

– Rốt cuộc chuyện này là sao? – Quân lên tiếng đầu tiên.

– Còn nhớ buổi tiệc em nhờ anh chuẩn bị không? Death là người giải được mật khẩu. Hai bên gặp nhau lại vô tình thấy được gương mặt đối phương và đề nghị hợp tác. Đơn giản thôi! – Rin

– Vậy các cô đồng ý về chuyện đó chưa? – Ren.

– Tạm thời. . . nếu chúng tôi có kế hoạch gì cần đến các cậu sẽ thông báo. . . chỉ có thể như vậy thôi. . . – Yuko

– Vậy cũng được. . . À còn chuyện này nữa, bên tôi đã chủ động tìm thông tin về Dark. Bang chủ là Vương Chí Luân. Người hoa. tên này là con nuôi của lão Vương. Hắn 10 tuổi sống ở trại mồ côi Thiên Từ. Vậy là chúng ta đã có thêm kẻ thù. – Ron nói

– Ủa thế còn người còn lại thì sao? – Miyu

– Người đó, quả thực không có bất kì manh mối nào. – Bin cắn môi khó chịu.

...

Sau một lúc bàn bạc công việc, tụi nó dời về khách sạn để chuyển đồ sang chỗ mới. Bọn hắn đương nhiên cũng phụ lấy một tay.

– Bây giờ phân công nha, trước hết mỗi người chọn một phòng rồi tự dọn dẹp lấy. Còn các cậu thì dọn dẹp phòng khách nha. . . nếu xong thì làm luôn phòng bếp và nếu được làm luôn nhà vệ sinh hen – Rin cười một cái rõ tươi trước chữ “hen” khiến bọn hắn té xỉu.

– Đùa thôi, các cậu tưởng tụi này để các cậu tự làm nhiều thế à? Giúp tụi này dọn phòng khách là okay rồi.

Sau đó cả bọn bắt tay vào việc làm, tiếng cười đùa vang lên không ngớt.

30 phút trôi qua:

“kính koong” tiếng chuông cửa chọt kêu

– cho hỏi cô là Rina phải không? Đây là những thứ Phan Anh Quân nhờ tôi đưa cho cô.

– à. . . được rồi, anh đưa cho tôi. – Rina cầm những cái túi mà người giao hàng đưa. Nhìn sơ qua, cô đủ biết đó là đồ ăn, mà cô đã nhờ anh mua giúp

– Ai thế Rina? – Rin

– À người của anh Quân mang đồ ăn của chúng ta nhờ mua tới

– Được rồi, chúng ta tiếp tục công việc dọn dẹp thôi, trước hết, tớ và Rina sẽ đi chuẩn bị đồ ăn. Mọi người dọn dẹp xong thì chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm nha – Yuko nói rồi cùng Rina mang đồ vào nhà bếp.

– Hay để tôi phụ giúp một tay, tôi cũng giỏi nấu ăn lắm đó – Ren lên tiếng

– Gì chứ? anh mà nấu ăn thì chắc xỉu nữa cả đám vào bệnh viện vì ngộ độc quá – Rina không tin lời anh nói. Cũng phải thôi, công tử nhà giàu như anh có người làm tất cả thì biết gì về chuyện nấu ăn cơ chứ?

– Vậy tôi với cô thì không? mọi người ở đây sẽ làm ban giám khảo. – Ren tức tối

– thức ăn có hạn, lỡ đâu anh nấu hư thì biết phải làm sao? – Rina

– Chưa biết chừng, lỡ cô là người nấu dở thì sao?

– Gì chứ? Được, thi thì thi để xem anh còn khoát loát được không!

– khoan đã. . . nếu thắng thì phải có thưởng chứ? Phải không?! – Ren nói tới đây thì mặt cười gian

- Lúc đó thì tỉnh! – Rina có chút lúng túng và sợ nhìn Ren.
- Vậy được rồi... tôi sẽ để hai người “bình yên” trong căn bếp “ấm cúng”. – Yuko cười cười, đẩy đẩy cả hai vào bếp.
- Này, bộ Ren nấu ăn giỏi lắm à? – Rin thắc mắc vì từ đầu đã thấy anh ta rất tự tin... người khoát loát có thể tự tin đến thế cũng có chút lạ.
- Chút sẽ biết – Ken trả lời rồi cả 3 chàng trai còn lại nhìn nhau mà cười thích thú.

trong căn bếp ấm cúng:

- tôi lấy cái này cái này, cái này,... – Cả hai đang trong giai đoạn...(thế nào ta.. à) phân chia tài sản (nghe như hai đứa nó “li hôn” nhưng mà có chút giống thật)
- Ê tôi cũng cần cái đó nữa đưa đây! – Rina chỉ vào hộp gà sống
- Chứ tôi cũng cần nó mà
- Hai mình chơi trò “người lớn” đi... ai thắng thì lấy! (có ai suy nghĩ đen tối không?)
- trò “người lớn”... là... – Ren mặt xanh mờ to hét cỡ... (ý nghĩ đen tối nên thế đó) Rina thì chẳng biết có hiểu Ren đang nghĩ gì không mà gật gật(tác giả “trong sáng” lắm nha, ai “đen tối” khai thật đi)
- tôi “ra” là anh phải “ra” nhé... không được ra sau, ra sau là tôi sẽ lấy nó luôn đó! (...)
- Cô... cô – Ren lắp bắp ngạc nhiên, đơ người nhìn Rina
- một hai ba! – Trước vẻ mặt ngớ ngẩn hết cỡ của Ren. Chuỗi hành động của nhỏ khiến anh ngỡ ngàng
- Ô... – Ren giờ thì chẳng hiểu mô tê gì cả
- Anh ra sau rồi nhé – Rina đang trong niềm vui phần khởi thì Ren mặt mày đã tối sầm. cái trò “người lớn” mà Rina bảo chính là oản tù xì. (=.=)
- Cô bảo trò này là trò “người lớn” à,heo ngược?
- Đúng rồi... tôi nhớ là trò này dành cho trẻ con, người lớn không được chơi nên mới gọi là trò người lớn mà. Chứ anh nghĩ tôi định chơi trò gì?- Rina vô tư, lấy một cái tô ra rồi đổ số thịt gà vừa mới giành được vào đó. Sau đó, lại quay sang nhìn anh chớp mắt vô (số) tội
- Cô... – Anh bị hớ, mặt đỏ như quả gấc, quay lại số đồ ăn trước mặt, tập trung chuyên môn.

...

30 phút trôi qua. Cùng những tiếng cười, tiếng cãi nhau của cả bọn. Tất cả đã xong xuôi từ A-Z

- Nè, định để vậy mà ăn luôn à? – Yuko nhắc nhở. Cũng phải thôi, từ sáng đến giờ đã phải dọn dẹp mệt thế, đứa nào cũng mở hôi đầy người...
- Yes, madam – tụi nó tuân lệnh cùng nhau về phòng mình mà thay đồ.
- Nè, vậy còn tụi này thì sao? – Bọn hán ngồi đó mà đơ ra.
- Thì về nhà đi! – Miyu
- Về rồi quay lại ăn à? – Bin
- Về luôn – Miyu tiếp tục quăng một câu nói lạnh lùng. Rin huych vai Miyu nói nhắc nhở: “nè đầu gì họ cũng đã giúp tụi mình cả buổi sáng đó thôi... bảo họ về như thế cũng đâu được?”
- Ô... vậy còn những món này thì sao? Tôi và Rina đang thi với nhau mà, chúng ta còn chưa biết ai chiến thắng nữa. – Ren lên tiếng.
- Hay là các cậu gọi người mang đồ đến đi. Nhà này có tới 4 phòng tắm mà. các cậu 2, tụi này 2, – Yuko
- Như vậy được không? – Ron có chút á ngại.
- Không sao, đầu gì thì cũng tiện hơn mà. Và lại cũng đâu thể để các cậu giúp tụi này không công thế chứ. Còn phải xem giữa Rina với Ren ai nấu ngon hơn mà – Rin cười.

...

Đồ người mang đồ cũng đã tới trong khi đó thì tụi nó đã xong hết rồi. chỉ còn đến lượt bọn hấn thôi. Trong khi chờ thì tụi nó bên ngoài dọn đồ ăn ra bàn. Mùi thức ăn lan tỏa khắp nhà. Không khí cứ như là một đại gia đình

– Ấy da... thịt gà nướng – Ron xuống phòng ăn hít một hơi rõ sâu thưởng thức hương thơm thức ăn lan tỏa. Anh mặc một chiếc áo phông trắng cùng với một chiếc quần jean đơn giản. trên tay còn cầm một cái khăn dùng để lau tóc. Mái tóc nâu ướt, rũ xuống vô cùng quyến rũ. vẫn còn vương một vài giọt nước trên cổ và mặt. Ron thật sự là rất rất rất đẹp (Tác giả: *ánh mắt trái tim*; Yuko: e hèm* ánh mắt viên đạn* chị còn sống; Tác giả: em đâu biết gì đâu nà)

– Còn có lẩu thái nữa – lần này là Bin. Chiếc áo màu xanh đơn giản cùng với chiếc quần lửng là sự phối hợp đơn giản mà vô cùng đẹp (Tác giả: người đẹp nên mặc gì cũng đẹp; Yu+Miyu: Chồng chị!!! Tác giả: *phấn mặt dếp*)

– Tao nấu nhiều món tụi bây thích lắm đó – Ren cười cười hài lòng với thành quả.

– Mà mà cũng nghĩ đến anh em nữa à? lúc trước toàn cho ăn ngoài tiệm không thôi – (nói tiệm vậy chứ thiệt ra là ăn toàn nhà hàng) Ken lạnh lùng

– Mọi người xuống cà rồi à... Vào đây ăn luôn nè, đã dọn xong chén đĩa rồi nhá. Chỉ việc ăn nữa thôi – Rin toe toét cái miệng cười.

Bọn hấn ngồi vào bàn (Tác giả: em vào ké với. Cả bọn: hết ghế em ơi... Biến!!)

– Mà này sao lúc đầu lại không rủ Chris đi nữa? cậu ấy cũng là người trong các cậu mà phải không? – Miyu.

– không phải là không muốn rủ, mà là vì không thể. Anh Quân và Chris rất không có thiện cảm với nhau. tình thế bắt buộc lắm mới để họ ở chung. – Bin
– còn chuyện dọn nhà thì ngay từ đầu đã không rủ nên quên luôn.

– À... – tụi nó gật gù rồi trầm ngâm suy nghĩ.

– Này, chiều nay chúng ta đi thám thính Dark không? nghe nói bên đó đang chuẩn bị chuyển hàng, đi phá không? – Rin cười tinh nghịch.

– cũng được đó – Miyu hứng thú.

– không được!- bọn hấn nghe thế thì ngăn cản ngay

– mỗi lần bên đó chuyển hàng luôn được bảo vệ rất cẩn thận... Rất nguy hiểm và lại chúng ta không nên hành động quá sớm bên đó sẽ còn càng đề phòng. – Ron nói

– Không sao đâu. tụi này làm rất cẩn thận mà. chẳng ai biết được là có người đột nhập đâu. chỉ cần hủy hàng thôi là đi ngay chỉ muốn bên Dark lỗ một chút – Yuko nói...

sau đó cả bọn bắt đầu chuẩn bị kế hoạch.

~~~~~

có ai quên tờ rồi không?... buồn quá đi thực sự dạo này up truyện rất rất trễ mong mọi người thông cảm và luôn ủng hộ cho tớ. Nhớ cmt nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cuộc Chiến Ở Khu Nhà Hoang

tối hôm đó tại đường XX, một căn nhà hoang ở ngoại ô. (nói nhà hoang vậy thôi chứ rộng kinh khủng. có điều hơi tối tàn chút)

– ông kí vào đây... – chàng trai trẻ nói

– Thả tôi ra, tôi có làm gì đâu? – một cô gái vừa được hai tên con trai dẫn vào mặt mày lem luốc, dơ bẩn.

– Đại ca, em phát hiện con nhỏ này đi lấp ló xung quanh đây – một tên bên cạnh nói rồi đẩy cô gái xuống đất. từ trong túi cô ta rơi ra vài giấy tiền lẻ

– Tiền, tiền của tôi – cô gái muốn với tay tới số tiền ít ỏi đó nhưng bất lực vì hai tay bị trói.

Hai người kia hơi nhíu mày rồi chàng trai trẻ kia lạnh lùng ra lệnh : tạm thời đem cô ta vào trong và canh chừng cô ta... xong chuyện ta sẽ hỏi sau...

– Ô các anh đưa tôi đi đâu vậy? thả tôi ra... người nhà của tôi đang cần tôi... các người là ai sao lại nhốt tôi? – Cô gái hốt hoảng khi bị kéo đi với những người xa lạ. Đôi mắt tuyệt vọng nhìn chàng trai như muốn xoắn lấy tâm can hắn. Khiến anh ta có một cảm giác rất kì lạ.

Hắn ta nói nhỏ với người vệ sĩ của mình bên cạnh:” tuyệt đối không được làm đau cô ta...” rồi quay lại tiếp tục công việc của mình với người đàn ông kia.

Cô gái kia được đưa vào bên trong khuất sau những kiện hàng lớn. Đôi mắt tuyệt vọng, hoang mang nhưng không khóc. Cô bị trói vào một cái ghế. Một trong hai tên vừa định quay đi thì tên còn lại đã đánh một cú vào gáy của hắn. Khiến tên đó bất tỉnh nhân sự.

– Sao lại trói chặt thế này hả? – Cô gái mới bị bắt chau mày nhăn nhó

– Tên này trói mà, có phải tôi đâu – Anh chàng “vệ sĩ” chỉ vào tên vừa bị đánh ngất đi.

– Còn không giúp tôi cởi trói nữa đồ khùng! – Chiếc miệng xinh xắn thốt ra hai tiếng “đồ khùng” khiến Bin chột buồn. Đó là cái tên mà Yu gọi anh.

– Này, chỉ Yu mới gọi tôi như thế thôi

– À.. ờ Bin – Miyu hơi cúi mặt xuống.

– Công nhận, cuộc chuyển hàng này chắc hẳn rất lớn, có cả bang chủ đi theo thế thì chẳng nên xem thường đâu – Bin chuyển sang chủ đề khác, vừa nhẹ nhàng mở dây trói cho Miyu.

– “ok” Miyu nói gì đo qua thiết bị liên lạc rồi cười tươi vào chiếc camera an ninh gần đó. (thật ra nó đang được Yuko xâm nhập vào và điều khiển nó bên ngoài.

ở đại sảnh

– Tôi cần bên ông chuyển nửa số tiền trước, sau đó tôi sẽ chuyển số hàng còn lại – Chàng trai trẻ nở nụ cười.

– Người bên tôi đang tiến hành việc chuyển tiền, tôi muốn 45 phút sau đó tất cả hàng sẽ có ở trụ sở IM – Người đàn ông nghiêm nghị.

– Mời ông – tiến bước người đàn ông ra ngoài. Rồi quay vào trong – được rồi, chất hàng lên xe, chúng ta sẽ chuyển nó đi vào tối nay. Nếu có bất kì sơ sót nào thì tất cả tội bây hãy coi chừng cái mạng!! – Hắn ta lớn giọng, sau đó, một người trong số thuộc hạ của hắn tiến đến nói gì đó. Rồi hắn bước vào trong. Đến chỗ lúc này Miyu bị dẫn đi

– Hắn ta đang xuống, cô ngồi vào ghế đi – Một chàng trai với giọng nói quen thuộc-Ren- nhắc nhở.

Miyu vội vàng ngồi vào ghế giả vờ như mình đang bị trói. Một bóng người đang tiến dần đến. Một tên con trai với mái tóc nhuộm đỏ, nước da ngăm đen mạnh mẽ, Miyu đương nhiên nhận ra hắn là tên bang chủ của Dark – Vương Chí Luân

– Làm ơn... làm ơn thả tôi ra – Miyu cố gắng diễn cho đúng tình thế. – Ba của tôi, ông ấy đang bị bệnh,... tôi cần phải đem tiền về giúp cho ông ấy, làm ơn... (diễn hay thật)

– Cô coi những thứ này... là tiền à? – Hắn ta cười, trên tay là những tờ tiền lẻ lúc này cô (cố tình) làm rơi. Hắn thả chúng xuống rồi lấy chân dẫm nát chúng. Đôi mắt cô nhìn những số tiền đó mà tuyệt vọng.

– Anh... đang đau khổ sao? – Cô cười thâm trong lòng. Đối với cô để có thể bắt được tâm trạng của một người là quá dễ. Thế nhưng bên ngoài cô chỉ ngây ngốc nhìn anh.

– Cô đang nói gì vậy? – Hắn ngạc nhiên

– Anh đang đau khổ nên khi thấy người khác đau khổ như anh, anh rất vui sướng. Ba tôi nói, những kẻ như vậy... Rất Đáng Thương

– Cô câm miệng cho tôi! – Hắn ta hét lên. – Cô thì biết cái gì? Ông ta chỉ là cha nuôi của tôi... Ông ta xem tôi như một công cụ... như một con rối. Tôi phải đi giết người... giết người mà tôi gọi là “mẹ” bắt tôi phải đánh hôn người tôi không yêu. Vậy mà tại sao tôi vẫn phải làm con cò cho ông ta điều khiển chứ? – Trong phút chốc, tên đó đã nói ra hết những điều mà hắn suy nghĩ cho một cô gái mới gặp. Tại sao? hắn cũng không biết. Đôi mắt đó khiến hắn là chính mình, đôi mắt đó giống như hiểu rõ tâm can của anh. đôi mắt của sự tuyệt vọng và cô đơn.

Cô cười thâm. Phải! cô là như thế! khi con mồi sắp lặn vào bẫy thì chỉ cần đưa tay bóp nát trái tim nó. Cô sẽ có thể kiểm soát tất cả.

– Vì vậy, mà anh trói tôi ở đây? – Cô ngược nhìn hắn. Đôi mắt như oán trách đau thương, xoáy vào tâm can khiến hắn có cảm giác tội lỗi. Hắn im lặng, mặt cuối suy nghĩ những lời cô nói.

Miyu đắc ý, nhìn về hướng của Bin đang làm sắp xong nhiệm vụ của mình.

một góc khác trong căn nhà hoang:

– Đây này – Ken đưa cho Rin một cái điện thoại màu đen, của tên bang chủ mà anh vừa mới lấy được.

– Được rồi, – Rin cầm nó rồi kết nối với chiếc máy tính mini mà Yuko chế. chỉ sau 1’ nó đã được mở khóa. sau đó, cô tải dữ liệu trên điện thoại qua chiếc máy tính của mình và của Yuko. Để Yuko xử lý những phần còn lại. Sau đó cô cùng Ken trốn nhanh ra khỏi đó trước khi đi cũng không quên xử lý một vài tên phiền phức cản đường.

Trong khi đó, bên ngoài:

– Các người lát nữa hãy chuyển số hàng đến địa chỉ này, bên đối phương vừa mới đổi địa chỉ do phát hiện “có m” – Một giọng nói y hệt như của Chí Luân (hắn đang ở chỗ Miyu mà) phát ra từ một tên con trai giống hắc (hồng lè hắc phân thân hắc ta?) – Nhanh lên, nhanh lên, bên đối phương muốn chúng ta gửi càng sớm càng tốt.

– Vâng! – Bọn người của Dark chăm chú nghe theo mà chẳng chút nghỉ ngơi

Tên phân thân của bang chủ Dark cười ” hehe, bọn ngu ngốc, chả biết ai là thật ai là giả nữa... đúng là ngu” một giọng nữ nho nhỏ nói. – của Rina. Nhỏ đã giả dạng Chí Luân. Đó là 1 biệt tài của nhỏ. ” Yuko, bên tớ đã xong” sau đó, Rina đi ra ngoài:

– tất cả người ở đây, còn không mau sang bên kia để phụ chuyển số hàng? – Rina dùng giọng của Chí Luân.

Bọn người kia lập tức nghe theo, tất cả di chuyển sang chỗ những chiếc xe tải đang đậu. Rina mỉm cười, đi khỏi đó một cách nhanh chóng vào thăm lạng.

Tất cả mọi việc đang rất theo kế hoạch thì:

– Đúng vậy, tôi sẽ trói cô ở đây... mãi mãi... – tên Chí Luân cười mang rợ nhìn Miyu. Cô hoảng hốt, bối rối: thuật thôi miên của cô không hiệu quả.

– An...anh

– Cô nghĩ sao? tôi rất đang có hứng thú với cô... ở đây thì có làm tôi vui đi nhá – hắn ta tiến gần đến chỗ cô, tay đang cời những cái nút áo trên chiếc sơ mi của hắn. Cô về ngoài tuy có vẻ hoảng sợ nhưng trong lòng cười thầm: nếu thôi miên không được tôi đành dùng bạo lực thế

nhưng cô chưa kịp ra tay, một bóng người từ đằng sau rất nhanh lao tới cho hắn một gậy ngay cổ... có điều hắn ta đã nhanh chóng né cú đánh đó và xoay người đánh trả... trong khi hai bên đang giao chiến, cô nhanh chóng đứng dậy và đánh cho tên Luân một cái nhưng hắn cũng có thể đỡ được.

– Uầy, cô bé, muốn đánh lên à? – Luân chụp được tay Miyu. Bin thừa cơ hội định cho hắn một cú đá nhưng Chí Luân dùng một chân khác để cản.

– Là đồng bọn à? được hôm nay là ngày tặng của 2 người – Chí Luân chau mày nhận ra tình thế được một chút thì tức giận.

cùng lúc đó, nghe những tiếng đánh bên dưới nên một vài đàn em của Dark chạy ngay xuống.

– Hừ, một mình tôi thì đã có thể xử lý được hắn, tại anh mà bị bại lộ.. phiền quá!! – Miyu cau giận vừa nói vừa hạ gục những tên chặn đường, cản lối

– Cô đừng có ở đó mà nói nhiều. Nếu tôi không giúp thì bây giờ cô chẳng ở đây để mà cãi lý với tôi được đâu. – Bin giận Miyu bao nhiêu thì liền trút lên người của bang Dark mỗi cái đánh của anh như trời giáng, không chết thì cũng chấn thương.

Sau cùng chỉ còn tên Chí Luân đang đứng chờ người ra đó. 20 chục tên 5 phút. Và đó là những con người đã được anh khổ công rèn luyện. Và đương nhiên bây giờ là 2 chọi 1

Chí Luân quả thực không phải tay vừa. những cú đánh phối hợp của Miyu và Bin tuy không ăn ý nhưng cũng đủ gây chấn thương có điều hắn ta đều có thể né được. 2 bên như ngang nhau. 2 chọi 1 Chí Luân thực sự có thể đấu ngang với 2 người?

“Miyu rời khỏi chỗ đó nhanh lên” âm thanh phát ra từ thiết bị liên lạc của khiến Miyu mất tập trung. Ngay lập tức, tên Chí Luân thừa cơ hội đá bụng của Miyu. Trong giây phút đó cô nhắm mắt, cứ tưởng cái đau sẽ xảy đến. Nhưng cảm giác đau không có chỉ có sự ảm áp. mở mắt, một vòng tay đang ôm chặt lấy cô. Nhưng hình như đằng sau vòng tay đó có một lực hết sức mạnh đang dồn dập lấn tới để đẩy ngã và đã thương vòng tay đang cố che chở cô. Hoảng hốt, Bin đang chắn cho cô. và tên Chí Luân kia đang dùng hết lực để đánh Bin.

“rầm” tên Chí Luân ngã gục xuống sau cú đánh bằng ghế của Ren. Anh biết là có chuyện không hay nên đã quay lại kiểm tra, không ngờ là thật. Ren chạy đến đỡ Bin dậy. Cả hai cùng đỡ lấy Bin, vừa lúc đó, một vào người của bang Dark xuất hiện. cô chau mày, lấy ngay trong túi khóa một quả cầu nhỏ rồi đập xuống đất “xoảng” một làn khói đen từ đó lan ra khắp nơi. Cả ba biến mất trong làn khói đen.

...

vừa ra đây... lâu quá rồi ai nhớ tới không... mong mọi người thông cảm nha... truyện tuy đang trễ nhưng tuyệt đối không bao giờ bị ngừng khi chưa full đâu. Đó là đứa con tinh thần của tớ.

mọi người ủng hộ truyện bằng cách like và CMT nha ^.^

Chương 31: Âm Mưu Bí Mật

5h sáng tại căn biệt thự:

– Gì chứ? Tụi bây có khủng hay không mà đem giao nộp hàng cho bọn cảnh sát? – một tên con trai với làn da ngăm đen mái tóc nhuộm đỏ hét lên đầy tức giận vào chiếc điện thoại. Bên cạnh hắn là một người phụ nữ đang cuộn trong chăn.

– ...

– Tao đã nói thế lúc nào? – Chí Luân tức giận vô cùng. Hét vào điện thoại, kì này hắn đã lờ nặng, số hàng tổi qua của hắn đã bị bọn lũ người ngu ngốc của hắn chuyển giao tận tay đến bọn cảnh sát. hàng chưa đến bên đối phương hắn phải đền hợp đồng cả chục tỉ chứ chẳng có ít,... đã thế, tổi qua hắn đã bị đánh bất tỉnh nhân sự trước đàn em, chẳng còn nỗi nhục nào hơn.

...

– sao chúng ta lại quên hôm nay phải đi học vậy nè... khổ quá – Trong khung cảnh tuyệt mĩ của ngôi trường World Class trong một ngày nắng đẹp, có đến 4 con người đang khổ sở để leo qua bức tường cao vợi vợi.=> tụi nó đi trễ. Và lí do chính là hôm qua thức trắng để đi bar.

– để tở qua trước cho – Miyu lên ý kiến rồi leo qua đó một cách nhanh chóng.

– được rồi Rina cậu làm trước đi – Yuko đan hai tay lại làm bệ đỡ cho Rina.

Rina hít một hơi nhắm tịt mắt lại, chân bước lên tay của Yuko đang làm bệ đỡ. tay cầm song sắt, dần nâng người lên rồi tiếp tục với chân còn lại đặt lên thanh ngang trên cùng của cánh cổng. Nhỏ đã qua được một nửa...

– Rina... cậu có số của anh Quân mà phải không? – bây giờ mới có tiếng gọi ở dưới của Rin vang lên.

Nghe tới đây, cả 3 đứa còn lại đứng hình, tự hỏi tại sao lại quá ngu có người quen làm hiệu trưởng của trường mà lại đi leo rào. Rina là người “đáng” nhất, cứ sao lại để leo được một nửa rồi mới nhớ ra chuyện này, để nhỏ phải khổ sở đến thế. Vội mở điện thoại gọi nhanh cho người em họ thân yêu quý mến.

5 phút sau vị hiệu trưởng Anh Quân đã xuống tận cổng trường nhờ bảo vệ mở cổng và kéo cô “chị” yêu quý xuống.

– các em đã có được thông tin rồi phải không? – Quân vừa đi vừa hỏi.

– Để lát nữa đã... mà anh có thấy Ron, Ren, Ken hay Bin đâu không? lúc sáng không thấy họ tới – Yuko.

– họ đang ở trong lớp, các em nói là không muốn họ tới nữa mà... giờ mới không chờ đi học có một ngày mà đã nhớ rồi sao? – Quân cười cười.

– Anh có tin là em quăng anh xuống biển cho cá mập luôn không? – Rina đe dọa.

– Được rồi anh không đùa nữa họ đang ở phòng anh, nghe nói là có thông tin mới, gọi mấy đứa kia xong thì định gọi mấy em nhưng mà Rina đã gọi trước rồi.

Sau đó, cả 5 người cùng hướng thẳng tiến đến phòng hiệu trưởng.

.....

tạm gác những nhân vật chính sang một bên.

– hông rồi sao? – một cô gái với một chiếc điện thoại đang điên tiết lên, trước mặt cô ả là 4 con người rất mực quen thuộc với chúng ta. Nhật Hạ, Tuyết Nhi, Đinh Ngọc và Khánh Uyên. (lâu rồi mới thấy mấy cô này nha, ai nhớ không... không nhớ thì lật lại chap... mấy tở quên luôn rồi... cứ xem lại... ắc sẽ nhớ).

– Anh làm cái gì mà không biết? – Cô gái kia lại tiếp tục la hét om sòm vào điện thoại. – Lần này tổi chẳng thể giúp được anh nữa đâu. – Cô gái cúp máy rồi nhìn thẳng vào 4 kẻ trước mặt.

– Các cô nghe đây, tổi giúp các cô, các cô phải phục tùng tổi. đi làm nhiệm vụ của mình đi!!! – Cô gái đó hét lớn khiến cho 4 người kia hoảng sợ. cái nhiệm vụ đó thật kinh tởm, và người giao ra nhiệm vụ đó lại chính là một cô gái bình thường rất hòa đồng và dễ thương.

– Nh...Nhưng mà...Nh- Nhật Hạ áp úng

– Nếu các cô không làm, tôi buộc phải thuê người làm điều đó tương tự với các cô... chịu không?

– Đừng... đừng... tôi... chúng tôi làm...

– Tốt...

....

– Đây, vụ việc kì này mấy đứa thiệt là liều mạng đấy, tại sao lại không nói cho anh?- Quân khó chịu trước những chuyện cả bọn tụi nó đã làm mà không hề thông báo trước 1 tiếng với anh.

– biết anh như vậy ai mà thêm nói – Rina nhún vai tỏ vẻ bình thường thản nhiên.

– Em...

– Anh cũng đừng lo quá, tụi em vẫn nguyên vẹn trở về đấy thôi. – Rin cười

– mà cũng nhờ chuyện này, ít nhất chúng ta còn biết được người của lão Vương còn có 2 kẻ đang ở gần với chúng ta, rất có thể cũng đang học trường này, và có thể họ đều biết chúng ta là ai. – Yuko nói – Anh Quân, nhờ anh kiểm tra lại gia thế của các học sinh trong trường đặc biệt là những học sinh mới chuyển đến. Ron, nhờ cậu, tìm xem chủ nhân của những số điện thoại này. Ren, Rina bằng mọi cách hãy tìm ra thông tin về tên bang chủ thứ hai và cả địa bàn chính của Dark. Bin và Miyu hai cậu quản lí ở Devil Moonlight và Death lọc lại người để tránh có “chuột”. Rin, cậu cứ tiếp tục thám thính bên công ty C.I, Ken cậu giúp Rin nha. Còn tớ sẽ quét lại số dữ liệu đã thu thập được và giải mã vì rút được cái vào điện thoại của tên Luân – Yuko giao việc cho từng người.

– Đây, còn Chris? có cần tôi thông báo với cậu ta không? – Ren thắc mắc, đúng là Quân và Chris không hợp nhau nhưng đâu phải vì vậy mà chuyện trong bang không thông báo Chris lấy một lời?

– Không cần, Chris... Tớ không tin tưởng cậu ta lắm... – Rina hơi chau mày một chút.

– Đây cậu ta là bạn thân của bọn này đừng có ở đó mà nghi ngờ bậy bạ – Bin phát cáu, anh ghét khi có người nói về bạn thân của anh không đáng tin tưởng, hết Quân rồi tới Yuko. Chris thực sự chưa bao giờ làm ai thất vọng về điều gì.

– đừng có quên, các cậu là người yêu cầu hợp tác. Muốn hợp tác, tụi này cần phải loại bỏ những kẻ đáng nghi ngờ... “Thà giết lầm chứ đừng bỏ sót”... Sao? còn muốn nói gì nữa không? – Miyu nhướn mày.

Bọn hần chỉ im lặng và trong đầu là cả một dấu chấm hỏi to đùng.

...

Giờ ra chơi tại trường World Class: Trong khu căn tin đông đúc có một chuyện đang xảy ra.

– Con nhỏ kia!! mày không có mắt hả? bắn hết áo tao rồi!! – Một cô gái với mái tóc vàng đang hét lên chỉ vì chiếc áo đắt tiền của mình bị dính bẩn

– Mình xin lỗi mình không có cố ý...

– À, lại là mày hả? Nhã Linh? Đồ thứ hai mặt như mày mà vẫn còn ở đây à? – Tóc vàng chợt nhận ra cô gái trước mặt là Nhã Linh thì lại chỉ trích. Vốn là Tóc vàng cũng đâu ưa gì Nhã Linh đơn giản là vì Nhã Linh xinh hơn, nhiều người yêu quý hơn, học cũng tốt hơn nên đâm ra ghét.

– Sao bạn lại nói như vậy? – Nhã Linh chau mày, ngạc nhiên và có chút tức giận.

– Hừ, ai mà biết được đằng sau cái vẻ ngoài này bên trong có gì? – Tóc vàng khoanh tay mĩa mai, hình như cũng quên đi việc cà phê bị đổ vào áo.

– Đây, bạn ăn nói cẩn thận một chút, nhìn lại đi, hơn được người ta chút nào mà ở đó nói? – Một giọng nữ quen thuộc khác từ đâu xuất hiện (giọng này nghe quen quen nhọ)

– Rina – Nhã Linh vui mừng kêu thầm

– Rina? chẳng phải là tụi mặt dày mới chuyển đến sao?

– Thấy chưa... tớ đã bảo cái miệng không chỉ để ĂN để NÓI mà còn để SỬA nữa mà. – Rin đứng ngoài thích thú chỉ chỉ vào tóc vàng.

– Mày mới nói gì đó, nói lại xem! – Tóc vàng tức tối vì bị chửi xéo.

– Không hiểu được cả tiếng người cơ đấy! – Miyu cũng xen vào một câu góp vui.

– Đây, đừng làm những chuyện ngu ngốc nữa... muốn bị người khác nhìn bản thân với con mắt thế nào đây? – Yuko kết một câu rồi kéo cả đám đi. Để lại Tóc vàng một cục tức (chà bá lử)

Đi được một đoạn, tụi nó dừng lại:

– Ấy chết!! Quên mua đồ ăn rồi – Cái bụng đói khiến Rin nhớ ra chuyện đồ ăn.

– Haizz, tớ đã nói rồi mà, đi mua đồ trước rồi vào chỗ đám đông, thế mà không nghe – Rina một tay xoa xoa bụng, hai má phụng phịu trông rất đáng yêu.

– Ô... Minh xin lỗi vì đã làm phiền các cậu. Để cảm ơn vụ hồi nãy... hay là các cậu ăn chung với mình nha... Dù gì thì lúc này mình mua cũng hơi nhiều. – Nhã Linh cười tươi tay nâng cao chiếc hộp đựng đồ ăn.

– Vậy cũng được – vì ngại chuyện đi tới đi lui, còn phải chen vào để mua đồ nên tụi nó đồng ý cái rụp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đề Phòng

Vào lớp học

– lúc này mọi người đi đâu vậy? sao không rủ? – Chris lên tiếng khi thấy cả bọn vào lớp

– Chỉ là lên phòng hiệu trưởng nói về mấy hoạt động sắp tới thôi à... mà nghe nói lễ hội Mùa Thu năm nay là khiêu vũ đó. – Ron nói.

– Hay vậy?!! – Chris sáng mắt, cười vui vẻ như trẻ con được tặng quà. – Phải rồi, nếu vậy các cậu định mời ai đi?

– tụi này không tham gia – Cả bọn tụi nó đồng thanh.

– Ô... các cậu không đi à? – Nhã Linh ngồi kế bên thắc mắc.

– Ở đó chắc cũng chỉ nhảy nhảy múa múa đồ thôi à... chán lắm – Miyu giải thích

– thay vì đi cái đó, đi ăn sướng hơn – Rina cười

– Đọc sách bổ ích hơn – Yuko

– Đi chơi vui hơn – Rin cười toe toét – Và lại đâu có ai mời đi đâu

– thế tôi mời, Rin đi không? – Chris cười

– không được... ta đi với người không được đâu, vào chuồng khi tìm lấy một con và dẫn đi có lẽ hợp với người hơn đó – Rin cười tinh nghịch, câu nói quá “nhiệm màu” khiến nụ cười của Chris tắt khi chưa nở được 2 giây

– Hahaha... quá chuẩn, quá chuẩn – Bọn hần thì lăn ra mà cười, chưa có ai “được” Chris mời đi dự tiệc mà từ chối hướng hồ cách từ chối của Rin quá chi là độc.

– Im đi! – Chris ngượng đỏ mặt gãi đầu, quay sang mắng tụi bạn làm mất hình tượng.

– Vậy là các cậu không đi thật à? – Nhã Linh có vẻ tiếc nuối khi tụi nó không đi – Đi đi mà, dù gì thì đây cũng là lễ hội đầu tiên trường tổ chức từ khi các cậu mới vào mà... tham gia thử cho biết. Với lại tớ có mấy cái váy do chính tay tớ thiết kế xong... các cậu có thể mặc nó khi dự tiệc... nha, nha, nha... – Nhã Linh ra sức lôi kéo tụi nó về đội, ý nhằm tham gia lễ hội.

tụi nó hơi bất ngờ, ấn tượng đầu tiên về một cô bạn chính chắn, hòa đồng, đáng yêu... của Nhã Linh đã được thay bằng một cô bạn vô cùng không nề, bướng bỉnh và nhiều chuyện kinh khủng, ai mà ngờ được Linh có thể nói nhiều đến mức này, nói còn hơn cả Rin.

Còn bên đây thì Chris cũng đang ra sức lôi kéo bọn hần đi dự hội. Chris nói nhiều cũng là cơm bữa nhưng điều quan trọng là Chris sẽ không ngừng chuyện này lại cho đến khi bọn hần đồng ý.

– Được rồi... bọn này đi... được chưa!! – Cả bọn đều ngán ngẫm, khiến hai đứa kia vô cùng sung sướng.

– Yes!!! phải vậy chứ!!! – hai đứa nó vui mừng quên luôn vẫn còn trong tiết học và bà cô đang cầm cục phấn trên bảng nhưng thay vì viết, bà cô “thân yêu quý mến” đã phóng thẳng vào trán hai đứa nó (nội công thâm hậu, cầm 1 cục chì chơi đùa này dợt lại đứa kia... thiệt là hay quá đi mà ~)

– Linh, Thiên (tên hai đứa này hợp ghê, giờ mới đề ý) hai em ra ngoài hành lang đứng chờ tôi – bà cô nghiêm giọng (em xin giới thiệu đây là giáo viên bộ môn lí lớp nó... cô ấy thì hiền hơn BÀ LA SÁT hóa “1 chút” thôi)

Ấy vậy mà hai đứa nó vẫn cười tươi rồi bước ra ngoài... xuống thẳng căn teen đánh chén một châu đồ ăn. (đương nhiên là Chris ca ca nêu ý kiến và khao luôn mà).

.....

Ngày hôm sau, ngày khi cả bọn tụi nó vào lớp:

– AAAAAAAAAA.....- Tiếng la thất thanh khiến cả bọn hoảng hồn. Nhìn thấy Nhã Linh sợ run người ngồi co lại ở góc tường. Tụi nó chạy lại đỡ nhỏ dậy

– Sao vậy Linh?- Yuko chau mày hỏi, khi không cô bạn này tự nhiên sợ hãi đến phát khóc thế này.

Nhã Linh không nói, cũng không dám ngược nhìn lên, ngón tay run run chỉ vào ngăn bàn của nhỏ. Một con chuột bạch chết, trên cổ nó là một sợi ren nhỏ màu vàng nhạt giống như đồ buộc tóc màu vàng mà Nhã Linh hay mang. Cùng một tấm giấy màu đen ghi lời hăm dọa, có dính máu của con chuột.

– Linh à, đó chỉ là lời hăm dọa thôi, chẳng ai dám làm gì bạn đâu. – Rina cười giống như chẳng có chuyện gì xảy ra. (thì đúng mà, đối với tụi nó chuyện này là như cơm bữa)

– Đúng rồi, Linh chẳng làm việc gì sai cả nên đừng có sợ gì nha – Rin an ủi.

– Như...Nhưng tớ... tớ sợ lắm... hix, hix... – Nhã Linh òa khóc to hơn rồi ôm chặt lấy Miyu ngay trước mặt.

Yuko chậm rãi lấy bức thư trong học bàn ra:

– Nhưng mà bức thư này lại nói là : “nói với lũ bạn thân của mày là đừng lằng vằng ở đó nữa không thôi thì đừng trách, mày sẽ là người thế mạng và tiếp theo sẽ là tụi nó. ” lũ bạn thân của cậu là những ai vậy?

– Thì mọi người đấy thôi... – Linh tỉnh bơ nói.

– HẢ??? tụi này?!!! – cả bọn tụi nó thì vô cùng ngạc nhiên nhưng đáp lại câu hỏi chỉ là một cái gật đầu vô cùng bình thường.

– Mà các cậu thường hay đi đâu có người lại cầm lằng vằng vậy? – Linh hỏi.

– Dark gửi thư, chắc chắn đã có nơi tụi mình hay đi qua là chỗ làm ăn hoặc địa bàn của chúng – Yuko nói nhỏ với Ron. (có 2 điều cần giải thích: 1. Yuko biết bức thư do Dark gửi là do có một vết mực đen hình một mũi tên. 2. Yuko phải nói nhỏ là vì ở đó còn có rất nhiều người, không thể lộ thông tin mật)

– ai mà biết... đi nhiều chỗ mà bảo cầm lằng vằng thì biết đường nào mà tránh chứ? Cái thứ viết thư hăm dọa mà *** có não!!! – Rin ngời rủa xả.

– huhuhu thôi rồi ba mẹ ơi con xin lỗi, con gái bất hiếu sắp sửa sớm ra đi... – Linh khóc òa lên (Mít ướt thật). – Phải chi tui giỏi võ như mọi người thì hay quá rồi...

– Ủa vậy cậu không định thuê vệ sĩ á?- Ren thắc mắc.

– Ủầy, có vệ sĩ thì tớ lại bị mất vui... các cậu thử nghĩ xem, chứ lúc nào cũng có người kè kè sát bên soi mói mọi hành động của mình thật là rất khó chịu – Linh nhăn nhó.

– O... Còn người gửi bức thư này, cậu tính như thế nào? Hay là cậu muốn trở thành “đứa con bất hiếu” hả Linh? – Chris.

– Cái này thì... huhuhu... khổ thân tui chưa... – Linh lại òa lên khóc

– Thôi thôi đừng khóc nữa trong thời gian này tạm thời tụi này sẽ không đi đâu cả để xem tình hình thế nào – Yuko nói.

– Hay là cậu dọn qua sống với tụi này luôn đi – Rina búng tay, nói ngay mà chẳng hỏi ý kiến tụi nó.

– Được hả? Cảm ơn cậu nha- Linh mắt sáng rỡ ôm chặt lấy Rina, dường như nhỏ đã quên bống luôn con chuột và bức thư ban nãy.

– Rina, còn tụi này nữa mà... đừng có nói là cậu để người khác vào nhà mà chẳng bàn với ai nhá – Miyu tỏ ra khó chịu nói với Rina như một lời nhắc nhở.

– Cậu sao vậy? Linh chỉ là ở nhờ vì việc này một vài ngày thôi mà, và lại cũng vì tại tụi mình mà Linh bị đe dọa đó thôi, cậu có cần căng thẳng vậy không? – Rina cười cố trấn an sự bất bình của Miyu nhưng dường như nó có vẻ đi theo chiều hướng ngược lại.

– Miyu, không sao đâu, Linh cũng sẽ chỉ ở vài ngày thôi – Rin nói rồi đưa miệng sát tai Miyu nói nhỏ – đủ để điều tra mọi thứ thôi. – sau đó Rin nháy

mắt cười cười. Miyu cũng chẳng nói gì thêm

– Vậy chừng nào cậu định dọn qua? – Yuko hỏi

– Ngay chiều nay được không? – Linh có chút e dè vì nghĩ Miyu không đồng ý cho mình ở nhờ.

– Được mà – Rina lại cười tươi sau đó như đọc được suy nghĩ của Linh Rina lại an ủi – Không sao đâu Linh, cậu cứ dọn qua... Miyu chỉ nói vậy thôi chứ cậu ấy cũng lo cho cậu lắm đó.

– Ừm

.....

– Này cậu mang hết tủ quần áo của cậu đi đó hả? – Ren nhăn nhó khi phải là người mang đồ lên cho Linh.

– Trời... tớ phải ngồi cả tiếng phân vân để số đồ còn lại ở nhà đó... nhiều đây chỉ bằng 1/4 cái tủ nhà tớ thôi... nhiều cái gì mà nhiều... – Linh nói, trên người nào là va li, túi xách... (nhiều đồ thiệt đó, kiếm đâu ra nhiều vali đựng được hay vậy?)

Sau một hồi tranh cãi và đem hết “1/4 cái tủ nhà Linh” lên phòng thì tụi nó cũng đã mệt rũ người.

.....

“Mày đừng nghĩ là tao không dám làm gì nếu mày ở bên cạnh lũ bạn thối nát của mày”. 7h tối, một người nhận được tin nhắn. Trong cái màn đêm đen, ánh sáng từ màn hình điện thoại chiếu lên khuôn mặt của cô gái đó, một vẻ đẹp kì lạ bằng sự sợ hãi lấp đầy tâm trí, đôi mắt trong trẻo, ngây ngốc nhìn vào màn hình một cách tuyệt vọng, đôi môi.....run rẩy....

7h 30

– Linh ơi, cậu mau xuống đây ăn trái cây nè. – Từ phòng khách, giọng nói trong trẻo của Rina vang khắp nhà.

– Mình xuống liền – Linh nhanh chóng chạy xuống phòng phổng vào bàn ăn, bóc ngay một miếng táo bỏ vào miệng.

– Haizzz không ổn rồi, kì này Linh về nhà chúng ta, có thêm một cái “hạ” nữa... có khi nào nhà sập luôn không mọi người – Rin lắc đầu nhìn theo đôi tay thon dài và chiếc miệng xinh xinh của Linh và Rina.

– mọi người yên tâm, tớ sẽ không ở đây lâu đâu, chỉ là tạm thời mình muốn biết những người đó là ai thôi. – Linh cười, sau đó lại im lặng suy nghĩ gì đó mà không chú ý đến lời tụi nó

-....

– Mà này cậu qua đây mà gia đình không nói gì hết à? – Yuko.

– Linh, linh ơi... – Rina hươ hươ tay trước mặt Linh để giúp nhò tập trung.

– Há?

– Cậu sao vậy? Yuko hỏi bộ cậu qua đây mà nhà bạn không ai nói gì hết hả? – Rina bỏ vào miệng một miếng trái cây rồi nói.

– à... cái đó, tại vì nhà tớ, mỗi người đi nơi rồi... nè mẹ tớ đang ở bên Pháp, ba tớ đi công tác tại Hàn, anh tớ đi du học tại Canada, chị tớ đi du lịch ở Iceland còn tớ thì ở Việt Nam – Linh dè ngón tay ra mà đếm

– Ồ, mà cậu đang suy nghĩ gì hay sao mà không để ý gì hết vậy? – Rin.

– Mình chỉ suy nghĩ về những người gửi “món quà” đó cho mình thôi – Linh cười xòa

– Thôi, cậu cũng đừng lo lắng gì nữa, sẽ ổn cả thôi, tụi này sẽ ở cạnh bạn – Yuko an ủi

– Ờ

8h30

Sau khi thay xong bộ đồ ngủ, tụi nó định ngủ chung một phòng.

– Oáp... giờ này mà các cậu chưa ngủ nữa hả? – Linh tay ôm con gấu to bụng, tay che miệng ngáp trông rất đáng yêu

– Trời, giờ này mà...Oáp... ngủ cái gì? – Rin miệng thì nói không buồn ngủ nhưng nhò lại ngáp đến xái quai hàm

– Oáp... hình như hôm nay hơi mệt nên tớ cũng có chút buồn ngủ á – Rina cũng ngáp ngắn ngáp dài

– oáp... thôi, hôm nay ngủ sớm đi – Yuko cũng ngáp theo (Oáp... ta cũng đang ngáp đây... bị lây từ các người đó)(có ai thắc mắc Miyu đang ở đâu thì xin thông báo, cô nàng cũng đã trèo lên giường và ngủ từ lâu)

.....

Tổ dự định chap sau sẽ có trò vui *khuôn mặt gian tà*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bắt Cóc Và Tai Nạn

9h

Căn phòng tối với 5 người con gái đã ngủ say...

” Soạt ” tiếng cửa sổ mở toang

Một bóng người nhảy vào rất nhanh và nhẹ

” ưm” một cô gái trên nệm khẽ trở mình

Hắn ta hoảng hồn nấp vào một góc tối

Mọi thứ trở lại ban đầu, hắn ta di chuyển nhẹ nhàng dần tiến đến chỗ cô gái ban nãy. lấy trong túi áo một bình thủy tinh nhỏ, hắn cúi người đưa chiếc bình cận mũi của cô gái.

” Ừm...” gần đó lại một người nữa trở mình và lần này không như trước: đôi mắt cô ta mở dần cho đến khi thấy được trước mặt là một bóng đen.

Cô khẽ nheo mày, cất tiếng “ai đó?”. Hắn ta như chết đứng trong một 1s nhưng rồi rất nhanh, hắn bế xốc cô gái ị hắn chuốc thuốc mê ban nãy và nhảy ra cửa sổ (tầng trệt thôi nha).

– Aaaaaa..... – Nhận thức được tình hình, cô gái nọ đã la lên, đánh thức tất cả những người còn lại.

– Rina sao vậy? – Yuko hoảng hốt.

– Có... có ai đó.... Linh... – Rina chỉ tay ra cửa sổ nhưng rồi chợt nhận ra cô bạn của mình cũng đã biến mất thì lập tức đứng phắt dậy và chạy theo.

– Chạy theo!! – Rin hiểu vấn đề cũng nhanh chóng đuổi theo, Yuko cũng vậy. Duy chỉ có Miyu là ở lại.

Miyu đến chỗ công tắc và bật đèn. Quả nhiên, cô đã tìm thấy một thứ ở chỗ của Rina và Linh nằm lúc nãy. Tiếp tục cô tiến đến cửa sổ – nơi mà kẻ lạ mặt kia đã trốn thoát...

.....

Lúc bấy giờ, Rina, Yuko và Rin đang rượt theo kẻ lạ mặt đã bắt cóc Linh. Vì là cũng dân thi điền kinh nên tụi nó chạy khá nhanh, tên kia lại “vác” theo người nên phút chốc đã sắp đuổi tới. Tuy nhiên, trong lúc khốn khó, hắn ta đã trèo lên ngay một chiếc xe hơi khác (mở sẵn cửa) đang chạy tới (có vẻ như là đồng bọn)hắn đã thoát được.

Và...

“brum, brum” một chiếc xe hơi đang lao tới:

– Các cậu!!! – Yuko chợt nhận ra tình hình liền đẩy 2 người kia ra, thế nhưng....

– Yuko!!!! – cả 2 hét lên khi đang bị ngã xuống nền đất lạnh lẽo, trông thấy bóng dáng của người bạn đang đứng giữa ánh sáng rực rỡ của chiếc xe hơi đang lao đến, nghe thấy tiếng xe phóng đi thật nhanh...

.....

Tại phòng cấp cứu:

– Bác sĩ, bạn cháu, có sao không ạ? – Ron vừa thấy vị bác sĩ chạy ra đã nhanh chóng hỏi tới tấp. Trong lúc nguy cấp, Rin và Rina đã gọi cho bọn hấn và cả xe cấp cứu đến. Và giờ thì cả bọn ở trước phòng chờ cấp cứu trong 4 tiếng đồng hồ

– Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn chưa biết là có thể tỉnh khi nào. Bệnh nhân bị gãy tay phải tuy nhiên vẫn chữa lành được nhưng vùng đầu bị va chạm, có thể xảy ra hậu chứng về sau. ...

– ý của ông là sao? – Ron dường như không nghe rõ câu nói của vị bác sĩ kia nói đúng hơn là anh đã nghe nhưng anh không tin đó là thật. Ron túm lấy cổ áo của ông bác sĩ mà nhún, đẩy.

– Cậu, cậu bình tĩnh... Làm điều gì đó lúc này thực sự là vô ích, chúng ta chỉ còn có thể hy vọng

câu nói của vị bác sĩ khiến Ron dờ người ra. Bây giờ, cho dù anh có giết chết một người thì Yuko vẫn còn trong đó, sẽ chẳng thay đổi điều gì. Nhưng anh thật sự đau đớn khi nhìn thấy người mình yêu như vậy. Hy vọng? Anh đã làm điều đó với người mẹ thân yêu của mình... nhưng cuối cùng anh vẫn nhận lại là sự mất mát. Ron liệu còn có thể hy vọng rằng người con gái anh yêu sẽ thực sự bình an?

– Ron cậu bình tĩnh đi – bọn hấn đều biết nỗi mất mát trong lòng đã ám ảnh Ron khiến cậu không còn niềm tin. Nhưng chẳng ai cũng biết phải làm sao ngoài những từ an ủi.

– Đúng rồi... Yuko không dễ dàng bị đánh gục vậy đâu – Rina cũng an ủi cậu. Bắt đầu, tụi nó cũng cảm thấy sự quan tâm của bọn hấn là thật lòng.

– Nè, có ai thấy Yu... à Miyu không? – Bin thắc mắc

– Cậu ấy... đúng rồi... – Rin chợt nhớ rồi vội vàng tìm điện thoại gọi cho Miyu

có tiếng chuông đổ nhưng khá lâu sau, mới có người bắt máy:

– Alo, Miyu à... cậu đang ở đâu vậy?

-...

– Yuko.. không ổn rồi... cậu tìm được gì thì đến bệnh viện đường XXX nha

-...

– Hà? chúng ta phải tới đó à? – Rin chau mày khó chịu khiến cả bọn thấy hoang mang.

– ...

– Được rồi, cậu gọi cho Kevin đi, tớ sẽ bảo vài người đến đó – Rin nhìn sang Bin và Ken đứng 1s rồi nói tiếp – Cậu nhớ chờ tụi này... không được hành động trước đâu... biết không?!

– ...

Rin cúp máy rồi ánh mắt nghiêm trọng nhìn về phía cả bọn.

– Bin, Ken, các cậu cùng tới chỗ của Miyu... Còn Rina, Ren và Ron các cậu ở lại trông Yuko nhé... có chuyện rồi.. trên đường đi sẽ giải thích... – rồi, Rin, Bin, Ken cùng chạy ra ngoài lấy xe.

.....

Tới nơi:

– Miyu!- Rin kêu lên khi vừa thấy nhỏ và Kevin.

Miyu tựa lưng vào tường, tay lấy trong túi ra và đưa cho Rin bức thư mà nhỏ tìm thấy tại chỗ của Linh, cùng với 1 chiếc điện thoại

– Điện thoại... của Linh? – Rin chau mày, điện thoại của Linh thì liên quan gì đến việc này, nhưng nhỏ cũng mở máy ra và đó là một tin nhắn được Miyu mở sẵn. “Mày đừng nghĩ là tao không dám làm gì nếu mày ở bên cạnh lũ bạn thối nát của mày”

“Muốn cứu con nhỏ này thì hãy đến địa bàn của khu nhà hoang XX, tụi tao sẽ đợi bọn bây bất kể lúc nào”

– Được rồi tụi mình đến đó để cứu Linh thôi – Rin đọc xong bức thư thì toan bước đi nhưng Yu kéo nhỏ lại.

– Không cần vội, nhỏ đó cũng chẳng thân thiết gì mà phải sốt sắng lên như vậy. Quan trọng là xem nó có liên quan gì đến Dark hay không- Yu giọng điệu thản nhiên như có gì xảy ra, nói đúng hơn là không quan tâm gì đến tính mạng của người khác.

– Cô có bị làm sao không? Một người đang bị bắt cóc đe dọa đến tính mạng mà cô còn ở đó mà nói chuyện thân với tình à? Thậm chí đến cả việc Yuko đang nằm viện cô cũng chẳng hỏi thăm đến 1 lời là sao? Cô không tỏ ra thân thiện được thì diễn đi, cô diễn giỏi lắm mà.- Bin phát cáu với Miyu, cô gái trước mặt anh thực ra là ai chứ? cô ta mang hình dạng của người anh yêu nhưng tính cách lại không giống. Lạnh lùng, vô tâm. . . người con gái anh yêu đâu phải như thế? Cảm thấy tình hình không ổn, cả Kevin và Ren đều đứng trước mặt của Bin phòng đề ngăn cản chuyện gì đó sẽ xảy ra.

– hừ, anh có gì hơn tôi sao? đường đường là một người tàn nhẫn hành hạ giết người không ngần tay mà giờ lại đi nói chuyện đạo đức đó à? Làm ơn đi, tôi cũng đâu phải con nhỏ Yu ngu ngốc suốt quan tâm đùa khác, đừng đem tôi ra so sánh – Miyu nhếch môi rồi quay về phía khác như không quan tâm

– cô – Bin định lao đến vì tức giận nhưng Kevin đã ngăn lại

– Anh bình tĩnh đi, chị Miyu gọi chúng ta đến đây để giải quyết chuyện này thì đó đã là việc tốt nhất rồi. . . Anh đừng đòi hỏi 1 Yu trong khi trước mặt anh là Miyu. . . Hai người họ.. không giống nhau đâu – Lời Kevin nói khiến Bin rất hụt hẫng. . . một cảm giác lạ thường khi nhìn thấy bóng lưng cô độc của Miyu có vẻ gì đó giống Yu và cả Bin. Xua đi tất cả khỏi đầu, Bin cố gắng tập trung vào tình hình hiện tại là giải cứu Linh.

– Được rồi. . . điện thoại của Linh, bức thư này và cả bức thư đe dọa hôm trước.. tôi tin chắc, tất cả đều có liên quan đến nhau và tất cả đều do Dark gửi. – Ken

– Đây, nhưng làm sao tên đó có thể đột nhập vào nhà của tụi này được? rõ ràng tụi này cũng chỉ vừa chuyển nhà được mấy hôm. . . hệ thống an ninh cũng rất cẩn thận, lí nào lại không thể phát hiện ra khi tên bắt cóc vừa lên vào. . . – Rin nói

– Tên đó vào và ra chỉ có thể bằng đường duy nhất, đó là cửa sổ. Và đây là thứ mà hấn ta khiến cho Linh bị chuốc mê – Miyu đưa cho cả bọn một chiếc lọ nhỏ mà cô tìm thấy, cô nói tiếp – Đây là loại thuốc mê dạng hơi, khá nhẹ tác dụng trong 1- 2 tiếng – Miyu nói

Câu nói của Miyu khiến cả bọn đều cùng suy nghĩ: Dark là 1 bang lớn. . . không thể nào lại đi mua một loại thuốc nhẹ như vậy! đặc biệt là trong những vụ bắt cóc như thế này. . . lẽ đâu không kịp thời gian, con tin có thể tỉnh dậy và trốn thoát bất cứ lúc nào.

– Nhưng mà chẳng phải lúc đi ngủ tụi mình đã khóa cửa cẩn thận rồi sao? – Rin thắc mắc

– Trừ phi. . .

.....

Tại khu nhà hoang XX (nơi Linh bị bắt cóc):

– Anh thấy không giờ chỉ việc đợi chúng nó đến đây và xem trò vui thôi – nụ cười ma mị của một cô gái ẩn hiện dưới ánh trăng mập mờ càng khiến cô gái kia trở nên bí ẩn (tối quá tớ không biết là ai cả)

– em làm rất tốt. . . tốt hơn cả tên Chí Luân kia nhiều. . . – một anh chàng ngồi bên cạnh vuốt ve gương mặt của cô ả kia.

– Hi hi, vậy anh có thưởng gì cho em không? – Cô gái nũng nịu

– Đương nhiên là có. . . nhưng em phải hoàn thành vụ này xong thì mới được

– Tường gì. . . anh đợi đấy

.....

Hi hi tới đây thôi. . . nào nào mọi người có thấy tò mò không?

Yuko và Linh có sao không?

Làm sao kẻ bắt cóc có thể vào được nhà bọn nó?

vụ việc điều tra này sẽ đi tới đâu?

Và cặp tình nhân phía trên là ai?

Xem tiếp sẽ rõ ha ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Giải Cứu

1h sáng tại bệnh viện XX :

Trong phòng hồi sức đặc biệt, có một người con trai nắm lấy đôi bàn tay của cô gái trên giường bệnh, lòng thầm mong cô gái khỏe trở lại.

– Ron, mày không sao chứ? – Ren từ bên ngoài tiến vào trên tay là một túi thức ăn.

– Ừ, tao không sao – Ron trả lời nhưng đôi mắt vẫn không rời Yuko cứ như chỉ cần anh lơ là một chút thì cô sẽ biến mất vậy.

Ren thấy vậy không khỏi đau lòng. Anh biết Ron đang lo sợ như thế nào, nhưng anh không thể nào cho cậu lời khuyên được vì anh hiểu được cảm giác đó. Nếu cứ gieo hy vọng thì sau này Ron sẽ càng thất vọng và có thể vĩnh viễn vẫn không thể nhìn thấy được lỗi ra. Và cho dù hiện tại cả hai đều bên nhau, hạnh phúc thì trong tương lai, Ron vẫn sẽ mất Yuko (hi hi, lí do đó sẽ kể sau cho nó hấp dẫn).

Nghĩ đến Ron và Yuko, bất giác Ren nhìn sang Rina. Cô gái đang ngủ ngon trên chiếc ghế gần đó. Ren cười vì cái vẻ trong sáng đáng yêu và ngây thơ của nhỏ. Nhưng len lỏi trong đó là sự lo sợ rằng sẽ có một ngày Ren cũng sẽ mất đi người con gái mà anh hết mực yêu thương này.

Ren đặt túi thức ăn xuống bàn rồi tiến đến chỗ Rina. Nhẹ nhàng cởi chiếc áo khoác của mình rồi đắp lên cho người con gái ấy.

– không biết bên kia giải quyết mọi chuyện thế nào rồi nhỉ? – Ren cho tay vào túi quần.

.....

Khu nhà hoang XX

– bên ngoài có 2 người canh gác- Bin nhìn vào chiếc ống nhòm hướng về khu nhà hoang đang bật sáng phía trước, được xác định là nơi Linh bị bắt cóc

– Tiến hành đi – Yu giọng điệu lạnh lùng ra lệnh bắt đầu kế hoạch.

Rin cùng Kevin bước đến khu nhà hoang một cách ung dung.

– Hai ng. .... – 1 trong hai tên canh gác chưa kịp nói hết câu đã bị Kevin lao vào cho một gậy vào đầu bất tỉnh. Sau khi xử lí một tên xong, Kevin quay sang nhìn tên còn lại đã nằm dưới đất máu chảy lênh láng từ lúc nào.

– Chì nhanh thật... – Kevin tấm tắc khen.

– Cậu cũng vậy thôi – Rin cười rồi đẩy cánh cửa, cả hai bước vào.

Bên trong là những bức tường bám đầy rêu, tối tăm, nồng nặc mùi thuốc lá, rượu, bia,... cùng với hơn 50 tên đang đứng bên trong. Bọn chúng mỗi người đều đứng theo hàng với những gương mặt cực kì nghiêm túc chắc hẳn là đang chờ tụi nó đến.

– 50? Đối với người thấp kém như tụi này mà lại được Dark coi trọng đến thế sao? 50 tên để ngăn cản hai nhóc đến cứu người? thật là vinh hạnh. – Kevin nhìn sơ lượt bọn người kia rồi nhếch môi cười.

– Tên nhóc kia, mày nhiều lời quá rồi đó – Một kẻ trong đám người kia tức giận trước sự vô lễ của Kevin liền lao đến cho Kevin một gậy. Nhưng Kevin bình thân bước qua bên phải và dễ dàng né được đòn gậy. Không những thế, ngay khi tên đó còn chưa kịp rút cây lại chuẩn bị cho đòn gậy thứ hai thì Kevin đã tặng hấn một cú đấm vào bụng khiến hắn ngã lộn quay ra. Tất cả dường như chỉ xảy ra trong tích tắc, tốc độ của Kevin thật đáng kinh ngạc!

– Lên đi, còn chờ gì nữa? – Rin đứng sau nhếch môi thách thức.

– Khoan đã!! – Một nữ nhân bước ra từ cánh cửa. Một cô gái cột tóc cao, đã che hết nửa khuôn mặt để lại đôi mắt màu xanh biếc xinh đẹp. Khẽ liếc nhìn tên thuộc hạ xấu số đã bị Kevin xử lí – Mời hai người đi lối này, chủ nhân của tôi muốn được gặp cả hai.

– Làm sao tôi có thể tin được cô? – Rin nhiu mày, nhìn cô gái kia. Bỗng, sâu trong Rin, cô gái này có gì đó rất quen thuộc nhưng chẳng thể nhớ nổi.

– Vậy thì cô có thể bói tung chỗ này, giết hết tất cả những người này mà chẳng thể biết được người bạn của cô đang ở đâu – chẳng cần biết Rin và Kevin có đồng ý hay không, cô gái kia bước đi vào bên trong – Đi lối này

Đến lúc này thì cả Rin và Kevin đều cảm thấy khó hiểu tuy nhiên vẫn đi theo cô gái. Họ được dẫn đến trước một căn phòng. Cả hai vừa mở cửa ra đã thấy được một điều vô cùng kinh ngạc.

– Miyu, Bin, Ken!!! – Rin hoảng hốt kêu lên khi thấy ba người bạn của mình bị trói lại trên những chiếc ghế. Trong đầu hầu như trống rỗng, kế hoạch của tụi nó đã thất bại rồi sao?

– Ha, thì ra là đồng bọn, các người cũng cừ lắm. 2 đứa tiến công, 3 đứa còn lại vào thăm dò tình hình và đánh từ phía sau... kế hoạch không tồi, tuy nhiên đã bị tôi nắm bắt thế là “bùm” các người đang ở đây- Một người con trai đứng cách đó không xa với nụ cười mỉa mỉ. Hắn ta đứng trong bóng tối hơn nữa lại còn che hết cả nửa khuôn mặt

– Chết tiệt!!! – Ngay sau đó, Kevin chạy ngay đến chỗ của Miyu. Một nỗi khó chịu, lo lắng xâm lấn tinh thần khiến Kevin không còn suy nghĩ gì đến những thứ xung quanh. Cậu không hề nhận ra một nụ cười mà miệng đang dành cho những gì sắp xảy đến với cậu.

– Kevin, cẩn thận!!! – Rin hét lớn khi nhận ra ở phía của Miyu, Bin và Ken là nơi có ánh sáng bị nhấp nháy giống hệt như một tấm kính và cô chắc chắn rằng đó chính là trường lực. Bản thân cô tuy không chắc 3 người kia có phải là thật hay không, nhưng xem ra trước mắt đã có một cái bẫy dành cho cô và Kevin.

Đôi chân Kevin ngừng bước cũng chính là lúc phía bên kia trường lực xuất hiện một con rắn từng từng chút, từng chút trườn đến chỗ của Miyu, Bin và Ken. Kevin kinh hãi nhìn con rắn lớn. Đó là loại rắn Anaconda – một trong số loài đáng sợ nhất thế giới và gần như được xem là chúa tể loài rắn bởi kích thước to lớn, dài đến 15m và nặng 1 tấn.

– Anaconda của ta đến nay đã gần 2 tháng mấy chưa ăn gì rồi thì phải – Tên bí ẩn kia nở nụ cười thích thú.

– Ngươi... mau thả họ ra!!! – Rin gần như chết ngất khi thấy con vật đáng sợ đó, nhưng cô vẫn cố bình tĩnh.

– Sao vậy? trò chơi chưa bắt đầu, ta chưa muốn dừng lại... nào ta nghe nói người của Death mạnh lắm cơ mà. Cho ta thấy lời đồn là thật đi, đừng làm ta thất vọng chứ!!!

– Ngươi là ai?... Ngươi muốn gì? – Rin hét, cô cảm thấy bất lực. Khi trước mắt bạn của cô đang gặp nguy hiểm mà cô chẳng thể phản kháng.

– Ta là ai, ngươi không cần biết... Cái ta muốn chính là cùng các ngươi chơi một trò chơi tử thần

– Trò chơi tử thần?!! – Rin và Kevin khó khăn mà thốt lên 4 chữ.

– Đúng vậy, luật chơi như sau... các ngươi sẽ có 30 phút để thoát ra chỗ đó. Lối ra chính là cánh cửa mà Anaconda của ta đã đi... tất nhiên kẻ sống sót là kẻ chiến thắng... và cô gái này sẽ là phần thưởng cho kẻ chiến thắng – Tên bí ẩn đó vừa nói dứt câu, một cái hộp bằng kính được đưa từ phía trên xuống lơ lửng giữa không trung bên trong là một cô gái đã ngất xỉu-Linh

– Linh!!! – Kevin lẫn Rin đều cất tiếng, nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc ở đó, tên bí ẩn kia còn tuyên bố thêm một câu khiến cả hai không khỏi lo sợ.

– À mà nếu không thoát khỏi đây trong 30 phút, ta e là sẽ không còn đủ oxi cho tất cả các người đâu nhé

– chết tiệt!!!! – Rin như muốn chửi thề, nhưng cô muốn để dành sức, việc đáng lo bây giờ là cô phải cố gắng thoát khỏi đây.- Miyu, Bin, Ken!!!

– Vô ích thôi, họ không nghe được đâu, xem chừng Anaconda của ta sắp được ăn no rồi – tên kia cất tiếng cười man rợ.

– chị Rin, chị thử dùng súng để phá trường lực xem – Kevin càng hoảng hốt khi thấy con rắn đã đi đến khá gần chỗ của những người bạn của cậu.

– Cậu có bị điên không? trường lực có thể dội lại, chúng ta có thể bị trúng đạn đó.... cách duy nhất là dùng máy tính để vô hiệu hóa trường lực, nhưng ở đây thì tìm đâu ra một cái máy tính?!! – Rin dừng một chút rồi nhớ ra điều gì đó – Nhưng khoan đã Kevin, chúng ta cần xác nhận 1 vài thứ trước khi hành động, Kevin nhìn vào mắt của Rin rồi như hiểu ý

Kevin lấy trong túi một chiếc điện thoại màu bạc đó chính là 1 trong 10 chiếc điện thoại do Ron thiết kế ra (ai còn nhớ những chiếc điện thoại vi diệu do Ron sáng chế ra không? tớ đã nói ở chap 20: suy nghĩ á) Cả hai đôi mắt lại nhìn về phía bên kia bức tường, con rắn đang tìm cách để đến chỗ của con mồi.

– Ta đã lấy đi một vài thứ thân thuộc của bọn chúng – tên bí ẩn kia lại lên tiếng trên tay hắn là 2 chiếc điện thoại hệt như của Kevin.

– Hừ – một nụ cười xuất hiện trên gương mặt tất cả những người ở đó kể cả những người đang bị xem là ”bất tỉnh”.

1s

2s

3s

.... bíp bíp....

– Xem ra chúng ta phải hạ màn thôi, bang chủ bang Dark đã đi quá xa rồi – giọng nói thốt ra từ miệng Miyu, lạnh lẽo đến đáng sợ. Cô gái nhỏ tưởng như đang bị trói nào ngờ lại ngồi khoanh tay, vắt chân vô cùng thư thả. Gương mặt lại không một chút cảm xúc lo lắng sợ hãi, thay vào đó là nụ cười ngạo nghễ.

“Bíp bíp bíp bíp...”

– Cái quái gì đang xảy ra vậy??? – tên kia vẫn còn bất ngờ với những tiếng bíp bíp phát ra từ 2 chiếc điện thoại trên tay lại còn thêm việc Miyu đã tỉnh lại cùng với Bin và Ken

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tai Họa Nổi Tiếp

Xin lỗi mọi người nha... thật tình là chap đã xong lâu rồi nhưng chẳng hiểu tại sao ngày hôm sau tờ lên đã bị mất tất cả đành phải đánh máy lại từ đầu... xin lỗi mọi người nhiều lắm... xin đừng bỏ rơi truyện nha... thực sự mình không bao giờ có ý bỏ truyện đâu nha nên mọi người đừng lo

***

– Rin!! bắn đi – Ken cất tiếng. Ngay lập tức, con trăn Anaconda đã nằm “rập” xuống, máu văng ra tứ tung.

– S... sao... sao lại có thể? – Tên kia bấy giờ rất kinh ngạc: Tại sao bức từ trường không thể ngăn viên đạn đó?

– Người vẫn chưa biết gì à? Bức từ trường đó đã bị bọn ta phá hủy rồi – Bin cười trong khi trên tay đang cầm một máy tính nhỏ mà lúc đầu đã được giấu trong lớp túi quần được thiết kế đặc biệt của anh. Nên về cơ bản, tên kia vốn không thể tìm thấy chiếc máy tính trên người họ.

– Người... – Tên kia kinh ngạc, khi biết kế hoạch của mình đã thất bại. Hẳn chắc rằng nếu lần này hắn không giết được 1 người trong tụi nó, e rằng hắn sẽ không được yên ổn.

”bíp, bip, bip” âm thanh đầu đó từ chiếc điện thoại vẫn còn vang lên. Tên kia định quăng nó đi xa vì khó chịu nhưng chiếc điện thoại đó lại dính chặt vào tay hắn.

– À ta quên nói, điện thoại ta nếu không đúng dấu vân tay đã được cài sẵn trước thì ta xin nhắc nhở người một điều: nó không chỉ dùng để kêu “bíp, bip” không đâu... Người còn khoảng 3 phút nữa đây – Bin cười.

Tên kia như đang điên lên, cố gắng gỡ chiếc điện thoại ra khỏi tay mình, nhưng vô ích.

– Các người... Dù gì thì các người cũng sẽ chết... Chúng ta sẽ được chết cùng nhau thôi mà – Hắn ta bỗng nhiên cười điên loạn như một con thú hoang bị dồn vào đường cùng, hắn bắt đầu tiến đến bàn điều khiển.

Ngay tại lúc đó, Rin đã bắn thêm một viên đạn xuyên qua bụng của hắn ta. Nhưng hắn đã cố níu lấy sự sống của mình chỉ để nhấn một cái nút trước khi thần chết mang linh hồn của hắn ra khỏi cơ thể. Nhưng lúc bấy giờ chẳng ai để ý đến việc đó cả.

– Nè, có ai thấy có gì đó rất kì lạ không? – Rin lên tiếng, ngay khi vừa chạy đến chỗ của 3 người kia.

– Có một chút... chỉ thắc mắc là tại sao mấy kẻ đó dẫn chúng ta đến đây chỉ để chơi cái trò này thôi sao? – Kevin

– À mà... cái vụ chiếc điện thoại đó nổ là thật à? – Miyu thắc mắc vì nếu chiếc điện thoại có nổ thì cả Bin, Ken và Kevin chắc chẳng đứng đây để “tám” chuyện.

– hahaha... bộ cô nghĩ là nó nổ thật à? – không ngoài dự tính của Miyu cả 3 người kia cười phá lên.

– Quả thật... Nếu tên đó không chết vì bị Rin bắn chắc cũng chết vì tức – Bin cười đến đau bụng.

– Các cậu... – Rin bấy giờ lại lên tiếng, nhưng lần này nhỏ bỗng dừng lại có biểu hiện rất lạ, một tay đặt lên ngực, miệng khẽ mở để hít thở đều, cả người có vẻ mệt mỏi, xanh xao.

– Rin!!! cậu sao vậy? – Miyu hét hoảng đỡ lấy người của Rin. Cả bọn bắt đầu trở nên nghiêm túc lại.

– hình như ở đây ngày càng khó chịu... – Kevin cảm thấy không khí chung quanh ngày càng kì lạ.

–... giống như bị thiếu oxy... Rin! Tớ xin lỗi. Tớ quên mất – Miyu chợt nhớ ra gì đó rồi cố gắng đỡ Rin dậy. – Chúng ta phải ra khỏi đây thôi.

– Để tôi – chỉ nói đúng 2 chữ sau đó Ken nhẹ nhàng bế Rin trên tay.

– Nè... chúng ta vẫn còn Linh, tôi và Miyu sẽ ở đây để cứu cô ta. Hai người mau đưa Rin ra khỏi đây đi! – Bin nói xong thì cả đám như ngầm đồng ý và tiến hành theo.

Cả Miyu và Bin nhanh chóng tiến đến chỗ xác của tên kia, (nói đúng hơn là tới bàn điều khiển)

– Làm thế để hạ cái hộp xuống? – Miyu nhìn vào những cái nút trên đó mà cảm thấy chóng mặt. ... những thứ này với cô mà nói thì cô bó tay.

– thế này! – Bin cười. Sau khi nhìn cái bàn điều khiển, cậu nhún nhún vai thứ, ngay lúc đó chiếc hộp kia từ từ hạ xuống như có phép màu.

Miyu không nói gì chỉ chạy đến chỗ của Linh, cởi dây trói. Sau đó thì đỡ Linh lên lưng của Bin để cậu cõng.

– Này hình như ở đây ngày càng ngột ngạt hơn rồi. ... mau rời khỏi đây thôi – Bin cảm thấy khó chịu, anh dùng cả miệng để thở.

Cả hai liền chạy ra khỏi chỗ đó và gặp mặt Ken và Kevin vẫn còn đang cố mở cánh cửa để thoát ra ngoài.

– Mở không được – Ken thở dốc. Trong đầu anh lúc này đã rối tung, và chỉ đủ để nghĩ rằng “nếu không mở được cánh cửa này thì Rin sẽ gặp nguy mất”. (không mở thì anh cũng chết mà...)

– Tránh ra – Miyu lạnh lùng, lấy một lọ thủy tinh nhỏ từ trong ngăn túi. Mở ra và tạt lên bức tường sắt. Chỉ một lọ nhỏ thôi, chất axit trong đó đã ăn mòn hết cả một khoảng lớn của bức tường.

– Wow!! – Bin khá ngạc nhiên – Cô kiếm đâu ra loại axit đó vậy?

– Chị ấy tự chế đó ạ... em đã nói là chị ấy còn giỏi hơn cả anh nữa mà không tin – Kevin nói đầy tự hào.

Bin ném cho Kevin một cái nhìn viên đạn, rồi nhanh chóng đi qua chỗ đó. Một nụ cười vô cùng gian tà đã xuất hiện chính khoảnh khắc bấy giờ.

– Bốp! ây da, con gì cắn vậy trời!! – Bin lấy tay xoa xoa chỗ vừa mới bị cắn.

– Ở đây làm gì mà có muỗi chứ... anh lộn xộn quá – Kevin

– Gì chứ, hôm nay nhóc muốn lên mặt với anh đây à? – Bin tức giận, từ khi nào mà Kevin lại có thái độ như vậy với anh chứ?

– Không, em chỉ nói đúng thôi mà – Kevin vẫn bình thản như không có gì xảy ra

– Hai người mau thôi đi – Miyu lên tiếng nhắc nhở trước khi cuộc chiến giữa hai người bắt đầu. – Rin, cậu tỉnh rồi!! – Miyu nở nụ cười nhẹ nhõm khi thấy Rin dần dần mở mắt trên tay của Ken.

– Yu hả? – Rin cất tiếng khi thấy Miyu

– Rin à... Minh là Miyu – Miyu khẽ cười buồn nhưng rồi trở lại về về lạnh lùng như trước.

Rin chẳng nói gì khẽ cúi mặt xuống, tựa đầu vào cái gì đó vừa êm êm vừa ấm áp.

– Cô ổn rồi chứ? – giọng nói rất đỗi quen thuộc vang lên khiến Rin ngược nhìn lên, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn chằm chằm vào chủ nhân của thứ “êm êm và ấm áp ” kia.

– Ken?! – miệng nhỏ xinh thót lên đầy vẻ bất ngờ.

– Ổn rồi thì tự đi được rồi chứ? – giọng Ken vẫn đều đều

Rin khẽ gật đầu nhẹ. Nhỏ cảm thấy xấu hổ không phải vì được Ken bế mà là vì trong đầu nhỏ bỗng xuất hiện một suy nghĩ: “Giá như mình được cậu ấy bế thêm một lúc nữa”.

– Linh cũng tỉnh rồi nè – Kevin chợt nhìn thấy đôi mắt của Linh dần mở.

– Nè, cô tỉnh rồi phải không? Xuống được chưa vậy tôi mệt lắm rồi đó- Bin nghe tin Linh tỉnh dậy thì mừng vì sắp phải cõng nhỏ.

– Xin lỗi... – Linh nghe thấy thì nhanh chóng trèo xuống nhưng đứng hơi loạng choạng. – Cảm ơn mọi người đã đến cứu tớ...

– Qua những chuyện này đi, chúng ta đến bệnh viện thôi – Kevin hối thúc cả bọn.

.....

Tại phòng bệnh của Yuko:

– Nè Ron, này giờ Yuko đã tỉnh chưa? – Rin bước vào hỏi khẽ khi thấy Ron vẫn còn ngồi bên giường bệnh

Anh khẽ lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn về phía Yuko.

Cả đám tụi nó đều im lặng. Chỉ có một người là bắt đầu rơi nước mắt.

- Xin lỗi... tất cả... hix... tất cả là tại tớ – Linh khóc nức lên.
- Nè không sao đâu mà... lỗi đâu phải do bạn nín đi – Rina đứng dậy an ủi Linh.
- Hix... hix – con nắc của Linh vẫn cứ tiếp tục
- Cô có im đi không? Yuko của tụi này vẫn ồn!! Cô khóc như thế là có ý gì?! – Miyu tức giận quát lên.
- tớ... tớ không có hix ý đó...
- Cô... – Miyu tức giận định lao vào cho Linh một cái tát nhưng Bin đã kịp can ngăn. – Anh mau buông tay tôi ra!!
- Bây giờ cô đánh cô ta có ích gì không? Suy nghĩ đi... – Bin nói rồi bỏ tay Miyu ra.

Lời nói đó như đánh thức được Miyu, nhỏ không còn nhìn về phía Linh nữa mà khẽ cúi đầu xuống. Ngay khoảnh khắc đó, Bin đã kéo Miyu vào lòng và ôm nhỏ thật chặt. Nhỏ không kháng cự chỉ đứng yên cảm nhận sự ấm áp mà lâu rồi nhỏ đã không có được.

Nhưng một lúc sau, Miyu cảm thấy sức nặng của anh dần đè lên người nhỏ.

- Bin, Bin- 2 tiếng gọi nhưng anh không trả lời. Lần này Ren, Ken, Kevin bước đến chỗ của Miyu để đỡ Bin.
- Bin Bin... Mày sao vậy? – Tụi nó lại càng lo lắng hơn...

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sự Thật Về Nhân Cách Thứ Hai Của Yu

- Bác sĩ ơi bạn tôi sao rồi? – Ren.
- Xét nghiệm cho thấy bệnh nhân bị nhiễm nọc độc của rắn... .
- Rắn? – Cả bọn đều rất thắc mắc, tụi nó có đi vô rừng rú gì đâu mà bị rắn cắn chứ.
- Nhưng chúng tôi không tìm được vết cắn trên cơ thể bệnh nhân. – Vị bác sĩ nói tiếp
- Đầu nhất thiết phải là bị rắn cắn mới truyền được chất độc vào cơ thể. – Miyu lên tiếng. – Kevin cậu còn nhớ lúc mà Bin bị con gì đó cắn không? tôi chắc đó chính là thứ đã truyền chất độc vào cơ thể Bin.
- Vậy thì tình trạng của cậu ấy giờ thế nào rồi? – Rina
- Bệnh nhân đang được lọc máu liên tục... nhưng người thân nên chuẩn bị tinh thần chúng tôi chưa thể nói trước được gì cả- Vị bác sĩ nói xong rồi lại bỏ đi.

Tụi nó đứng đó mà thần thờ. Tại sao mọi chuyện lại như vậy? từng người thân của họ ngày một ra đi. Tụi nó cũng chỉ là những con người đang trưởng thành ở cái tuổi 17. Muốn được sống vui vẻ như những người cùng trang lứa... được đi học, đi chơi, mà không vướng bận gì đến những chuyện này... tưởng chừng như rất dễ nhưng tụi nó vẫn phải đứng ở đó đối mặt với những gì đang xảy ra.

.....

Tại vườn hoa của bệnh viện có một cô gái ngồi trên ghế đá. Cô ngồi đó và nhìn xa xăm lên bầu trời trong xanh – Miyu

“Xét nghiệm cho thấy bệnh nhân bị nhiễm nọc độc của rắn... người thân nên chuẩn bị tinh thần chúng tôi chưa thể nói trước được gì cả...”

- Yu à... tớ xin lỗi... – Một giọt nước mắt rơi xuống, hệt như một viên pha lê.
- tớ không sao – Cô gái ngồi bên cạnh Miyu, cô ta hệt như Miyu nhưng mái tóc của cô có chút màu tím

– Nhưng Bin... – Miyu quay sang cô gái đó.

– Cậu... yêu Bin? – cô gái đó lại tiếp tục nói nhưng đôi mắt lại không nhìn thẳng vào Miyu.

Miyu chỉ im lặng nói đúng hơn là cô không có gì để nói vì đó là sự thật.

– Cậu nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?

– Nhớ, đó là lần đầu tớ sử dụng cơ thể của cậu giết... ba của cậu – Miyu trả lời, gương mặt cô ngày càng xuống giống như là cảm thấy hối hận

– Vì ông đã làm điều có lỗi với tớ và cậu đã bảo vệ tớ... thế cậu còn nhớ lần đầu tiên tớ bị bắt cóc không? Cũng chính cậu đã cứu tớ... Hay lần Brian...
– Yu nói tới đây thì nhắm mắt lại như muốn xua đi những kí ức không đáng nhớ – tất cả những lần đó cậu đều đã giúp tớ và giờ đây, cậu ở đây để giúp tớ vượt qua nỗi đau này... Cậu đã hứng chịu nỗi đau giúp tớ và việc cậu yêu Bin không có gì là sai trái cả, cậu xứng đáng có được tình cảm đó. – Yu quay sang nhìn Miyu, đôi mắt cô xoáy sâu vào đó là một niềm tin, sự ân cần và thấu hiểu.

.....

– Miyu đâu rồi? – Ren ngồi bên giường bệnh của Bin

– chắc là đi đâu đó khuấy khỏa chút thôi. – Rina trả lời

– Đây chuyện của Miyu là sao vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả – Ren lại tiếp tục thắc mắc.-Sao lại có chuyện Miyu là nhân cách thứ 2 của Yu được chứ?

– Không phải, ngay từ đầu... chỉ có Yu thôi. Là do tự cậu ấy tự nói với chính mình là có nhân cách thứ hai... – Rina nói

– Sao lại phải như vậy? – bọn hắn

– Năm 7 tuổi cậu ấy đã ra tay giết ba nuôi của mình khi bị ông ta... – Rina nói đến đây thì bị nghẹn ứ cả họng. Âm thanh lắng đọng như cũng đang muốn lắng nghe về câu chuyện

– 1 năm sau, khi nhận được ba mẹ ruột, vừa tìm được hạnh phúc thì đã bị đập tắt. Chị ấy bị bắt cóc, tra tấn một lần nữa chị đã giết chính kẻ bắt cóc mình... Sau dẫn những chuyện như vậy xảy ra, chính đã Yu đã tự thuyết phục bản thân rằng có nhân cách thứ 2 và người đó đã điều khiển chị... Mục đích là để bản thân không bị ám ảnh. – Kevin đã kể phần tiếp theo thay cho Rina – Vì vậy mỗi khi biết bản thân sắp làm chuyện gì đó như giết người chị ấy lại thay đổi thành Miyu.

– Yu diễn rất giỏi... giỏi đến mức có thể tự lừa bản thân... khi là Miyu thì cậu ấy là một người lạnh lùng, tàn nhẫn, không biết cách kiểm soát bản thân. Không ai có thể biết cậu ấy muốn gì. Khi là Yu, cậu ấy là là một cô gái nghịch ngợm, lạnh lợi – Rin lau đi những giọt nước mắt.

– Vậy tại sao không cho Yu biết?- Ken nói – Chẳng phải là ngay từ đầu chỉ có một người sao? Sao lại không nói rõ?

– Nếu nói ngay từ đầu chỉ là 1 người thì bọn này sợ Yu bị ám ảnh bởi những cảnh giết người mà trước đây cậu ấy đã gây ra – Rin trả lời cho câu hỏi của Ken, sau đó nhỏ cuối mặt xuống – và lại cũng đã có người nói ra rồi... nhưng cậu ấy lại chối bỏ tất cả đấy thôi! – âm thanh thật nhỏ thốt ra từ miệng của Rin như đã hòa quyện vào giọt nước mắt trong suốt.

Tất cả đều im lặng nhường chỗ cho những nghĩ suy. Tương lai khiến họ lo lắng, quá khứ khiến họ đau buồn. Hiện tại thì quá khó khăn và bế tắc. Bản thân họ cũng chẳng biết phải làm gì. Tất cả chuyện này rồi sẽ đi đến đâu?

Vài ngày sau tụi nó thay nhau trực bên giường bệnh, đặc biệt là Ron và Miyu, cả 2 dường như không bao giờ rời khỏi bệnh viện. Những người còn lại thì vẫn tiếp tục điều tra về những chuyện gần đây.

.....

Trong một căn phòng rộng lớn:

– Mọi người đã đến rồi!! – Một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc vàng cắt tiếng, ngồi trên chiếc sofa dài, bên cạnh là một người đàn ông.

Trong căn phòng lúc này có tới 8 (4 nam, 4 nữ) con người thành đạt ngồi với nhau. Trước mặt họ là một màn hình chiếu lớn với 7 gương mặt được hiển thị (4 nam, 3 nữ). Những gương mặt với vài nét tương chừng rất quen thuộc.... họ là...

– Tình hình của tụi nó sao rồi? – Người phụ nữ với đôi mắt to nâu, đôi chân mày khẽ chau lại đầy vẻ lo lắng.

– chúng tôi... vẫn chưa có thông tin gì mới cả – Trên màn hình một người đàn ông với đôi mắt xanh nghiêm nghị cắt tiếng nói. Nhưng sâu trong đôi mắt đó vẫn có chút gì đó mang vẻ lo lắng, mệt mỏi.

– có vẻ như bọn nhỏ đang có kế hoạch gì đó – Người phụ nữ bên cạnh ông ta khẽ tiếp.

– Chỉ vậy thôi sao? bên mọi người không tìm được thêm thông tin gì nữa à? – người đàn ông ngồi trên sofa cùng với một người phụ nữ ngoại quốc cắt tiếng, giọng điệu sőt sắn có chút tức giận.

– xin lỗi Lâm, người của lão già đó đang đề ý đến tình hình của bên đây. Nếu phát hiện ra gì đó sẽ rất nguy hiểm cho tụi nhóc. – Trên màn hình một người đàn ông ngoại quốc nhưng lại có giọng rất chuẩn Việt. Bên cạnh ông là một người phụ nữ xinh đẹp. – Thế còn bên mọi người?

– Ổn hết cả rồi. Cổ phần của công ty đã được tụi này quản lý nắm gần 67% ông ta chẳng có đường thắng. Hơn nữa dự án mới cũng đã thành công. Ông ta hiện nay không dám làm gì cả đâu. – Người phụ nữ tóc vàng ban đầu nở nụ cười đắc ý. – Chỉ là không ngờ chúng ta cả đám người như thế này phối hợp lại cũng chẳng bằng lão già thủ đoạn đó. Hơn nữa lại để bọn nhỏ rơi vào tình trạng khó khăn. – Nói tới đây thì nụ cười đắc ý ban đầu của người phụ nữ ấy tắt hẳn chỉ còn đôi mắt nghiêm nghị.

– Chúng ta không phải chỉ đấu với ông ta... em quên rồi à? tất cả sự việc hiện giờ xảy ra là do bị 2 người đó phản bội. Nếu không phải là bạn lâu năm chúng ta đâu hết lần này tới lần khác cho họ cơ hội – Người đàn ông ngồi kế bên an ủi cô ta.

– Khi quân bài chủ chốt về sẽ dẫn tụi nhỏ về đây, lúc đó chúng ta sẽ lật đổ được ông ta – Người đàn ông này giờ ngồi im lặng bên màn hình lớn giờ đã cất tiếng, ánh mắt ông ta sâu, sắc, lạnh và đầy vẻ cô đơn.

(có ai đoán được họ là ai không??)

.....

Tất cả bọn nó đều có mặt tại trước phòng bệnh ngay khi vừa nhận được tin khẩn của bác sĩ. Có cả Chris, Quân, Linh.

– Có chuyện gì xảy ra vậy? – Chris cất tiếng hỏi khi thấy gương mặt ai cũng buồn rầu.

– chẳng phải hôm qua, tình trạng tụi nó đã khá hơn rồi sao? – Quân ngay khi biết tin anh đã định chạy đến đây nhưng vì gặp một số chuyện nên giờ mới xuất hiện. (Chris cũng không ngoại lệ)

Chẳng ai trả lời, chẳng ai dám tin vào những điều bản thân đã thấy.

Vài giờ trước, Ron và Miyu vẫn còn túc trực bên giường bệnh. Mọi thứ trong phòng đều yên tĩnh, chỉ có tiếng máy đo nhịp tim vang lên những tiếng “bíp” đều đặn. Nhưng trong phút chốc bỗng nhiên những tiếng “bíp” đã ngày càng dài hơn. Miyu bỗng lạnh người khẽ chau mày nhìn cái máy được đặt trên tủ. Trong phút chốc cô đã tưởng như là mình nghe lầm. Nỗi sợ hãi bắt đầu lan tỏa ra khắp cơ thể. Ron đã bắt đầu thấy gì đó không ổn

– Bin!!! Bác sĩ... bác sĩ đâu?! – cô bắt đầu hoảng loạn, sợ hãi.

– Miyu!! Cậu bình tĩnh đi, bác sĩ sẽ tới thôi, chúng ta mau đi ra ngoài. Bin sẽ ổn – Rina vừa bước vào phòng thấy cảnh tượng trước mắt thì liền chạy đến an ủi Miyu.

Lúc bấy giờ Ron định chạy sang chỗ của Miyu thì bỗng nhiên chiếc máy đo nhịp tim của Yuko cũng có vấn đề.

– Y...Yuko!!- Ron hoảng hồn. Anh nắm lấy tay cô, người cô lạnh dần.

Ngay lúc đó các bác sĩ cũng đã đến, tụi nó phải ra ngoài và chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Sóng Yên Biển Lặng

1 tiếng đã trôi qua, tụi nó bên ngoài lòng cứ như lửa đốt. Ngay khi vị bác sĩ vừa ra.

– bạn tụi sao rồi bác sĩ?!- cả đám tụi nó sốt ruột. Ông bác sĩ kia khẽ cúi đầu xuống điều đó khiến tụi nó dường như cảm nhận được sự kì lạ nhưng lại sợ không dám nói.

– ông làm gì vậy?! Mau ngước mặt lên trả lời tụi!! HAI NGƯỜI BẠN CỦA TÔI THẾ NÀO RỒI – Ron gần như là hét lên.

– chúng tụi... đã cố gắng- vị bác sĩ thở dài ngước mặt lên nhìn thẳng vào tụi nó.

.....

– Yuko!!! – Ron tỉnh dậy và thấy mình đang nằm bên giường bệnh.”Chỉ là mơ thôi sao?”. Nhưng hình như có gì đó không đúng, Yuko đâu rồi?

– Bin – Miyu lúc đó cũng vừa tỉnh dậy. Cô gặp ác mộng và tương tự như Ron cô không tìm thấy Bin trên giường bệnh

Không nói gì cả, cả 2 người đều chạy đi tìm Yuko và Bin.

– Yuko, Yuko, em ở đâu?? – Ron kêu lớn, anh chạy khắp hành lang bệnh viện, hỏi tất cả những người anh gặp nhưng vẫn không thấy Yuko. Giác mơ kinh khủng kia lại càng làm anh lo sợ. “Yuko! Em ở đâu rồi hả?”.

– Ron!

– ...- chẳng đề anh nói gì, người con gái ở trước mặt chạy đến ôm anh thật chặt. Yuko đang ôm anh, cô đã tỉnh lại, cô vẫn khỏe mạnh.

.....

– Bin à! – Miyu nhìn thấy một bóng người rất giống Bin.

– Bin! Anh đã ở đâu vậy? Em đã rất lo... – Miyu nói trong nước mắt, cô chạy ngay đến ôm chặt lấy người đó

Mọi chuyện... liệu rằng đã ổn?

.....

1 tuần sau tại trường Word Class:

– Còn 1 tuần nữa là đến lễ hội mùa thu, cậu đã mời được ai tham gia khiêu vũ chưa?? – nữ sinh 1

– Cái gì mà “mời được ai”?? Tớ đây đương nhiên là “bị” cả khối nam sinh mời tớ đi ... – nữ sinh 2

– Ghê chưa! Vậy giờ sao chả thấy có ai thế? – nữ sinh 3 cắt ngang

– Thì tại tớ thấy mấy người đó không xứng tầm với tớ... người đi với tớ chắc chắn phải là 1 trong 4 vị “hoàng tử” kia – mắt nữ sinh 2 long lanh hình trái tim nghĩ về bọn hắc

– Sao dạo này không thấy 4 vị hoàng tử đâu hết nhỉ? – nữ sinh 1 thắc mắc

– Ờ ha... mà 1 tuần nữa là bắt đầu lễ hội rồi chẳng phải họ đều là người trong hội học sinh sao? Không có họ thì ai tổ chức? – nữ sinh 4

.....

Trong 1 phòng vip tại bệnh viện:

– Rina sao em giết anh??! (dạ cái này nói trong game) – Ren mắt cứ dán vào cái lap mà hét.

– Ai bảo không nhường em... cho anh chết!!! – Rina ấn liên tục trên cái smartphone

– Anh cướp xong cũng sẽ chia cho em mà – Ren giải thích, khóc ròng nhân vật của anh đã bị Rina đánh chết rồi còn đâu

– ờ ha – Rina vừa hiểu ra thì nhìn xuống màn hình điện thoại, báu vật vừa cướp được đã biến đâu mất rồi? – Ken!! Sao cậu lại thừa lúc tụi này không tập trung mà cướp đồ vậy? Ăn gian!!!

– Ai bảo lục đục nội bộ chi – Rin cũng cầm 1 cái smartphone cười cười. Chính cô đã bảo Ken cướp.

– Rin chúng ta chia đôi phần thưởng nhé. – Ken cười đắc ý. Rồi sau 1s nhìn lại màn hình máy tính, nhân vật của anh đã bị đập chết tươi. (nhỏ quá nhỏ :D)
– Bin, Ron! Hai đứa bây điên à sao lại giết tao??

– Ủa? – 2 người chẳng hiểu gì cả, trên tay đến cả 1 cục gạch còn chẳng có, lấy gì chơi game mà giết được Ken?

– sorry nha – Miyu và Yuko ngồi gần đó suýt xoa. Ra là 2 nàng này đã âm thầm vào tài khoản của hai người kia đánh nhân vật của Ken cướp báu vật.

– hahaha – cả bọn cười to còn Ken thì ngượng chín mặt.

– Mọi người đang chơi gì vậy?? – Linh vừa vào phòng thì không khí bỗng trở nên im lặng.

– Không có gì... Linh không đi học sao mà ở đây? – Yuko tắt máy, ngược mặt nhìn Linh

– À, mình nghĩ một buổi để đến thăm cậu. – Linh khẽ cúi đầu, che đi những giọt nước mắt. – Mình xin lỗi Yuko, Bin, tất cả là lỗi của mình. Ngay từ đầu đáng lẽ ra mình không nên qua nhà các cậu. – Linh thở dài rồi nói – Thực sự thì trước đây... mình... là người của Dark.

– Sao?

– Nhưng giờ thì không còn nữa... mình bị trục xuất khỏi Dark vì đã lỡ một phi vụ quan trọng. Do là mình có thân với một người chức cao trong đó nên Dark đã không giết mình. Nghe nói phi vụ gần đây nhất của Dark đã có người lên đột nhập và phá hủy. Mình bị trở thành tình nghi số 1. Vì vậy mà mình đã cho người điều tra không ngờ lại làm Dark hiểu lầm nhiều hơn. – Linh kể hết tất cả mong rằng tội nó sẽ hiểu cho nhỏ. – Đã làm liên lụy đến mọi người

– Làm sao có thể tin mày được?? – Miyu cười khẩy. Giọng điệu chảnh chọe, đầy thách thức. (thiệt là ghét Miyu lúc này kinh khủng)

– Minh... phải làm sao để các cậu tin... – vừa nói đến đây Rina đã vội bịt miệng Linh lại. Cô còn thêm một câu nói nhỏ vào tai Linh – cậu sẽ hối hận nếu nói ra câu đó với Miyu.

Miyu khẽ chau mày vì Rina đã phá trò vui của cô. Tội hấn này giờ chỉ im lặng phân tích tình hình.

– thôi nào, Bin và Yuko cũng chỉ vừa khỏe hơn đừng làm không khí căng thẳng. – Ren cảm thấy mọi chuyện trở nên nặng nề nên vào can ngăn

– ủa mà chứng nào xuất viện vậy?- Rin đăng trí thắc mắc. (cô nhóc đã ở đây cả tuần săn sóc cho người bạn thân yêu của cô vậy mà khi nào bạn cô xuất viện cũng chả biết)

– ngày mai – Bin và Yuko cùng đồng thanh.

– Không được – ngay lập tức bọn hấn và tội nó đều đồng thanh (trừ bà Rin, có nhớ cái quái gì đâu mà nói)

Nói sao ta? Chuyện xuất viện của 2 người này đã được đem ra bói, xào trộn tan rã ra thành nước lúoan cũng vẫn không dừng lại. Là vì cả bọn tội nó theo tiêu chí là ở lại nằm viện cho đến khi mà không còn 1 vết trầy ở trên người.

Còn 2 người kia thì lâu ngày không được vận động nhiều thì vô cùng bức rức và khó chịu (đúng rồi, tớ đã có kinh nghiệm 3 tháng nằm viện... nói thật chẳng vui về tí nào đâu)

– Tao đã khỏe rồi mà... đầu sao ở trong này tao cũng chẳng khỏe hơn được gì đâu nếu cứ nằm một chỗ như vậy. – Bin nói là để thuyết phục bọn hấn nhưng ánh mắt anh cứ nhìn và dò xét Miyu

– Mày mà được một chỗ tao cũng sợ – Ren bủi môi, sờ dĩ từ sau khi 2 đứa nó khỏe lại, cả bọn tội nó cứ phải túc trực bên giường bệnh nhiều hơn là vì sợ 2 đứa nó trốn trại ý nhằm trốn viện.

– Nhưng mà... – Lần này là Yuko, nhưng cô chưa kịp nói gì cả Rina đã nhảy vào.

– không nhưng gì cả

– Vậy thì 2 ngày nữa đi – Bin hết cách, đành thương lượng

– Không

– 3 ngày nữa – sau 2 lần phủ, Bin trở nên căng thẳng hơn – không thì tao cũng trốn viện. Tao không tin lần này sẽ không qua được.

Nghe cậu chắc chắn như vậy, bọn nó cũng gật đầu cái rụp.

Nãy giờ dường chẳng ai để ý đến sự hiện diện của Linh. Điều đó càng khiến nhỏ buồn hơn.

– Linh à, lễ hội mùa thu của trường, cậu không quên trang phục dạ hội của bọn tớ chứ?! – Yuko nhìn cô bạn mà cười hiền như ngầm đồng ý tha thứ cho Linh về chuyện đã xảy ra.

– đương nhiên là không rồi – Linh cười rạng rỡ, vui mừng. Nhỏ biết mình đã liên lụy đến những người bạn của mình như thế nào. Nhỏ biết ơn sự tha thứ của tội nó.

.....

Ai quên tớ rồi không??

Up truyện lâu... mọi người chắc giận tớ lắm... một vài người chắc bỏ truyện luôn rồi, nhưng tớ sẽ không bỏ truyện đâu mọi người yên tâm nhé ^^.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vũ Hội

3 ngày trôi qua nhanh chóng, phút chốc đã tới lễ hội mùa thu:

Tối hôm đó, tại nhà tụi nó, hiện trường là có tới 5 tên đực rựa quần áo tuom tập đang ngồi chơi game tầng dưới. (Ấy thế mà lại tưởng cái chợ mọc lên). Tầng trên là tụi nó đang chuẩn bị đồ.

– Woa ! – Linh bất ngờ khi thấy tụi nó bước ra. Trang phục của Linh thiết kế vốn là đã rất đẹp rồi. Giờ lại được khoát lên người tụi nó, quả thật khó có từ nào diễn tả nổi.

– Linh à! Đẹp quá cơ- Rin quá thích thú ôm luôn lấy Linh.

– Hihi, tớ đã nói mà – Linh cười đầy tự hào, đây là việc đầu tiên mà nhỏ có thể làm, sau khi tụi nó đã tha thứ cho nhỏ. Nhỏ đã trân trọng những bộ váy đó từng chút từng chút chỉ để dành cho tụi nó hôm nay.

– Mà sao Linh không thay đồ?! – Rina nhìn Linh đang trong chiếc áo sơ mi với quần jean mà không khỏi thắc mắc. Đã sắp đến giờ đi rồi mà.

– Chết !! Tớ quên không đem đồ rồi ! – Linh giật mình nhớ ra.

– Không phải chứ?! – cả đám tụi nó ngạc nhiên. Chẳng phải Linh thích lễ hội này lắm sao? Sao lại có chuyện nhỏ bắt cần đến vậy chứ?! Hơn nữa đồ của tụi nó, nhỏ đâu có quên!

– Thôi, chúng ta nhanh nhanh đi! Còn qua nhà Linh lấy đồ cho cậu ấy nữa – Yuko nhìn đồng hồ, hồi thúc.

Cả đám nhanh chóng chạy xuống tầng trệt.

– Này họ làm gì mà lâu vậy trời?! Đúng là con gái, lúc nào cũng phải để đợi chậm chậm hết sức!! – Bin đang tự tung tự đại bên này đâu biết tụi nó xuống từ lúc nào... những người còn lại thì đâu dám hó hé gì khi thấy tụi nó đằng đằng sát khí sau lưng Bin.

– Bin, cậu không nên... – Ron cố gắng nén tiếng cười của mình.

– Gì mà không nên?! Rõ là lâu, đứng chờ thế này cũng mệt mỏi mà. Chẳng biết mấy người đó làm cái quái gì nữa !!

– BỐP !!!... Lâu nè!!!... BỐP!! BINH!! Ai mượn chờ mà ngồi đó nói...! Bốp! Binh! Binh! Bụp! – Sau đó là 1 chuỗi âm thanh hỗn tạp vang lên (khỏi nói chắc mọi người cũng biết chuyện gì xảy ra) =))

– Thôi, đừng đùa nữa! Chúng ta mau đến nhà Linh đi, không kịp bây giờ – Yuko.

– Hửm?! Qua đó chỉ?! Sao không vào trường?! – Ron

– Linh để quên đồ của cậu ấy ở nhà rồi. – Yuko tiếp lời

– Chỉ có một người thôi mà cả đám phải qua vậy sao?! Thôi để tôi đưa Linh đi. Mọi người đi trước đi. Tụi này đến sau – Nghe Chris nói vậy mọi người đều đồng ý.

.....

– CHÀO MỪNG TẤT CẢ HỌC SINH ĐẾN VỚI ĐÊM KHIÊU VŨ, PHẦN THỨ NHẤT CỦA LỄ HỘI MÙA THU – Tiếng của MC vang khắp cả phòng hội trường rộng lớn – Mọi người chắc hẳn đã có bạn nhảy của mình, chúng ta bắt đầu khiêu vũ đi nào. Chúc các bạn là người chiến thắng.

– Người chiến thắng?! Chẳng lẽ đây không phải là 1 buổi khiêu vũ bình thường sao?! – Rina vừa ăn vừa quay sang hỏi bọn hắn.

– Lễ hội mà không có trò chơi thì làm gì thu hút học sinh tham gia?! – Ren cười. – Nhưng mà sao nãy giờ cứ “quần khăn” vậy?! – Ren hơi tiếc nuối vì cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy được bộ trang phục của tụi nó. Đứa nào cũng mặc một cái áo khoát dài đen bên ngoài che hết. Tuy vậy chỉ cần gương mặt xinh đẹp được trang điểm nhẹ cùng với chiếc vương miện nhỏ trên mái tóc được tạo kiểu cẩn thận là đủ để tụi nó trở thành công chúa

– Đây là áo khoát mà. – Rina nói rồi nhanh chóng đưa cái đĩa bánh trên tay cho Ren rồi cời ngay chiếc áo khoát đen bên ngoài sau đó đưa luôn cho Ren cầm – Thấy không?! Là áo khoát chứ không phải là khăn.

Trong khi Rina đang cười vui vẻ thì ai đó đang đứng ngẩn ngơ vì bị nhỏ đớp hồn mất rồi.

Rina mặc bộ maxi cúp ngực để lộ rõ bờ vai quyến rũ trắng nõn. Váy dài trắng tinh với điểm nhấn là một thắt lưng xanh đậm bằng ren. Mái tóc của Rina được xõa dài uốn cong nhẹ phần đuôi bông bồng, trông vô cùng cuốn hút với vẻ đẹp trong sáng của thiên thần. Phụ kiện là đôi giày xanh dương đậm nổi bật hẳn so với màu váy, chiếc vòng cổ lấp lánh và chiếc vương miện nhỏ. Hệt như một thiên sứ xinh đẹp.

Sau đó tụi nó cũng bắt đầu cởi bỏ lớp áo khoác đen kia.

Bộ váy của Rin vô cùng độc đáo với sự kết hợp váy ngắn ở phía trước tạo nên vẻ trẻ trung và sành điệu nhưng lại không thiếu phần thướt tha, sang trọng do phần “đuôi” dài ở phía sau. Mái tóc cô được thắt lên gọn gàng lộ rõ bờ vai trắng nõn mà chiếc váy cúp ngực kia không thể che hết. Phụ kiện là một chiếc vòng cổ kim cương, đôi giày cao cùng chiếc vương miện nhỏ được đính hạt lấp lánh, tinh tế vô cùng. Trông như một nàng công chúa bước ra từ thế giới cổ tích.

Về yêu kiều của Yuko được khai thác tối đa qua bộ váy lệch vai duyên dáng, đơn giản nhưng vô cùng cuốn hút. Váy màu xanh dương làm nổi bật lên làn da trắng xinh đẹp, điểm nhấn là những hạt lấp lánh tạo thành hình đôi cánh thiên thần ngay trên chiếc váy vô cùng đẹp. Mái tóc vàng xõa dài trên đó là một chiếc vương miện. Đôi giày màu xanh lấp lánh. Tất cả đều mang một làn sóng đại dương tạo nên cô – người con của biển.

Còn Miyu với bộ váy dạ hội độc đáo cut-out đen. Độ sexy vừa đủ không gây cảm giác phản cảm mà lại còn tôn lên dáng chuẩn người mẫu của Miyu. Điểm nhấn là hình một đôi cánh thiên thần lấp lánh trước ngực áo. Tạo cảm giác quyến rũ và huyền bí cho người nhìn. Mái tóc đen thắt cao cẩn thận đội vương miện đen lấp lánh. Đôi giày đen được đính hạt lấp lánh như tôn lên vẻ đẹp trong từng bước chân đi. Công chúa của đêm chính là cô.

Đằng sau lớp áo khoác đen là những bộ cánh xinh đẹp đó. Trong phút chốc nơi tụi nó đứng là trọng điểm của buổi dạ hội. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tụi nó.

– Họ thật là đẹp!! – những nam sinh, nữ sinh gần đó bàn tán

– Nghe nói là bạn gái của hoàng tử á!!! Huhuhu

– Mời họ nhảy một bản nhạc chắc là vui lắm nhĩ?!

...

Bên ngoài bàn tán là vậy nhưng tụi nó đâu để ý đến làm gì

Còn tụi hấn?! Đơ toàn tập. =))

– nè nè, vũ hội bắt đầu rồi chúng ta không mau vào đó nhảy đi – Rin hào hứng khi thấy có rất nhiều cặp nhảy trên sàn khiêu vũ. Tay đánh, tay kéo Ken tỉnh dậy để còn nhảy với cô. (dễ thương quá ≡.≡)

– Tiểu thư, anh có thể mời em nhảy 1 đoạn không?! – bỗng đâu bên ngoài, một người con trai tiến tới mời Rin nhảy. Trông hấn cũng khá điển trai, dễ thương.

Rin tròn mắt nhìn tên kia. Thiệt ra cô chẳng biết nên nhận lời hay từ chối. Từ chối á?! Tên này đẹp trai thế từ chối ổng lắm cơ!! (Ày za Rin mắc chứng mê trai đẹp lúc nào vậy?! Cơ mà Ken đẹp trai hơn mà) Đồng ý?! Cô rõ ràng không muốn nhảy với người lạ.

Tuy nhiên chưa để Rin phản ứng, Ken nhanh chóng kéo cô vào lòng:

– Thật là tiếc quá! Cô ấy nhảy với tôi- Ken lườm tên kia, tay ôm chặt cô vào lòng. Như là sợ mất đồ vậy. (Ahiih) À sau đó, anh còn khuyến mãi cho những kẻ đang muốn tiếp tục dòm ngó nơi này một cái nhìn sắc lạnh. Chẳng ai dám hó hé gì nữa. Tên kia cũng lui đi. Bắt đầu buổi khiêu vũ.

– Nào, chúng ta vào chứ?! – Ken đưa tay dẫn dắt Rin. Cả hai cùng tiến vào sàn khiêu vũ, chào nhau rồi bắt đầu những điệu nhảy.

Đến lượt Rina cũng kéo Ren đi. Ren chỉ biết im lặng thôi. Nhưng bỗng dưng anh nhớ đến câu chuyện nào đó. Lúc mà cô và anh vẫn chưa biết nhau là Light Bearer và D4. Đúng vậy chính buổi vũ hội đó định mệnh đó. Chính cô đã dành cho anh những cú đập chân “nhỏ nhỏ”. (tác giả: ủa có hả ta?! Ren: lúc đó người có chú ý đến bước chân của Rina đâu mà người nói =.=. Tác giả: ahiih, anh là soái ca mà bắt chấp hết đi)

– Anh sao vậy? Mặt xanh lè, bị gì rồi hả?! – Rina hươ tay trước mặt Ren

– Không sao... chúng ta vào thôi – Nghĩ kĩ lại thì chuyện cũng chẳng có gì to tát, thấy Rina vui, anh chịu đau 1 chút chắc là không sao đâu.

Tuy vậy đến khi vào nhảy, anh đợi hoài một cái đập chân cũng chẳng có.

– Rina! Lần trước là 1 Light Bearer, chẳng phải em nhảy không được tốt lắm sao?! (nói “quạch tẹt” ra là chê tệ ý ==)

– Ai bảo D4 anh ngông cuồng quá độ. Em đập cho vài phát đó thấy sao?! – Rina cười tươi.

– Em dám?!

– Dám chứ sao không!! Mà đừng bảo nam nhân như anh để bụng chuyện đó đấy nhá?! – Rina cãi lại, mặc dù vậy những bước chân của cả hai vẫn rất nhịp nhàng, ăn ý.

– Đáng lẽ không để bụng đâu. Chỉ là em đáng ghét quá. Anh muốn tính sổ chuyện này chỉ với mỗi em thôi – Ren cười gian xảo.

Ngày càng bước chân dẫn dắt của anh càng nhanh hơn làm cho Rina lúng túng. Một bước xoay, cô bắt không kịp rồi, đôi tay đang nắm chặt ai đó đã

buông ra. Cô mất thăng bằng sắp sửa đáp xuống mặt đất thì anh giữ cô lại (hên thật)

Trong tư thế mặt kề mặt... Ren ngáy một cú xuống, trong khi Rina chẳng thể xuống hơn được nữa, hai mắt cô nhắm tịt lại, môi mím chặt. Bộ dạng của cô khiến anh không khỏi phì cười. Tiến gần đến, anh ghé sát... tai cô mà thì thầm:

– Chúng ta hòa nhé?! – nghe xong câu đó của anh, cô đã bủn rủn cả tay chân.

Bên này:

– Xem ra Rina nhảy đã tốt hơn rồi nhỉ?! – Yuko cười nhìn theo bóng Rina nãy giờ.

– cậu ấy không biết nhảy à?! – Ron thắc mắc, anh chợt nhớ lần trước sau buổi khiêu vũ đó anh đã tốn thêm bao nhiêu thuốc cho cái chân “tan nát” của Ren.

– Ủ, cậu ấy vốn nhảy rất tệ. Tuy vậy 3 ngày vừa rồi đã rất cố gắng tập luyện cho hôm nay đây.

– Haizz, cậu ấy bắt tớ làm bạn nhảy đó – Miyu quay sang Yuko. Mặt biểu cảm “tại sao lại là tớ?!”

Về mặt đó khiến ai cũng phì cười. Thật hiếm hoi khi thấy một Miyu thích pha trò.

– chúng ta vào thôi – Ron nắm lấy tay Yuko bước ra sàn khiêu vũ.

Giờ thì cũng chỉ còn lại Bin và Miyu

– Miyu – Bin chợt nhớ đến điều gì đó

– Hà?!

– Yu... nghĩ thế nào về tôi?!

Câu hỏi này khiến Miyu hơi ngạc nhiên một lúc, bất giác cô nở nụ cười.

– Yu xem anh là người vô cùng trẻ con. Đôi lúc rất là nóng tính và cộc cằn. Hình như còn có chút biến thái.

– Hà?! – anh tệ đến vậy trong mắt Yu sao? Mà anh biến thái lúc nào chứ?! Về mặt của anh ngày càng trông khó coi, Miyu cười và nói tiếp

– Tuy vậy, anh rất tốt!

– Cảm ơn – Bin cười tươi. – Linh với Chris, họ đến rồi kia. – Bin vẫy tay, ra hiệu cho 2 người đó đến chỗ của mình.

– Sao hai người không ra đó?! – Chris vỗ vai Bin

– nói chuyện tí rồi vào đây mà.

– Ày, cuộc thi này mà chậm trễ là dễ mất giải lắm đấy – Chris nói.

– Rốt cuộc thi cuộc thi này là sao vậy?! – Miyu thắc mắc nãy giờ mà vẫn chưa kịp hỏi cho ra.

– À, lễ hội mùa thu tổ chức 5 ngày... và tất cả học sinh trong trường đều tham gia. Tất cả là vì phần thưởng của cuộc thi. 10 người xếp hạng cao nhất sẽ được những quyền lợi “tuyệt đối” dành cho họ tùy theo cấp bậc. Dĩ nhiên cao nhất sẽ được quyền lợi lớn nhất. Và năm nay phần thưởng còn có thêm là chiếc đồng hồ của hãng Vindiamond chỉ có 99 cái trên thế giới luôn đó (À rồi, hãng chỉ có trong trí tưởng tượng... mọi người bắt tớ đi tìm là chả biết gì đâu nha =))) – Linh nói 1 mạch rồi tự mình hỏi tưởng ra chiếc đồng hồ kia đang ngay trên tay mình. Cô rất muốn đoạt được nó.

– 5 ngày cơ à?! Thi gì mà nhiều vậy?! – Miyu.

– Cậu không biết à?! 1 là phần vũ hội. Trong phòng hội trường có tới 80 camera được lắp đặt để quan sát. Chấm điểm vũ đạo của mỗi người. Đây chính là “phiếu đăng kí” cho cuộc thi này đó. Sau đêm vũ hội này là 3 ngày cắm trại. Ở đó sẽ còn có nhiều cuộc thi về kiến thức, vận động được tổ chức. Mỗi năm mỗi khác nhau nên tớ cũng không nói cụ thể được. Cuối cùng là biểu diễn tài năng. Cuộc thi này tính cạnh tranh rất cao vì ở trường này ai cũng muốn chứng tỏ bản thân mình cả. Năm nay mình cũng muốn sẽ giành được giải!! – Linh lại kể thêm một mạch dài – Ủa mà các cậu ấy không kể cho cậu nghe à – Linh thắc mắc chỉ tay về phía Bin

– Ra là vậy! – Miyu chợt hiểu ra tại sao lúc nãy Rina có hỏi về cuộc thi này mà chẳng ai trong bọn hắn muốn đề cập tới nên đã đánh trống lảng. Rất lảng!

– Chỉ là tham gia cuộc thi thôi mà – Bin như hiểu được gì đó rồi cười xòa.

– Thôi tụi này cũng bắt đầu đây. Chậm trễ là không xong – Chris cười kéo Linh đi vào sàn.

– Này, không muốn nhảy hả?! – Miyu khế huých vai Bin.

“Anh muốn lắm chứ. Nhưng mà có phải Yu đã giận anh vì không nói ra cuộc thi đó không?!” – đó là suy nghĩ của Bin thôi.

– Không giận tôi hả?! – Bin

– Giận gì chứ?! Dẫu sao cũng đã đến đây... chả lẽ chỉ đứng nhìn?! – Miyu phì cười, anh đúng là ngốc cô hỏi như thế là đang chờ anh mời cô nhảy đó.

– Chúng ta đi thôi – Bin cười rồi cũng nắm tay cô bước ra.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Vũ Hội (2)

Cả phòng hội trường rộng lớn với sức chứa hơn 1000 người đang có rất nhiều cặp đôi đang khiêu vũ trên nền nhạc ballad du dương. Bỗng nhiên tiếng nhạc tắt đi thay vào đó là giọng nói của MC trên sân khấu.

- Chà chà! Tôi đang thấy là tất cả mọi người đã vào sân khiêu vũ cùng với những điệu nhảy rất đẹp. Tôi xin gửi lời chúc mừng, tất cả các bạn đều đã được chọn. - Lời MC thốt ra là bao nhiêu tiếng hò hét cổ vũ vang lên.

- Khoan đã, Vì năm nay số học sinh tham gia là 100/100 mà đạt yêu cầu cũng là 100/100. Vì vậy ban tổ chức quyết định đặt ra 1 quyền lợi dành cho cặp đôi sau đây thắng mini game. Quyền lợi này sẽ rất có ích cho phần thi tiếp theo. Chúng ta bắt đầu mini game nhé! Trước hết, tất cả nam nhân ở trong phòng này hãy di chuyển sang phía bên phải hội trường. Còn nữ thì ngược lại. Nào, một chút âm nhạc để mọi thứ trở nên sôi động. - MC vừa nói xong thì một đoạn piano réo rắc cất lên nghe rất vui tai. Mọi người trong hội trường bắt đầu di chuyển. Âm nhạc kết thúc cũng là lúc ánh đèn tắt đi. Tất cả người trong phòng hội trường đều xì xào cả lên.

- Mọi người bình tĩnh. Bây giờ các bạn hãy tìm người bạn nhảy của mình đi nào. Khi ánh đèn bật lên hãy đảm bảo rằng bạn cùng bạn nhảy đang đứng cạnh và nắm tay nhau. Các bạn có... 15 phút đấy

- Chuyện gì đây trời?! Chúng ta đâu có đăng kí thi gì đâu - Rin nói với tụi nó. Lúc này đã hẹn đứng cùng nhau. Khi đèn tắt, theo phản xạ tụi nó nắm tay lại với nhau tạo thành vòng tròn.

- Thật ra tham gia vũ hội này là chúng ta đang đăng kí cuộc thi đó - Linh giải thích sơ về cuộc thi cho tụi nó.

Cách duy nhất để tìm được bạn nhảy chỉ có thể là dùng giọng nói. Tuy vậy ở đây có đến cả ngàn người. Và lại, âm nhạc vừa bật lên đã át đi tiếng nói. Dù cho có kêu cũng chẳng thể nghe thấy nổi. Dùng điện thoại?! Không thể vì lúc vào, tất cả điện thoại đã được thu lại cả rồi.

- Các cậu còn nhớ mình đứng ở đâu không?! - Yuko bất chợt nghĩ ra gì đó.

- phía bên trái của hội trường... khoảng hướng 2 giờ tính từ trung tâm. - Rina lục soát lại trí nhớ của mình.

- chúng ta tìm đường lên sân khấu đi. - Yuko nói.

- Nè hình như là tới rồi đó. - Rina mò trong bóng tối thấy có một bậc cao ngẩng chắc đó là sân khấu.

- Miyu tới lượt bạn tìm cha nội MC - Yuko phán xong, Miyu được tụi nó đỡ lên sân khấu

- Bạn MC ới, MC?! - Miyu cố gắng kêu lớn

- Chuyện gì vậy?! - Nghe loáng thoáng gì đấy tên MC chạy lại. Vì cũng là người của ban tổ chức nên hẳn ta có mang kính hồng ngoại nhìn đêm.

Mò mẫm trong tối, Miyu vô tình đụng vào người hắn. Hắn thì như có điện giật chạy qua đứng chờ người ra.

- Lúc này có người nhờ mình gửi cái này... - Miyu nói nhằm đánh lạc hướng rồi giật phăng cái kính của hắn ta cùng với cả micro của hắn.

- Này! - tên MC ngớ người mình vừa bị lừa.

Vội đeo kính vào, Miyu quay sang vội đỡ tụi nó lên sân khấu.

- Rìn đâu rồi?! - Miyu giật mình nhìn lại chỉ còn 4 người.

- Lúc này cậu ấy nắm tay tớ mà. - Rina phát hoảng.

- Khoan nào để tớ tìm - Miyu nhìn xuống đám đông bên dưới, Rìn chắc đã bị họ cuốn đi. Thấy gì đó cô bỗng nở nụ cười. - Cậu ấy sẽ không sao! Bọn hấn cũng sắp tới rồi. Chúng ta không cần micro nữa đâu!

- Woa... tìm đến chỗ MC và lấy micro cùng kính hồng ngoại. Các cô đứng là hết chỗ chê. - Ren tiến bên cạnh Rina rồi nắm lấy tay cô.

Mấy người còn lại cũng vậy.

- 2 lần rồi... mắt các anh là mắt thánh hay sao mà nhìn trong tối ghê thế?! - Rina bất ngờ. Cả lần trước bọn hấn cũng đã thành công trong cái trò tìm đồ trong bóng tối.

- Nhờ cái này - Ren đưa ra một chiếc lọ nhỏ như thuốc nhỏ mắt - Chỉ cần nhỏ cái này vào mắt, nhìn trong đêm dễ dàng hơn. - sau đó đặt vào tay của Rina.

Lần lượt như vậy tụi nó đều nhỏ mắt bằng lọ thuốc mà bọn hấn đưa. (trừ Miyu vì cậu ấy đang đeo kính áp tròng) Nhanh sau đó, tụi nó cũng có thể thấy được.

- Ủa mà Ken đâu?! - Linh thắc mắc

- Đương nhiên là tìm bạn nhảy rồi - Chris chỉ tay xuống dưới sân khấu có một cái đầu cao hơn hẳn so với người khác. Kế đó là một cô gái.

.....

- Ơ - Rìn bị cuốn đi, cô cố kêu nhưng chẳng ai nghe. Cũng chẳng thể nhìn thấy gì trong bóng tối.

"haizz có việc đứng yên thôi mà mình làm cũng không được" Rìn nghĩ thầm tự trách móc bản thân. Đang loay hoay không biết làm sao thì cô đập trúng chân 1 người.

- á, tôi xin.... - cô quay mặt đối diện với người đó, khoảng cách quá gần. Khi cuối đầu cô lại dễ chạm vào ngực đối phương. Cô chờ người, chẳng kịp lùi ra phía sau. Đối phương đã nắm tay rồi ôm lấy cô. Mùi hương nam tính quen thuộc, cô biết đó là ai rồi. - Ken?! - cô khẽ gọi.

- Kính koong - vừa sau đó thì đèn cũng đã bật sáng.

- Chà chà, xem ra cũng có kha khá cặp đôi có thần giao cách cảm với nhau nhỉ?! Máy cảm biến của chúng tôi đã quan sát từng người 1 và không bỏ sót bất kì ai nên mọi người cứ việc di chuyển bình thường. Nào giờ thì các cặp đôi hãy tiếp tục tận hưởng buổi tối khiêu vũ này trước khi bước vào phần 2 của cuộc thi nhá - Tiếng MC vừa kết thúc cũng là lúc tụi nó cùng nhau đi tới chỗ bàn ăn.

- Các anh cũng hay thật! Giờ thì lại phải nhảy vào mấy trò chơi rắc rối này! - Rina khoanh tay như đang tra vấn bọn hấn.

- Đáng lẽ ra là đã có thông báo bắt buộc tất cả học sinh tham gia để cố gắng đạt được chỉ tiêu 100/100 nhưng một lễ hội mà mang tính chất bắt buộc như vậy sẽ gây khó dễ cho học sinh. Mà gần đây thì có lẽ không cần tới vì ngày càng có nhiều kẻ muốn chứng tỏ bản thân. Chỉ còn mỗi mấy đứa anh nghĩ chắc là sẽ không tham gia nên nhờ mấy tên này mời tới - Quân bỗng xuất hiện kế đó. Tay cầm ly rượu vang đỏ. Giải thích cặn kẽ cho tụi nó. - Với lại không thể để cho người của lão Vương giành được quyền lợi tuyệt đối của cuộc thi. Người thắng cuộc nhất định phải là mấy đứa. - Riêng phần này thì anh nói nhỏ lại đủ để mỗi tụi nó nghe được.

- Lại là anh... mà mặt mốc đạo này ở đâu?! Yuko bị thương đến "liệt" giường mà giờ mới thấy là sao?! Chả thèm hỏi han ai 1 tiếng vậy mà còn ở đó bàn công việc nữa... - Rina vịn hai má anh mà véo đến đỏ sưng, anh thì suýt xoa than đau... có người "chị" bạo lực như Rina thì chẳng còn gì khổ hơn đâu!!

- au... đau anh, đau anh!! được rồi, anh xin lỗi... nhưng mà em cũng biết là mấy tên này là hội trưởng hội học sinh phải đứng ra tổ chức mấy lễ hội này... vừa rồi là 1 mình anh phải làm hết đấy! Có biết không?! - vừa nói, anh vừa lườm bọn hấn.

- Thế anh kêu người khác làm không được à?! - Rìn thắc mắc.

- Bọn này đang muốn sắp xếp 1 kế hoạch dành riêng cho người của lão Vương. - Chris cười nham hiểm.

.....

Tối đó tại nhà tụi nó, sau khi bọn hấn đã về hết chỉ riêng Quân là nán lại thêm 1 lúc.

- Anh à?! Chúng ta có thể dừng mọi thứ lại không?! Tụi em đều không muốn mọi việc trở nên phức tạp nữa. Nếu cứ như thế này, tụi em nghĩ là cho đến khi Brian về tụi em chẳng thể nào còn tâm trí để giải quyết những dự định ban đầu.

- Sẽ ổn thôi... Vì sau kế hoạch này của anh, Brian sẽ về cùng với Băng. Và lại mình cũng nên dọn đường 1 chút chờ 2 người đó về. - Quân cố gắng trấn an tụi nó sự việc vừa rồi thật là quá nguy hiểm. Có lẽ là do tụi nó đã quá khinh thường những kẻ kia. Nhưng giờ là lúc phản công.

- Đúng là Chris có hơi đáng nghi nhưng nếu lỡ không phải thật chuyện sẽ lớn lắm đó! - Rin chau mày nói thay cho Chris

- Nếu cậu ta trong sạch thì cậu ta sợ gì chứ?! Anh tin vào trực giác của mình! - Quân lần này khẳng định.

Tụi nó cũng chẳng nói gì nữa. Hôm nay vui thật nhưng vẫn khiến tụi nó mệt mỏi vì suy nghĩ. Đối với tụi nó niềm tin giờ đã là thứ sa sỉ nhất thế gian.

.....

Tớ công nhận là chap này không hay nhưng nếu tìm ra được ẩn ý. Bạn sẽ biết được nội dung của câu chuyện sau này. :)) chúc mọi người thành công.

1 tuần: sẽ có từ 1 - 2 chap vào tối thứ 7 nha... tại máy tính nhà mình bị hư nên không tiện viết lắm a~.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cẩm Trại

Tập này nhân vật phụ lên ngôi. (^.^)

Sáng hôm sau tụi nó nhận được 1 tấm thiệp ghi thời gian, địa điểm và những vật dụng cần mang của phần 2 lễ hội. Nhanh chóng chuẩn bị xong mọi thứ. Đúng 10h tụi nó có mặt ở trường.

Trước khi lên xe, tụi nó buộc phải giao hết điện thoại lại và mỗi người được nhận 1 cái đồng hồ. Trên chiếc đồng hồ đó có đính 1 thiết bị định vị, nếu gặp trường hợp khẩn cấp chỉ cần ấn giữ nút điều chỉnh trong 5s, sau đó sẽ nhanh chóng có người đến hỗ trợ.

Khi đến nơi cũng đã là 1 giờ. Vì là đã giữa thu nên trời cũng không nắng gắt. Cho đến lúc này mọi thứ vẫn êm đềm và dễ chịu.

Nơi cắm trại là một vùng biển xinh đẹp. Làn nước trong xanh nhìn thấy cả những sinh vật nhỏ bé. Bãi cát trắng dường như chẳng có gì vậy bản nổi.

Xa xa 1 chút là cánh rừng xanh mát nhưng lại có chút bí ẩn và nguy hiểm. Cảm tưởng khi bước vào đó là có thể chạm tay vào thế giới hoang dã.

Bên đây là những ngọn núi cao đến tận cùng trời, quanh năm bao phủ bởi một làn mây trắng tạo vẻ oai nghi nhưng cô độc đến lạ lùng. Sự hùng vĩ của nó khiến ai cũng muốn chinh phục.

Thật khó tin là có một nơi như thế này. Núi, rừng, biển: từ khi nào mà ba thứ này có thể ở cùng một nơi mà lại hòa quyện với nhau tạo nên bức tranh xinh đẹp khiến bất cứ ai nhìn vào cũng ngỡ ngàng?!

Vừa đó bãi biển chẳng có 1 ai, sau khi những chuyến xe mang tên “đi cắm trại” đến thoảng chốc đã có rất nhiều người.

– woa... chỗ này là đâu vậy?! Thật không ngờ là có những nơi như thế này! – Yuko thích thú.

– đây là 1 khu vực do công ty nhà Ren mua lại để phục vụ du lịch. Gần đây mới hoàn thành, cũng chưa được quảng bá rộng rãi nên rất ít người đến đây.

– Ron mỉm cười nhìn Yuko. Chính anh đã đề nghị tổ chức cắm trại chỗ này vì anh biết Yuko sẽ rất thích.

– Ủa, tớ nhớ cả 1 trường lặn cơ mà sao ở đây chỉ có khoảng 1 khối vậy?! – Rin thắc mắc nhìn chung quanh không còn thấy đồng như lúc lên xe.

– Vì số lượng rất đông nên chia theo các khối. Khối 10 cắm trại ở núi là phía bên kia – Ren vừa nói vừa chỉ lên những dãy núi- khối 11 chúng ta là biển ngay tại chỗ này và khối 12 là bên cánh rừng kia.

Vừa lúc cũng là giờ tập trung:

– Chúng ta đã đến nơi cắm trại. Trước hết là chia theo đội để dựng lều. Mỗi đội có 12 người cùng với 1 giáo viên và 1 hướng dẫn viên. Ở phần này sẽ chấm điểm nhóm nhưng bất kì thành viên nào không thực hiện sẽ bị loại ngay lập tức. Và bây giờ cũng là lúc công bố quyền lợi của 10 cặp đôi đã chiến thắng tới qua. Phạm Chiêu Xuân (Rin), Ngô Ngọc Toàn (Ken), Lê Trúc Anh(Yuko), Long Nhật Huy (Ron), Phan Thục Vy (Rina), Hoàng Gia Hùng (Ren) Vũ Nhã Linh, Lương Hoàng Thiên (Chris), Nguyễn Gia Lam Tường (Yu), Lâm Hoàng Minh (Bin), Đỗ Hải Khuê, Thiên Vũ, Trương Nhật Hạ, Cao Minh Kiệt, Dương Tuyết Nhi, Tôn Hoàng Gia Bảo, Trần Đình Ngọc, Vương Phúc Anh, Võ Khánh Uyên Nguyễn Phi Long. Tất cả những người vừa rồi được quyền chọn đội của mình và vị trí dựng lều cũng như là sử dụng chiếc lều tốt nhất. Còn những người còn lại sẽ bóc thăm – Vừa nói xong thì bên dưới có vẻ rộ lên, vì tất cả những người nêu tên toàn là những gương mặt xinh đẹp và tài năng. Được họ chọn vào đội thì rất may mắn và có lợi.

– Hơ! Không ngờ ngoài chúng ta thì vẫn còn tới 5 cặp khác nữa- Bin khá ngạc nhiên thốt lên. Đặc biệt hơn là có cả những nhóm trưởng trong Fan club của “Bộ tứ hoàng tử”!

– Chúng ta vào 1 đội rồi ... nhưng cũng chỉ có 10 người thôi – Miyu quay sang hỏi bọn hắn. Chứ tại nó thì chẳng còn ai nữa rồi- Có còn quen biết ai không?! Hòa đồng, dễ tính, thân thiện chút!

– Không chắc nhưng nếu chọn người có người quyền lợi thì sẽ dễ dàng hơn đó – Ken lắc đầu, đưa ra ý kiến.

– Chẳng lẽ giờ đi chọn mấy đứa đó – Rin liếc sang tụi Nhật Hạ, cô vẫn chưa nguôi vụ hôm trước chút nào.

– Vẫn còn 1 cặp trông khá ổn đấy. Hải Khuê với Thiên Vũ không tệ lắm đâu! – Chris lên tiếng. Sau khi nhìn 1 lượt đánh giá xem xét.

Ai cũng tán thành vì để chiến thắng tụi nó phải chọn người mạnh nhất và có khả năng hợp tác cao nhất.

Chris và Linh nhanh chóng đến ngõ lời mời Hải Khuê và Thiên Vũ. Tuy vậy chưa đến nơi thì bị chặn đường.

– Chris, Linh, hai cậu có muốn vào đội cùng tụi này không?! – Nhật Hạ chạy đến chắn ngang đường của họ. Tay nắm tay Chris kéo nhẹ về phía đội.

– Xin lỗi nhưng chúng tôi đang tìm đội của mình. Đừng cản trở – Linh chen vào phá ngay bàn tay đang kéo Chris ra.

– Nào, cần gì phải tìm nữa đã có một đội hoàn hảo cho em rồi! – Bỗng đâu một chàng trai tiến đến nở nụ cười nắm lấy tay của Linh

– Minh Kiệt. .... nhóm cậu đã “hoàn hảo” thế rồi cần gì đến chúng tôi?! Và lại chúng tôi cũng đã chọn một đội “nhỏ bé” cho riêng mình rồi. Giờ thì xin cậu cùng cô bạn gái của mình bỏ tay chúng tôi ra. – Linh vừa thấy tên đó thì bỗng dưng người 1 lúc, đến khi lấy lại tinh thần thì cô dứt khoát nói một tràng mĩa mai rồi kéo Chris đi. Trong khi anh còn đang bất ngờ trước thái độ kì lạ của Linh.

Vừa chạy tới được chỗ 2 người kia thì đã có người bên Nhật Hạ tới đó, ra sức thuyết phục Hải Khuê và Thiên Vũ.

Linh thì đang rất tức giận vì đã lỡ một bước còn Chris thì tiếp tục sấn tới bắt tay chào hỏi.

– 2 bạn là Hải Khuê và Thiên Vũ đúng không?! – Chris đưa tay về hướng của tụi nó – Bọn mình đang thành lập đội và rất muốn mời 2 bạn vào. Bộ tứ hoàng tử và tứ đại tiểu thư rất mong các bạn sẽ gia nhập.

Hải Khuê là một cô gái đẹp như cái tên. Xinh đẹp, dịu dàng như một dòng nước. Đôi mắt xanh của biển và mái tóc đen bóng bĩnh không thể lẫn vào bất cứ ai.

Thiên Vũ là chàng trai khôi ngô tuấn tú. Mái tóc nâu đen, đôi mắt sâu thẳm tuy vậy cậu lại là người năng động và sôi nổi. Đáng yêu với chiếc răng khểnh lộ ra mỗi khi cười.

– Xin lỗi nhưng tôi đã mời họ trước cơ mà – Tuyết Nhi cau mày, chỉ một chút nữa thôi 2 người này sẽ về đội nhỏ mà. Nhỏ có cảm giác chỉ cần những người này tới Hải Khuê và Thiên Vũ sẽ bỏ đi theo họ mất.

– Nhưng mà, họ có quyết định vào đội của bạn chưa?! – Linh lườm Tuyết Nhi rồi quay sang nói với Hải Khuê cũng như Thiên Vũ – 2 cậu có quyền lựa chọn đội tốt nhất cho mình. Tùy 2 cậu thôi.

Đương nhiên họ chọn tụi nó rồi.

– Sau khi đã có đội của mình mọi người hãy cử đại diện lên nhận lễ và ghi danh những người trong đội. Sau đó giáo viên và hướng dẫn viên cũng sẽ đi cùng, dẫn các bạn đến chỗ cắm trại qui định còn những người quyền lợi sẽ được ưu tiên chọn vị trí cắm trại

– Rồi giờ nha Ron, Bin, Ren, Ken đi lấy lễ và ghi danh. Tụi mình sẽ đứng đây giữ đồ chờ giáo viên cũng như để làm quen và hợp tác với bạn mới – Yuko nháy mắt rồi đẩy 4 người kia đi trước.

– Chào Hải Khuê, Thiên Vũ tớ là Trúc Anh, 2 cậu cứ gọi tớ là Yuko!

– Tôi là Rina

– Tôi là Rin, còn nhỏ này là Miyu.

– Chào mấy cậu. Tôi đã có nghe rất nhiều về mọi người. Tuy vậy hôm nay mới tiếp xúc... tin đồn mãi mãi là tin đồn, chưa hề chạm đến ngưỡng cửa mà cứ như là thấu cả bên trong, bề cong tất cả sự thật. – Hải Khuê nói một tràng, giọng điệu ngưỡng mộ là những lời nói hoa mỹ không hề có ý mỉa mai hay nịnh bợ trong đó chỉ mỗi sự tán dương theo cách chân thành nhất.

Tuy vậy có một vài người chả hiểu nổi cô đang nói gì mặt ngơ ngơ ra. (Lỗi tại ngu vãn)

– À, ý cậu ấy là mọi người rất tốt và thân thiện. Không hề xấu xa giống như lời đồn – Thiên Vũ thấy Rin cùng Chris đang ngăn ra thì cố giải thích giúp. Anh đã dần quen rồi khi lúc nào cũng phải đi phiên dịch cho Hải Khuê như vậy.

– À, đúng đúng!! – Hải Khuê cười xòa.

– Mà hai bạn đang quen nhau phải không?! – Rina nhận thấy cái nắm tay thân mật, khoảnh cách gần gũi của hai người trước mặt thì ngò ngợ ra.

Thế nhưng Hải Khuê chỉ hơi cúi người xuống không dám nói gì. Khiến Rina còn tưởng mình đã lỡ lời, nói gì đó không phải. Cô định nói xin lỗi thì Thiên Vũ đã ôm Hải Khuê vào lòng:

– Đúng vậy! Chúng tôi đang quen! – Thiên Vũ còn khuyến mãi cả nụ cười lộ chiếc răng khểnh vô cùng điển trai.

– Woa!!! – tụi nó vỗ tay tán dương. – Hai người dễ thương thiệt!

Đúng lúc, bọn hán cũng vừa tới vác theo linh khinh đồ. Người đi bên cạnh là Quân và một hướng dẫn viên nữ.

– Hiệu trưởng?! – Thiên Vũ, Hải Khuê trông thấy Quân thì giật mình. Gì vậy?! Đến cả hiệu trưởng cũng tham gia hỗ trợ sao?!

– Hiệu trưởng tôi cũng là giáo viên đó nha! – Quân cười.

Còn tụi nó thì chẳng bất ngờ gì mấy vì biết là đã có sắp xếp từ trước. Sau khi được tư vấn chỗ thích hợp để cắm trại cả bọn nhanh chóng dựng lều.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Cắm Trại (2)

Tuy vậy, nếu mọi người tưởng là tụi nó làm xong mọi thứ đầu tiên thì đó là một sai lầm! Sau khi tất cả mọi người đã dựng lều xong và cùng nhau chơi đùa ngoài biển được 1 lúc, thì đó mới là lúc tụi nó hoàn thành.

Lý do?!

- Thầy à! Trại bạt ra trước mới được! - Thiên Vũ hươ hươ tay chỉ.

.....

- Thầy không phải đóng nhiều cọc 1 lúc như vậy! 1 lúc nữa căng ra sẽ không đủ khoảng rộng! Thầy đặt ở 2 góc kia trước đi! - Ren bảo Quân đang loay hoay đóng hết số cọc xuống đất.

.....

- Cái thanh đó không phải luồn như vậy. Trên đó có màu đánh dấu đó thầy xem thử đi - Ron chỉ Quân.

....

- Thầy à...

- Thầy ơi....

- Thầy !!!!!

- Nè, mấy đứa... tha cho thầy đi mà! - sau 1 hồi bị tụi nó kêu la, chỉ bảo Quân ngẩng mặt lên thấy 1 đám 13 người đang ngồi trên những chiếc ghế, có dù che, bên cạnh còn có nước uống. Nhìn lại anh thì không khác gì osin của tụi nó.

- Không!!!

- Thầy à!! Thầy có mệt k?! - người hướng dẫn cũng ngồi trên ghế nhìn mặt có vẻ ăn năn nhưng không hề có biểu hiện là sẽ chạy đến giúp. (==) Nghe vậy Quân nở nụ cười méo mó

Chuyện là lúc nãy: trong khi tụi nó đang tìm cách, bàn tính, chia việc ra làm thì có tới 2 con người vô trách nhiệm:

- Trời hôm nay nắng quá!! Cô có ổn không?! Cô mặc đồ áo tôi nhé - nói rồi, ai đó cởi áo khoát mình ra, khoát lên vai của cô hướng dẫn viên.

- Ừm... cảm ơn thầy (cười e ngại) Thầy ơi, thầy đã có người yêu chưa?! À tôi... tôi chỉ.... tò...

- Tôi chưa! - Quân nói rồi nở nụ cười tán tỉnh.

- Thật sao?!....

Bla bla bla cho đến khi:

- Thầy ơi, cô ơi?! Hai người cũng nên vào làm đi chứ?! - Miyu cảm thấy hơi chướng mắt. Từ lúc thấy 2 kẻ đó, mắt cô giật giật không thôi.

- Ày, giờ trời đang nắng nôi thế này! Mấy em không muốn ngồi nghỉ 1 lúc sao?! Và lại cái lều này, thầy dựng 1 mình cũng được! Cần chi cho nhiều người! Các em đang phí sức rồi đó!

Sau câu nói đó của Quân, mặt của tụi nó đều đang lại xuất hiện rất nhiều vạch đen trên đầu.

12 vs 2... Mọi người cũng biết kết quả rồi ha. Còn nữ hướng dẫn kia sao không làm thì là vì Quân đang muốn thể hiện rằng những việc này không thể làm khó mình.

Đến khi bên tụi nó đã xong tất thì giờ giải lao cũng đã kết thúc. Lúc này cũng đã là 3 giờ 30 chiều.

- nào giờ thì tôi tin chắc rằng tất cả mọi người đã hoàn thành những chiếc lều rồi. Các bạn sẽ ngủ ở đó đêm nay, còn việc tắm rửa, vệ sinh thì mọi người có thể thấy bên kia là những ngôi nhà lớn kiểu Nhật Bản. Tôi xin mách nhỏ đó là khu suối nước nóng nhân tạo. - tiếng của tên Mc hôm nọ vang lên khiến ai cũng hò hét.

- Ghê vậy! Suối nước nóng nữa cơ à?! Sau này tao sẽ đặt vé đến đây thường xuyên đấy! - Chris hào hứng vỗ vỗ vai Ren cười - nhớ cho tao hạng VIP nha.

- Cho cái này này - Ren nói xong thì giờ nắm đấm lên cười cười.

- Còn giờ thì mỗi nhóm hãy lên đây lấy ổ cắm điện, đèn để câu điện sử dụng. Sau đó, để tất cả balo ở lại lều. Chúng ta bắt đầu cho phần thi thứ nhất.

Bạn cũng sẽ thích Lớp Học Đặc Biệt [Full]. Bởi YuSinLooc 9.4K 515 Kế hoạch chinh phục tứ đại mỹ nhân của Devil Bởi phuonglun611 149K 8.2K Bốn Chàng Hoàng Tử Và Tứ Đại Mĩ Nhân Bởi benhi0510 118K 3.9K - Rin với Yuko 2 người đi câu điện đi. - Quân miệng để cừ, tay thúc đẩy người đi.

Cả 2 cũng chẳng phản đối gì, bắt tay đi làm nhiệm vụ cao cả.

- Quào!! Năm nay bắt đầu có vẻ sớm thế?! Thường thì tới ngày thứ 2 mới bắt đầu mà thầy - Thiên Vũ cảm thấy hơi kì lạ nên hỏi Quân.

- Vì năm nay đông quá nên phải tiến hành sớm, loại bỏ nhiều học sinh 1 chút để đỡ tốn chi phí sinh hoạt. - Quân cười gian.

- Hà?! Vậy là mỗi lần có học sinh bị loại là học sinh đó sẽ trở về nhà á?! - Rin bất ngờ cũng phải đây là lần đầu tụi nó tham gia mà.

- nhưng mà thầy không nghĩ đến chi phí phương tiện di chuyển á?! Mỗi lần như vậy, nếu phải loại quá nhiều học sinh hay loại quá ít chẳng phải sẽ còn rất tốn kém sao?! Mà mỗi năm đều như vậy chứ đâu riêng năm nay- Hải Khuê tò mò.

- Mọi thứ đều đã có tính toán sẵn cả rồi. Thời gian, số lượng học sinh bị loại đều sẽ được qui định ngầm. Đạt được đúng chỉ số thì phần thi sẽ dừng lại. - Ren thay Quân giải thích.

- O... đúng là người của hội học sinh có khác. Gì cũng biết cả - Hải Khuê tròn xoe mắt nhìn Ren.

- Nhưng mà chẳng phải như vậy sẽ rất không công bằng sao?! - Thiên Vũ lại cảm thấy gì đó không ổn. - Các cậu là người của hội học sinh, chẳng phải là dễ dàng biết hết phần thi là gì rồi! Nên....

- Cậu cho rằng ai trong hội học sinh cũng hiểu rõ tất cả phần thi?! Sai lầm đấy! Tụi này chẳng hề biết bất kì điều gì hơn những người ở đây cả thậm chí là cả thầy hiệu trưởng. Các trò chơi, phần thi để đảm bảo an toàn đều được lựa chọn ngẫu nhiên bởi người tài trợ. Đối với giáo viên. Người phụ trách của khối này thì sẽ chỉ biết được 1 chút phần thi của khối khác còn khối của mình phụ trách thì không có manh mối. Chỉ khi đến lúc, mới có chỉ thị qui định gửi xuống thôi. - Bin ngắt ngang lời Vũ và nói 1 tràn.

- Nếu cậu còn thắc mắc vì sao Ren biết về qui định loại học sinh ngầm đó thì việc đó vẫn thường xảy ra như mọi năm rồi. Tra lại các số liệu là thấy. Chỉ là giờ khác số lượng học sinh loại thôi - Lần này là Ken nói luôn khi biết Vũ vẫn còn đang muốn hỏi thêm.

- À... ra là vậy. - Thiên Vũ cười xòa. Vừa lúc 2 người kia cũng đã về tới. Trên tay là đồng dây điện ổ cắm đèn pin.... sau đó đó kéo thêm vài đứa đi làm nhiệm vụ cao cả. Nói, câu, móc, dẫn dây điện.

Lần này tụi nó hoàn thành rất nhanh. Tập trung lại vị trí ổn định rất sớm nên sinh chuyện cũng rất nhanh chóng.

- Ấy da - lại cái tính hậu đậu của Rina dường như rất thích lao vào người khác. Có điều chẳng biết nên gọi là may mắn không khi lúc nào cũng có người đỡ được cô.

- Ô... chào bạn - Nam nhân kia nở nụ cười ngược có chút đứng hình vì bất ngờ. Còn Rina?! Tật đỏ mặt của nhỏ tái phát.
- Rina! - đằng xa là tiếng kêu của Ren.
- À cảm ơn cậu nha, cũng xin lỗi cậu luôn ... - Rina nhanh chóng đứng lên. Quay lại nhìn Ren cười.
- Rina, em có sao không?! có bị thương ở đâu không vậy?! - Ren tới hỏi han Rina, cũng không quên liếc tên nam nhân kia.
- Anh bị ám đầu à?! Sao hôm nay lại hỏi thăm tôi thế?! - Rina tròn mắt, tay đặt lên trán của Ren thử xem có nóng không.
- Em bị điên đấy à?! Nào giờ thì chờ tập chung của chúng ta ở đâu?! - Ren kéo tay Rina xuống.
- Thì đây chứ đâu mà hỏi nữa! - Rina nhìn sang lại chẳng thấy những người kia - Ủa mấy người còn lại đâu?!
- Em rất nhanh, người ta chỉ vừa mới câu xong là em đã chạy te đi chẳng còn thiết đến vụ thu gom, dọn dẹp nữa. - Ren nói xong thì véo yêu má của Rina. Rồi anh cũng không quên nhìn sang tên nam nhân kia, như kiểu:"Sao vẫn chưa chịu đi?!"

Chỉ là có kẻ mặt dày, đứng lì ở đó.

- Yuko!! Ren ăn hiếp tớ nè - Vừa tới, Yuko đã bị Rina ôm chặt lấy bù lu, bù loa lên.
- No no, Yuko là của tớ! - Rin cũng ôm luôn lấy Yuko không rời.

Yuko lâm vào tình trạng dở khóc dở cười. Mọc thêm 2 cái đuôi. (thường thì là 3)

- 2 cậu có buồn hay không?! Cậu ấy là của tớ! - Miyu đâu lù ra xuất hiện (cái đuôi thứ ba đã tới)
- Ren ăn hiếp tớ! - Rina vội buông tay ra chỉ vào mặt Ren cứ như !"hắn là thủ phạm!". - Với cả tớ đói - xong rồi lại lấy tay xoa xoa bụng.
- Yuko là của tớ, ngoài tớ với Ron ra không ai được ôm Yuko - đó là lý do của Rin. Ủa mà sao thêm Ron ở đây?!
- Này thì Ron liên quan gì ở đây?! - Yuko chọt định hình lời của Rin.
- Thì Ron là bạn trai Yuko mà - Rin nhe răng cười.

Trong khi đó bọn hán đứng mà nhúc nhích đầu với "cuộc chiến giành Yuko" của tụi nó.

- Bộ nói với Yuko là chuyện sẽ được giải quyết hay sao?! - Bin.
- Còn hơn cả giải quyết - Ron cười nói ra câu tiếp theo - Yuko còn hơn cả mẹ của họ, mọi người tin không?!

Tất cả đều có biểu cảm thế này O.o

- Chờ đi! - Ron vừa nói xong đã không thấy bóng dáng tụi nó đâu mất tiêu.

5 phút sau:

- Các học sinh lưu ý, chúng ta sẽ ăn xong rồi bắt đầu phần thi.
- Quào !!! Thật đấy à?! - Là 1 đám người đều kêu lên thu hút sự chú ý.
- thay đổi cả quyết định của ban tổ chức chỉ vì cô bạn mình đói bụng?! Ngầu thật đấy!! - Chris tròn mắt ngưỡng mộ quay lại nhìn đám bạn thân của mình
- tụi bây được 1 phần như vậy cũng đỡ.
- xem ra thay đổi quyết định của ban tổ chức cũng dễ đến vậy... Cũng phải tiền có danh có, dựa vào đó thì làm gì mà không được?! - Từ đâu tên Minh Kiệt lúc sáng cũng đứng cạnh đó từ lúc nào không hay.

Lúc này, Chris bỗng thấy Linh rừng mình, vô thức lùi ra sau nên khẽ chạm vào người cậu.

- Xem ra nam nhân cũng có loại miệng lưỡi như vậy. Tiền tài, danh vọng chắc cũng đã dùng lăm vào những việc này rồi nên mới hiểu rõ như thế. Đã là nghe lén người khác thì tốt nhất nên ngậm cái miệng lại, chẳng phải tốt đẹp gì đâu ở mà ở đó nói người khác- Hải Khuê lên tiếng mỉa mai. Cô cho rằng đối với loại này phải nói lại để nó nhục mặt chứ không sẽ còn sửa nhiều.

Dần dần chỗ bọn họ đứng ngày càng đông người hơn. Và tất nhiên người đang bị đem ra bàn tán là tên Minh Kiệt cùng người bạn của hắn. Trong đám đông kia cũng thấp thoáng bóng người của bọn Nhật Hạ nhưng có vẻ như chẳng ai vào đó để giúp "bạn" mình.

- Cái tên Minh Kiệt đó đúng là phiền phức, hán ta bộ không biết cách " nói chuyện vui vẻ bình thường" được à?! - Tuyết Nhi chau mày.

- Tốt nhất đừng dính vào làm gì - Nhật Hạ chỉ thờ dài chán nản. Người của bọn cô sao chỉ toàn là những kẻ chẳng đâu ra đâu! (Thế cô xem lại mình xem)

Máy mần cho tên Minh Kiệt, bỗng nhiên có rất nhiều người, dự là nhân viên phục vụ, tốp đầu mang ra bàn, trải khăn,... theo một dãy dài. Tốp thứ 2 dành ra hẳn 2 cái bàn lớn để đặt đĩa, chén, muỗng,... tốp thứ 3 là nhân vật chính: đồ ăn, rất nhiều đồ ăn được mang ra. Từ những món nổi tiếng phương Tây: các loại pasta, pizza, bít tết, gan ngỗng,... cho tới những món ăn đặc trưng truyền thống ở phương Đông như sushi, kim báp, vịt quay Bắc Kinh, kim chi... Hầu như đều có ở đây cả. Tốp 4 cũng là tốp cuối cùng. Họ đem ra rất nhiều nước uống coca, pessi, soda,... còn đặt hẳn hoi 3 bàn gần kề dành cho người pha chế.....Chỉ trong khoảng 15 phút chuẩn bị, tất cả đều đã được sẵn sàng cho bữa chiều.

Đám đông ngạc nhiên vì tốc độ làm việc chuyên nghiệp và nhịp nhàng của tất cả nhân viên ở đây cứ như là đã được tập luyện rất nhiều lần. Họ cũng quên đi việc lúc này, không khí đã vui lên rất nhiều.

- Giờ thì các bạn hãy bắt đầu dùng bữa của mình đi nào!

Sau đó, học sinh xếp hàng dài nhận đĩa rồi dùng bữa chiều bù cho bữa ăn gà rán tẻ nhạt lúc trưa.

Tất nhiên, tụi nó là những kẻ xông vào đầu tiên và ăn bất chấp mọi thứ (tuy nói là ăn nhiều những vẫn rất ra dáng vẻ tiểu thư)

Bọn hấn thì cũng bình thân chạy vào dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Hoàng Tử Của Trường World Class* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.